

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Một đất nước ngày càng vô pháp luật !!!

Trong bất cứ quốc gia nào, theo nguyên tắc, luật pháp được đặt ra từ sự thỏa thuận chung và nhằm điều hòa mối quan hệ giữa các cá nhân với nhau, quan hệ giữa nhân dân với nhà nước, sao cho xã hội an bình trật tự và phát triển; ngoài ra còn để bảo vệ hữu hiệu các quyền tự do chính đáng của công dân và kiểm soát chặt chẽ quyền lực của nhà nước, không để xảy ra tình trạng độc tài hay vô chính phủ. Trong các quốc gia cộng sản, sự việc diễn tiến ngược lại: luật pháp chủ yếu bảo vệ, gia tăng quyền lực nhà nước và kiểm soát chặt chẽ - có khi triệt tiêu hẳn- các quyền tự do chính đáng của công dân, đưa đến tình trạng độc tài đảng trị. Wikipedia tiếng Việt, do Hà Nội biên soạn, đã xác nhận điều này: "Luật pháp dưới góc độ luật học được hiểu như là tổng thể các quy tắc xử sự có tính bắt buộc chung, do Nhà nước đặt ra hoặc thừa nhận, thể hiện ý chí của giai cấp cầm quyền"

Nhưng chính quan niệm này (khởi nguồn từ Lênin) làm cho các xã hội cộng sản ngày càng trở nên vô pháp luật, hỗn loạn. Điều ấy đã được nhìn thấy trong những năm tháng cuối cùng của Liên Xô lẫn các quốc gia Đông Âu CS và đang được nhìn thấy tại Cuba, Trung Quốc lẫn VN. Tình trạng vô pháp luật này biểu hiện qua việc nhà cầm quyền ngày càng sử dụng bạo lực hành chính, sử dụng bạo lực vũ khí và bỏ mặc trách nhiệm quản lý xã hội. Sau đây là những ví dụ thời sự và điển hình.

1-Sử dụng bạo lực hành chính

Công nhân Việt Nam ngày càng bị bóc lột bởi các công ty, đặc biệt của ngoại quốc, khiến họ phải đứng lên đòi quyền lợi. Nhưng thay vì cho họ có công đoàn riêng của mình hầu làm việc này như ở mọi nước dân chủ, CS lại củng cố công đoàn của nhà nước, như Luật Công đoàn mà Quốc hội mới thông qua hôm 21-06-2012 (điều 1): "*Công đoàn là tổ chức chính trị - xã hội rộng lớn của giai cấp công nhân và của người lao động, được thành lập trên cơ sở tự nguyện, là thành viên trong hệ thống chính trị của xã hội VN, dưới sự lãnh đạo của Đảng CSVN... tuyên truyền, vận động người lao động... chấp hành pháp luật, xây dựng và bảo vệ Tổ quốc VN xã hội chủ nghĩa*". Điều này có nghĩa lãnh đạo Công đoàn phải là đảng viên và làm việc theo lệnh của tổ chức. Trong thực tế, họ thường xuyên đứng về phe các chủ nhân để trấn áp công nhân, đồng bào của mình.

Từ năm 2010 đến nay, cứ mỗi dịp hè, nhiều thiện nguyện viên Hoa Kỳ lại tình nguyện về bồi dưỡng tiếng Anh cho giới trẻ lương giáo tại thành phố Vinh, tỉnh Nghệ An, trong khoá học được giáo xứ Công giáo Cầu Rào tổ chức. Từ 500 lên 700 học viên, nay con số đã tới 1000 nhờ khóa học diễn ra an toàn, tốt đẹp và đạt nhiều kết quả. Đây là sự hỗ trợ rất tốt cho chính sách giáo dục của nhà nước. Thế nhưng, nhà cầm quyền tỉnh lần này chơi trò ngăn cản. Đầu tiên là trục xuất trường đoàn thiện nguyện viên ra khỏi VN khi cô vừa đặt chân xuống sân bay ngày 24-06 mà chẳng nêu lý do. Sau đó công an liên tục đến hạch sách đủ điều với Linh mục quản xứ, Hội đồng mục vụ Giáo xứ và đặc biệt là gây khó dễ cho các thiện nguyện viên. Chiều ngày 05-07, phòng quản lý xuất nhập cảnh của tỉnh buộc các thiện nguyện viên dừng khóa học với lý do các thiện nguyện viên mang Visa du lịch không được phép dạy học. Kiểu dùng bạo lực hành chính cách vô lý này là để trả thù việc Giáo phận Vinh đồng loạt phản đối vụ đàn áp tại Giáo điểm Con Cuông hôm 01-07 mới rồi.

Hội đồng Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc ngày 5-7 vừa đưa ra một nghị quyết mà hầu hết các nước thành viên ca ngợi là một dấu mốc lịch sử. Đó là tuyên bố Tự do Internet là một phần của quyền tự do ngôn luận và tự do bày tỏ quan điểm, do đó Tự do Internet là một trong các nhân quyền căn bản. Có lẽ đoán trước điều này, nên hồi tháng Tư vừa qua, bộ Thông tin và Truyền thông đã đưa ra dự thảo mới về việc quản lý dịch vụ Internet và nội dung thông tin mạng. Đặc biệt, chương I quy định một số điều bị cấm khi sử dụng Internet, trong đó có việc xâm lợi dụng Internet chống lại Nhà nước, gây mất trật tự xã hội, phá rối khối đoàn kết dân tộc, gây mâu thuẫn sắc tộc, tôn giáo... Theo ông Phil Robertson, thuộc Tổ chức Theo dõi Nhân quyền, đây là những quy định "cực kỳ rộng" và "mơ hồ", "không phù hợp với tiêu chuẩn quốc tế". Cộng sản chẳng cần biết. Dùng bạo lực hành chính để bịt miệng dân được là dùng đã!

2- Sử dụng bạo lực vũ khí

Hôm 01-07 mới rồi, khi đến dâng Thánh lễ cho các giáo dân Giáo điểm Con Cuông, thuộc Giáo phận Vinh, linh mục Nguyễn Đình Thục đã bị lực lượng công an đủ loại và thành viên Mặt trận ngăn cản không cho vào nhà nguyện mà một nhóm côn đồ được nhà cầm quyền thuê mượn đang ngang nhiên chiếm giữ. Tiếp đó, vị linh mục và nhiều giáo dân đã bị lực lượng này đánh đập dã man. Một số phải nhập viện cấp cứu vì bị thương nặng. Chưa hết, nhà cầm quyền còn huy động lực lượng quân đội với đầy đủ súng ống đến đàn áp. Hậu quả là nhiều tượng ảnh và đồ thánh bị đập phá, nhiều giáo dân bị bắt giữ. Ngang ngược hơn nữa, CS còn niêm phong nhà nguyện, trục xuất hai nữ tu coi sóc, ra "quyết định khởi tố vụ án hình sự với 4 tội: bắt giữ người trái pháp luật, gây rối trật tự công cộng, chống người thi hành công vụ, cố ý gây thương tích", triệu tập nhiều tín hữu để giờ để ép cung khùng bố, mở chiến dịch xuyên tạc sự thật, kích động công luận, vu khống linh mục, tu sĩ và giáo dân cách trắng trợn và hèn hạ trên báo đài tỉnh Nghệ An.

Tối thứ Sáu ngày 13-07, hơn 40 bạn bè của các blogger Trịnh Kim Tiến, Trăng Đêm, Bùi Minh Hằng đã đến tham dự sinh nhật của 3 người tại quán Hương Đồng 4 quận Bình Thạnh, Sài Gòn. Khoảng 20 an ninh côn đồ thường phục "quen mặt" đã kéo đến bày binh bố trận khắp các bàn chung quanh, rình rập và lên lút chụp hình. Sau đó chúng đã bám theo ra tới đường Đinh Tiên Hoàng, kiểm chuyện gây sự, đập nát kiếng xe bên hông phải, làm cho một số người trong xe bị thương. Khi các blogger dừng xe, tấp vào lề để hỏi dân đồn công an gần nhất ở đâu thì đám côn đồ đã đập nát tiếp cửa kính xe phía sau. Người đi đường bu lại xem nhưng trước sự hung dữ của 8 an ninh côn đồ này, không ai dám can thiệp. Một tên côn đồ còn nói: "Tao là công an nè. Tui mày ngon gọi công an đi!"

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Một đất nước ngày càng vô pháp luật !!!**
- Trg 03 ► **Lần đầu tiên LHQ tuyên bố tự do Internet là một phần của..**
-Hội đồng Nhân quyền.
- Trg 04 ► **Thư gửi ngoại trưởng Hoa Kỳ Hillary Clinton.**
-Bs Nguyễn Đan Quế.
- Trg 05 ► **Thư hiệp thông với Giáo xứ Con Cuông, Giáo phận Vinh.**
-Nhóm LM Nguyễn Kim Điền.
- Trg 07 ► **Tuyên cáo về việc Trung cộng xâm lăng VN của HĐLVGHPG**
-Phòng Thông tin Phật giáo QT.
- Trg 08 ► **Phản ứng của GP Vinh trước việc CS đàn áp Con Cuông.**
-Gm Nguyễn Thái Hợp...
- Trg 10 ► **CS đàn áp lễ kỷ niệm năm thứ 73 ngày khai sinh PGHH.**
-Trương Thành Long.
- Trg 11 ► **"Hãy nổi giận" hay hiện tượng Hessel ở Pháp.**
-Tìr Thúc.
- Trg 13 ► **Trung Quốc sau 61 năm đảng Cộng sản thống trị.**
-Nhị Khê.
- Trg 15 ► **Thế hệ tôi, một thế hệ cúi đầu**
-Gia Hiền (thơ).
- Trg 16 ► **Đảng CS T.Quốc có thể qua được mấy lần sinh nhật nữa?**
-Ts Bành Đào.
- Trg 17 ► **Aung San Suu Kyi, Miến Điện và Việt Nam.**
-Song Chi.
- Trg 18 ► **Xung đột thượng tầng lãnh đạo Cộng sản Việt Nam.**
-Lý Thái Hùng.
- Trg 20 ► **VN: Cũ cách hay là chết.**
-Carl Thayer.
- Trg 22 ► **Người biết suy nghĩ sẽ từ bỏ đảng Cộng sản.**
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 23 ► **Mỹ đòi dân chủ nhân quyền. Việt Nam đòi tiền.**
-Phạm Trần.
- Trg 27 ► **Cho phép biểu tình rồi bắt người biểu tình, có là một....**
-Thích Viên Định.
- Trg 28 ► **CQ e ngại lòng yêu nước?**
-Hành Nhân.
- Trg 30 ► **Đừng bội phản cha ông ta.**
-Thanh Quang.
- Trg 31 ► **CQ Hưng Yên phải chịu trách nhiệm vụ hành hung nông dân..**
-Nguyễn Tường Thụy.

Ngày 12-07, nhiều công dân thuộc xã Xuân Quan huyện Văn Giang tỉnh Hưng Yên đã gửi đơn tới Bộ trưởng Công an để tố cáo việc khấn cấp xảy ra tại địa bàn thôn 1. Đó là vào hồi 16g45' cùng ngày, trong lúc xóm thôn đang yên bình thì bỗng dưng có một tốp toàn độ tuổi thanh niên tay gậy gộc, tay võ chai hùng hổ tràn vào thôn xóm hành hung nhân dân rất tàn độc. Bọn chúng thẳng tay đã thương rất nặng ba ông Lê Thạch Bàn, Đàm Văn Đồng, Đàm Văn Nghiệp đến độ phải đưa đi bệnh viện. Người ta biết bọn này đã được Công ty Việt Hưng, chủ dự án Ecopark thuê mướn và được sự bao che của nhà cầm quyền tỉnh. Nay thì có tin Công an huyện Văn Giang cho biết vụ án hành hung dân này đã được khởi tố và đang tiến hành điều tra làm rõ. Nhưng người ta e rằng như trong vụ côn đồ triệt hạ nhà anh Đoàn Văn Vươn tại Tiên Lãng, hành hung hai nhà báo của đài Tiếng nói VN tại Văn Giang mấy tháng trước, rốt cuộc sự việc sẽ bị cho "chìm xuống". Bờ lý bỏ mặc trách nhiệm quản lý xã hội là điều đã được chứng kiến từ bao năm nay nơi người CS.

3- Bỏ mặc trách nhiệm quản lý

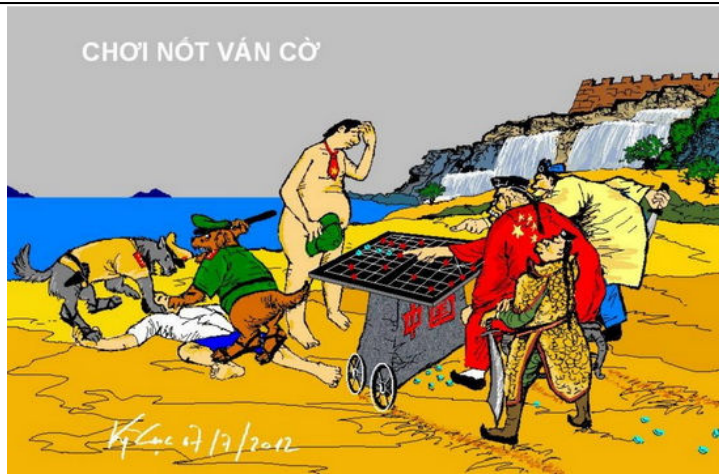
Báo Tuổi Trẻ Chủ nhật ngày 27-5 có chạy tít lớn: "Phá nát danh thắng Đà-lạt", và vào đề với mấy câu "thảm thiết" như sau: "Thác Cam Ly bốc mùi, hồ Than Thở... thờ than, thung lũng Tình Yêu rỗng ruột... Hàng loạt thắng cảnh nước tiếng từng làm nên sự kỳ diệu của 'xứ sở ôn đới' trong lòng nhiệt đới' đều đang trong thảm cảnh". Chưa hết, còn có việc dân đào thiếc đã đào ngay dưới thung lũng Tình Yêu "những đường hầm nhiều cửa ăn thông với nhau, dài hàng trăm mét, bên trong có đầy đủ điện nước", cũng gần 7 năm rồi mà chính quyền "không biết" cho đến khi báo chí phanh phui... thì mới lộ mặt một lũ vô trách nhiệm!

Rồi lại đến chuyện "Người Trung Quốc lập bè nuôi thủy sản ở Cam Ranh". Ở vịnh này, cách quần cảng không xa, có hàng chục bè nuôi cá của người TQ, mỗi bè rộng khoảng 100 m2. Cư dân địa phương cho biết những bè nuôi cá này đã có từ năm 2001. Các ngoại nhân này chủ yếu mua cá ở các tỉnh Phú Yên, Bình Thuận, Kiên Giang... về vỗ béo, sau đó chờ tàu từ Trung Quốc qua chở về. Cứ khoảng một tháng có một tàu loại lớn của TQ qua lấy hàng. Việc nuôi và xuất khẩu hải sản như thế đều không đặt dưới sự quản lý nào của chính quyền địa phương, và tất nhiên họ chẳng phải trả đồng thuế nào cả! Mãi đến chiều 1-6 phó bí thư Thành uỷ Cam Ranh mới thú nhận: "Việc người TQ nuôi hải sản trong vịnh Cam Ranh đã xuất hiện mấy năm nay rồi nhưng đúng là anh em quản lý ở các địa phương lơ quá, theo dõi không kỹ. Anh em cứ tưởng họ tới mua hải sản rồi đi chứ không nắm chắc họ trụ lại đó để làm ăn là dở quá. Mấy năm nay họ mượn danh nghĩa người Việt Nam để nuôi cá mà không đóng đồng thuế nào cả" (Tuổi Trẻ, 2-6-2012).

Sau vụ Cam Ranh, báo Thanh Niên ngày 2-6-2012 lại có bài viết về "Người Trung Quốc ở Vũng Rô" (Phú Yên). Bài báo cho biết tại đây, từ năm 2010, hàng chục người TQ liên kết với một số công ty tư nhân VN để đầu tư nuôi trồng thủy sản, ban đầu dưới vỏ bọc chuyên gia kỹ thuật, cuối cùng nhờ có vốn, họ đã thực sự trở thành những ông chủ, làm ăn phát đạt nhưng gây ô nhiễm môi trường. Thế mà các ngành chức năng tỉnh Phú Yên chẳng hề hay biết, chẳng hề thu thuế, chẳng hề quản lý theo dõi và xử phạt.

Kết: Những sự việc trên đây cho thấy đất nước ngày càng rơi vào vòng vô luật pháp, vô chính phủ, xã hội ngày càng hỗn loạn, dân tình ngày càng sống trong lo âu. Nhiều tiếng nói thiện chí đã cất lên, nhưng bị bỏ xó hoặc bị đè bẹp, vì họ không có lực lượng. Nhân dân đang tha thiết trông chờ tiếng nói của những người nắm luật của lương tâm, luật của tôn giáo, tức các lãnh đạo tinh thần trong các Giáo hội vốn là những thế lực đáng nể. Các vị có ưu tư về đất nước và xã hội chẳng? Hay chỉ quan tâm với những chuyện xây dựng cơ sở, tổ chức lễ hội, xuất ngoại kiếm tiền?

BAN BIÊN TẬP

Còn gì chơi nốt (Kỳ Cục-Danchimviet.info)

LẦN ĐẦU TIÊN LIÊN HIỆP QUỐC TUYÊN BỐ

Tự do Internet là một phần của Nhân quyền

.....*Hội đồng Nhân quyền 5-7-2012*.....

Ngày 5-7-2012 Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc công bố một Nghị quyết mà hầu hết các nước thành viên ca ngợi là một dấu mốc lịch sử. Đó là tuyên bố Tự do Internet là một phần của quyền tự do ngôn luận và tự do bày tỏ quan điểm, do đó Tự do Internet là một trong các quyền căn bản của mỗi con người.

Cùng với đại diện của các nước tự do khác, đại sứ Hoa Kỳ, bà Eileen Donahoe, nhận định: "Đây là một thành quả đầy động lượng của Hội đồng Nhân quyền. Đây là lần đầu tiên có một nghị quyết LHQ khẳng định rằng nhân quyền trong thế giới mạng phải được bảo vệ và cô xúy với cùng phạm vi và mức độ như nhân quyền trong thế giới thực."

Ngược lại, đại sứ Trung Quốc Xia Jingge, đại diện một nhà nước đang tìm đủ cách ngăn chặn Internet kể cả sử dụng tin tặc, lập tức viện lý do chống chế: "Chúng tôi tin rằng nguồn thông tin 'tự do' phải tương ứng với nguồn thông tin 'an toàn' trên mạng Internet. Khi Internet phát triển nhanh, bài bạc, báo dâm ô, bạo lực, lừa đảo, và tin tặc đang gia tăng mức đe dọa lên quyền luật pháp của xã hội và công chúng."

Nhưng dù chống chế như vậy, TQ vẫn đành phải ký vào bản nghị quyết này để tránh mất mặt với thế giới. Ông Ken Roth, Giám đốc điều hành của tổ chức Human Rights Watch, xác định đây là một vũ khí đáng kể để tạo áp lực lên các chế độ

đang xiết mạng Internet. Ông nói: "Sự kiện ngay cả TQ, dù với thái độ đạo đức giả quá hiển nhiên vẫn buộc lòng phải ký, cho thấy việc cố gắng duy trì chế độ kiểm duyệt Internet sẽ không còn cho họ thoải mái chường mặt ra trước công luận thế giới nữa."

Sau đây là nguyên văn nghị quyết của Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc do BBT-WebVT chuyển ngữ:

CÔ XÚY, BẢO VỆ VÀ THỤ HƯỞNG NHÂN QUYỀN TRÊN MẠNG INTERNET

Hội đồng Nhân quyền
Chỉ đạo bởi Hiến chương Liên Hiệp quốc,

Qua việc tái khẳng định nhân quyền và các quyền tự do cơ bản được nêu trong bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và các hiệp ước quốc tế về nhân quyền, bao gồm Công ước Quốc tế về quyền Dân sự và Chính trị và Công ước Quốc tế về quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hóa,

Qua việc nhắc lại tất cả nghị quyết liên hệ của Ủy ban Nhân quyền và Hội đồng Nhân quyền về quyền tự do ngôn luận và bày tỏ quan điểm, đặc biệt là nghị quyết 12/16 của Hội đồng vào ngày 2-10-2009, và cũng nhắc lại nghị quyết 66/184 của Đại Hội đồng vào ngày 22-12-2011,

Qua việc ghi nhận rằng việc thực thi nhân quyền, đặc biệt quyền tự do bày tỏ quan điểm, trên mạng Internet là một vấn đề ngày càng được lưu tâm và quan trọng khi mà đã phát triển nhanh chóng của công nghệ giúp cho mọi người trên thế giới sử dụng các phương tiện thông tin và liên lạc mới,

Qua việc ghi nhận từ báo cáo của các Điều tra viên Đặc biệt trong lãnh vực cô xúy và bảo vệ quyền tự do ngôn luận và bày tỏ quan điểm,

đề nạp lên Hội đồng Nhân quyền trong kỳ họp thứ 17 [1], và lên Đại Hội đồng trong kỳ họp thứ 66 [2], về quyền tự do bày tỏ quan điểm trên mạng Internet,

Nay:

1- *Khẳng định* rằng các quyền tự do con người có ngoài đời cũng phải được bảo vệ trên mạng, đặc biệt là quyền tự do bày tỏ quan điểm. Quyền này được áp dụng ở mọi nơi bất kể biên giới và xuyên qua bất kỳ phương tiện thông tin nào mà người ta chọn, theo đúng điều khoản 19 của bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và Công ước Quốc tế về quyền Dân sự và Chính trị;

2- *Công nhận* bản chất mở rộng và toàn cầu của mạng Internet là động lực thúc đẩy phát triển ở nhiều dạng;

3- *Kêu gọi* mọi Quốc gia hãy cố xúy và tạo điều kiện cho việc truy cập vào Internet và cho các hợp tác quốc tế nhằm phát triển các phương tiện truyền thông, thông tin, và liên lạc ở mọi nước;

4- *Khuyến khích* các thủ tục đặc biệt nhằm đưa các vấn đề này vào khuôn khổ các sứ mạng hiện hành, nếu có liên quan;

5- *Quyết định* tiếp tục mối quan tâm của Hội đồng đến việc cô xúy, bảo vệ và thụ hưởng nhân quyền, bao gồm quyền tự do bày tỏ quan điểm, trên mạng Internet và trong các lãnh vực công nghệ khác, cũng như quan tâm đến mức hệ trọng của công cụ Internet trong việc phát triển và thực thi nhân quyền, thể theo chương trình làm việc của hội đồng.

[1] A/HRC/17/27.

[2] A/66/290.

(BBT-WebVT chuyển ngữ)

**Xin Đồng bào
trong nước tiếp
tục biểu tình hàng
tuần chống Trung
Cộng cướp nước
và Việt cộng bán
nước.**

THƯ GỬI NGOẠI TRƯỞNG HOA KỲ H. CLINTON

Bs Nguyễn Đan Quế 08-07-2012

Nhân dịp Ngoại trưởng Hoa Kỳ Hillary Clinton thăm Hà Nội vào ngày 10-07-2012, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế đã gửi cho Bà Clinton một văn thư, mà toàn thể nội dung được chuyển sang Việt ngữ như sau:

Ngày 8 tháng Bảy, 2012

Kính gửi Bà Hillary Clinton

Bộ Trưởng Ngoại Giao Hoa Kỳ

Đồng kính gửi:

- Tổng Thống Barack Obama
- Bộ trưởng Quốc phòng Leon Panetta
- Phụ tá Ngoại trưởng Kurt Campbell
- Phụ tá Ngoại trưởng Michael Posner
- Phó Phụ tá Ngoại trưởng Andrew Shapiro
- Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam David Shear

Kính thưa Bà Ngoại trưởng,

Người dân Việt Nam vui mừng được biết Bà đang sửa soạn thăm viếng nhiều nước, kể cả thủ đô Hà Nội vào ngày 10 tháng Bảy, để trình bày về chiến lược của Hoa Kỳ tại vùng châu Á-Thái Bình Dương, một trong những khu vực trọng yếu nhất của thế kỷ 21.

Vào những tuần lễ gần đây, trước khi Bà tới Hà Nội, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã gia tăng vi phạm những nhân quyền căn bản của người dân Việt Nam. Những vi phạm này đi từ quấy nhiễu các bloggers đến việc dẹp bỏ các cuộc tụ họp ôn hòa. Những quyền này là những giá trị phổ quát đã được Hoa Kỳ và Liên Hiệp Quốc theo đuổi để thăng tiến các cá nhân và cộng đồng trên toàn thế giới.

Để góp phần vào những cố gắng của bà, chúng tôi xin xác định rằng:

1- Người dân Việt Nam rất muốn đất nước chúng tôi trở thành đối tác chiến lược của Hoa Kỳ vì sự tái võ trang gây hấn của Trung Quốc và cuộc tranh chấp đang diễn ra tại Biển Đông. Tuy nhiên, để Hoa Kỳ có thể tạo được một sự hợp tác thực sự, lâu dài, an toàn, hòa bình và ổn định trong vùng này, Bà nên

tìm sự hợp tác với một Việt Nam tự do và dân chủ.

2- Dân chủ hóa Việt Nam không phải chỉ quan trọng cho chiến lược an ninh của Hoa Kỳ mà còn giúp cho Việt Nam trong tương lai trở thành một quốc gia dân chủ mạnh và thịnh vượng trong vùng.

Hiện nay, Việt Nam vẫn còn theo chế độ độc đảng, trong đó không có phân quyền giữa các ngành hành pháp, lập pháp và tư pháp. Đảng Cộng sản Việt Nam kiểm soát chặt chẽ mọi cấp chính quyền, điều khiển Quốc hội, can thiệp vào công việc của tòa án, hướng dẫn và theo dõi truyền thông đại chúng, và phủ nhận mọi nhân quyền căn bản của người dân Việt Nam. Không có bầu cử tự do và công bằng, và cũng không có nghiệp đoàn độc lập để bảo vệ quyền lợi của hàng triệu công nhân người Việt. Người dân bất đồng ý kiến và phát biểu quan điểm của mình một cách ôn hòa bị bắt bớ tù.

Đảng Cộng sản Việt Nam và những đồng bọn ác độc tại địa phương cùng thân nhân của họ đã đưa Việt Nam tới bờ phá sản qua lãng phí và đầu tư không hiệu quả. Tài sản khổng lồ nằm trong tay một số nhỏ những kẻ cầm quyền tham nhũng, trong khi đại đa số dân chúng sống trong nghèo nàn; giá sinh hoạt tăng vọt – giá điện, nước, xăng dầu tăng lên từng ngày – tiền “đồng” Việt Nam mất giá trong khi tiền lương không tăng. Dân chúng, nhất là giới công nhân, phải lao động ngày đêm, mà vẫn không có được cuộc sống hạnh phúc. Rất nhiều người dân yêu nước đã lên tiếng đòi thay đổi để có dân chủ.

Thưa Ngoại trưởng Clinton, theo chỗ tôi được biết, trước khi rời APEC để tham dự hội nghị thượng đỉnh ASEAN tại Bali, Indonesia vào tháng 11 năm ngoái, Tổng thống Obama đã long trọng tuyên bố: “Nhu lịch sử đã chứng minh, qua tiến trình lâu dài, dân chủ và phát triển kinh tế đi đôi với nhau.

Thịnh vượng mà không có tự do và dân chủ, chỉ là hình thức khác của nghèo khổ”. Trước lời tuyên bố đó, tại Trung tâm Đông Tây ở Hawaii, Bà cũng đặc biệt đề cập tới Việt Nam trong một diễn văn về chính sách đối với châu Á, khi nói rằng: “Chúng tôi đã nói rõ với Việt Nam rằng nếu Việt Nam muốn phát triển một mối liên hệ hợp tác chiến lược, Việt Nam phải tăng thêm việc tôn trọng và bảo vệ nhân quyền của người dân”. Phụ tá Ngoại trưởng Kurt Campbell và vào tháng trước Bộ trưởng Quốc phòng Leon Panetta và Phó Phụ tá Ngoại trưởng Andrew Shapiro cũng đã nói rõ với Hà Nội các điều kiện này.

3- Dân chủ hóa Việt Nam vừa quan trọng cho việc tái cân bằng cho chiến lược Hoa Kỳ ở châu Á-Thái Bình Dương vừa là ước vọng lâu đời của nhân dân Việt Nam.

Trước sự thích hợp của các sự việc trong hiện tại, chúng tôi trân trọng đề nghị:

a) Tình trạng chính trị hiện thời ở Việt Nam là cơ hội bằng vàng để Hoa Kỳ bày tỏ sự ủng hộ một chế độ chính trị cởi mở hơn. Nói rõ hơn, trước khi quá muộn, nhà cầm quyền Việt Nam nên đưa ra một thời biểu về một cuộc bầu cử tự do và công bằng dưới sự giám sát của Liên Hiệp Quốc, để nhân dân Việt Nam có thể bày tỏ nguyện vọng của mình về việc chọn lựa một chế độ chính trị phù hợp cho đất nước.

b) Trở ngại chính trị lớn là điều 4 Hiến pháp, quy định phi pháp vai trò độc quyền lãnh đạo của đảng Cộng sản Việt Nam. Điều này phải loại bỏ để thiết lập một chế độ dân chủ pháp trị.

c) Nhà cầm quyền Việt Nam phải ngừng quấy nhiễu, bắt giữ và cầm tù những công dân phát biểu quan điểm của mình một cách ôn hòa. Họ phải thả tất cả tù nhân lương tâm, và chấm dứt đe dọa hoặc quấy nhiễu các cựu tù nhân chính trị.

d) Trong khi phải tập trung cố gắng vào việc đòi thả tất cả tù nhân chính trị, chúng ta cũng cần phải nỗ lực đạt được những tiên bộ có tính lâu dài, cụ thể và khả thi bằng cách khuyến khích sửa lại Bộ hình luật.

Ưu tiên là bỏ những điều như 79 (lật đổ chính quyền), điều 88 (tuyên truyền chống lại chính quyền), là những điều mơ hồ và không nói rõ lý do bắt giữ và bỏ tù những người vi phạm. Nhà cầm quyền Việt Nam phải chấm dứt xâm phạm và khám nhà, cùng bắt người mà không có trát của tòa án. Chính quyền Hoa Kỳ, làm việc với các cơ quan quốc tế ngoài chính phủ (NGO), có thể giúp đỡ chính quyền Việt Nam tu chỉnh bộ hình luật và việc thi hành luật phù hợp với các tiêu chuẩn quốc tế để luật pháp không còn được dùng để trừng phạt những người hành xử nhân quyền của mình.

e) Nhà cầm quyền Việt Nam phải thực thi tự do tôn giáo, công nhận quyền tư hữu, và khuyến khích các nghiệp đoàn độc lập cũng như thương lượng tập thể.

Tôi vững tin rằng những người như chúng tôi đã mất tự do khi cuộc chiến chấm dứt vào năm 1975 cuối cùng có thể đạt được thắng lợi trong việc bảo vệ tự do và nhân phẩm, cũng như trong việc thành lập một liên minh vững mạnh cho an ninh thế giới để vượt qua bất cứ một đe dọa nào về quân sự. Nhưng trước hết, chúng ta phải hoàn tất những đòi hỏi về cải tổ chính trị, khởi đầu bằng mối liên hệ tốt đẹp giữa Hoa Kỳ và Đông Nam Á. Không phải bằng tạm thời ủng hộ độc tài, mà bằng gốc rễ sâu đậm của nền dân chủ mới. Tại Việt Nam, Cao Trào Nhân Bản của chúng tôi cam kết hoàn thành những mục tiêu dân chủ đó trong sự ủng hộ một Việt Nam kiên trì tại thời điểm trọng đại này.

Xin cảm ơn Bà rất nhiều,

Trân trọng kính chào Bà.

Bác sĩ Nguyễn Đan Quế

Sáng lập và Chủ tịch Cao Trào Nhân Bản tại Việt Nam

(Tin từ TCQTYTCTNB)

**Đừng sợ những gì Cộng sản làm!
Hãy làm những gì Cộng sản sợ!**

THƯ HIỆP THÔNG VỚI Giáo xứ Con Cuông, Giáo xứ Quan Lãng Giáo hạt Bột Đà, Giáo phận Vinh Việt Nam 07-07-2012

NHÓM LINH MỤC
NGUYỄN KIM ĐIỀN

Kính thưa
- Đức Giám mục Phaolô Nguyễn Thái Hợp, Chủ chăn Giáo phận Vinh.
- Quý Cha quản xứ Giáo hạt Bột Đà, Giáo xứ Quan Lãng.
- Quý Nữ tu và Anh Chị Em giáo dân Giáo điểm Con Cuông.

Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền chúng con hết sức bàng hoàng, đau đớn và phẫn nộ khi nghe hung tin nhà cầm quyền Cộng sản tỉnh Nghệ An, huyện Con Cuông, xã Yên Khê, thôn Trung Hương đã huy động hàng trăm công an, quân đội, dân phòng, còn đồ đến Nhà nguyện Giáo điểm Con Cuông để đàn áp cha Gioan Baotixita Nguyễn Đình Thục và Anh Chị Em Giáo dân trong Thánh lễ Chúa nhật ngày 01-07-2012 vừa qua.

Chúng con được biết đây không phải là lần đầu tiên giáo dân và linh mục ở Giáo điểm Con Cuông này bị nhà cầm quyền Cộng sản địa phương quấy phá, hành hung, xâm phạm quyền tự do tôn giáo. Con đường Thánh giá của Giáo điểm đã kéo dài từ lâu rồi:

- Ngày 13-11-2011, nhà cầm quyền huyện đã huy động lực lượng trên 500 công an, dân phòng đến Nhà nguyện của Giáo điểm để gây hỗn loạn đang khi linh mục và giáo dân đang lễ.

- Ngày 30-11-2011, vào lúc 0g30, một quả mìn tự chế đã được ném vào Nhà nguyện, làm hỏng trần, nền và cửa sổ nhà nguyện. Không khó để đoán ra thủ phạm vụ này.

- Ngày 03-06-2012, khi linh mục đến dâng lễ, một đội ngũ cán bộ khoảng 50 người thuộc nhà cầm quyền huyện, xã, thôn lại sách nhiễu, gây ồn ào cho buổi thờ phượng linh thiêng.

- Ngày 24-6-2012, khoảng 250 người được nhà cầm quyền điều động cũng đã kéo đến phá rối, ngăn cản giáo dân và linh mục cử hành phụng vụ Chúa nhật, đồng thời dùng loa vu khống.

Nghiêm trọng nhất là vào ngày 01-07-2012 mới rồi, khi đến dâng Thánh lễ cho các giáo dân thuộc Giáo điểm như thường lệ, trước hết cha G.B. Nguyễn Đình Thục đã bị lực lượng công an mặt vụ, cảnh sát cơ động, cảnh sát hình sự, cảnh sát giao thông, thành viên Mặt trận trang bị

súng ống, dùi cui, gậy gộc, đá gạch... ngăn cản không cho vào nhà nguyện mà một nhóm côn đồ được nhà cầm quyền thuê mượn đang ngang nhiên chiếm giữ. Tiếp đó, vì quyết tâm bảo vệ nhà Chúa và thi hành bổn phận thờ phượng, cha Thục và nhiều giáo dân đã bị lực lượng này đánh đập dã man. Một số phải nhập viện cấp cứu, trong đó đặc biệt nghiêm trọng là trường hợp chị Maria Ngô Thị Thanh đã bị đánh vỡ hộp sọ.

Sau một Thánh lễ đầy sóng gió vì quyết tâm phá hoại của những kẻ vô thần, nhà cầm quyền tiếp tục huy động lực lượng quân đội thuộc trung đoàn 335 với đầy đủ súng ống đến đàn áp nhân dân. Hậu quả là nhiều tượng ảnh và đồ thánh bị đập phá, nhiều giáo dân bị bắt giữ. Ngược lại, giáo dân cũng vây lấy 28 tên côn đồ tái chiếm trái phép nhà nguyện và đã buộc được chúng khai là đã được thuê 500.000 đồng mỗi người để đánh đập giáo dân và linh mục!

Cuối cùng, nhờ các giáo xứ bạn như Lãng Điền, Yên Lĩnh, Quan Lãng, Bột Đà, Sơn La đến hiệp thông trợ lực, đồng thời bắt chấp sự đe dọa của công an, bộ đội, dân phòng, côn đồ, Anh Chị Em giáo dân Con Cuông -tập trung tại Ủy ban nhân dân huyện cho tới nửa đêm- đã buộc được đại diện nhà cầm quyền tỉnh và huyện phải lập tức thả vô điều kiện những giáo dân đang bị bắt giữ trái phép đồng thời phải lập biên bản nói rõ sự việc xảy ra lúc ban chiều. Khốn thay nhà cầm quyền Cộng sản ngay sau đó đã cướp đi biên bản, niêm phong nhà nguyện Giáo điểm và trục xuất hai nữ tu coi sóc nơi thánh này. Đồng thời họ cũng ra cái gọi là "quyết định khởi tố vụ án hình sự với 4 dấu hiệu tội phạm: bắt giữ người trái pháp luật, gây rối trật tự công cộng, chống người thi hành công vụ, cố ý gây thương tích", triệu tập nhiều tín hữu để giờ trò ép cung khùng bố, cùng lúc mở ngay một chiến dịch xuyên tạc sự thật, kích động công luận, vu khống linh mục, tu sĩ và giáo dân cách trắng trợn và hèn hạ trên báo đài tỉnh Nghệ An.

Đáp ứng lại các sự việc nghiêm trọng này, ngày 04-07-2012 đã có Thư hiệp thông từ Pháp quốc của vị Chủ chăn Giáo phận, Văn thư gửi

UBND tỉnh Nghệ An và Bản thông cáo gửi toàn thể Giáo phận của Tòa Giám mục Giáo phận Vinh về sự việc tại giáo điểm Con Cuông cùng Thông cáo báo chí của Liên hiệp Truyền thông Công giáo Việt Nam tại hải ngoại.

Trước những sự việc trên, Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền:

1- Xin bày tỏ lòng hiệp thông với những khổ nạn mà các chủ chăn và giáo dân Con Cuông đã gánh chịu suốt một thời gian dài trong tinh thần yêu thương và tha thứ, hy sinh và cầu nguyện, nhất là với những đau đớn thể xác và tinh thần mà một số Anh Chị Em đã và đang trải qua sau sự cố hôm 01 tháng 07.

2- Xin bày tỏ lòng khâm phục trước thái độ vừa hiền hòa nhẫn nhục, vừa kiên trì can đảm của các Linh mục và Giáo dân Giáo điểm Con Cuông từ bấy lâu nay trong việc khẳng định quyền tự do tôn giáo, bất chấp những sách nhiễu, cấm cản, hăm dọa, phá hoại vừa tàn bạo vừa đê hèn của nhà cầm quyền Cộng sản vô thần địa phương.

3- Xin bày tỏ lòng khâm phục trước hành vi đấu tranh ôn hòa nhưng quyết liệt, mưu trí và dũng cảm của cha G.B. Nguyễn Đình Thục và Giáo dân Con Cuông hôm 01-07 để buộc nhà cầm quyền phải thừa nhận sự thật các vụ việc, công nhận các hành vi sai trái mà chính họ đã chủ tâm thực hiện trong âm mưu tiêu diệt niềm tin.

4- Xin bày tỏ lòng khâm phục trước cử chỉ đoàn kết trợ lực của Anh Chị Em thuộc các giáo xứ bạn như Lãng Điền, Yên Lĩnh, Quan Lãng, Bọt Đà, Sơn La... Đây là dấu chỉ của tinh thần hiệp thông trong Hội thánh và là phương cách xây dựng sức mạnh tập thể để đương đầu cách bất bạo động với một nhà cầm quyền chỉ biết đàn áp nhân dân và tín đồ bằng bạo lực.

5- Xin hoàn toàn tán đồng bức thư hiệp thông của vị Chủ chăn Giáo phận. Cảm ơn Đức Cha đã mau mắn chia sẻ nỗi đau của Anh Chị Em giáo dân, chia sẻ trách nhiệm với các Linh mục Quản xứ; đã tin tưởng vào sự ứng xử khôn ngoan và nhiệt thành của cộng đoàn Dân Chúa ở Nghệ-Tĩnh-Bình; đã kêu mời toàn thể Giáo phận hiệp thông cầu nguyện và toàn thể những người yêu chuộng hòa bình, công lý, tự do hướng về Con Cuông.

6- Xin hoàn toàn tán đồng Văn thư gửi nhà cầm quyền, Thông cáo gửi toàn giáo phận của Tòa Giám mục Vinh cũng như Thông cáo Báo chí của Liên hiệp Truyền thông Công giáo Việt Nam tại hải ngoại. Hoan hô

Cha đại diện Giám mục, Cha chánh văn phòng và quý Cha trong Liên hiệp Truyền thông đã trình bày rõ ràng và cương quyết khẳng định quyền tự do tôn giáo tại xã Yên Khê, huyện Con Cuông; đã vạch trần âm mưu phá đạo mang tính hệ thống, có tổ chức, dàn dựng công phu của các thế lực đen tối; đã cực lực lên án hành vi phạm thánh, hành hung tín hữu rồi vu khống nạn nhân, xuyên tạc sự thật của nhà cầm quyền; đã kêu mời toàn thể Giáo phận thấp nền cầu nguyện, dâng lễ hiệp thông cho các giáo dân bị bách hại và giăng biểu ngữ phản đối hành vi đàn áp tôn giáo của Cộng sản; đã kêu gọi nhà cầm quyền chấm dứt việc đàn áp mọi Giáo hội, bảo đảm an ninh cho nơi thờ tự của mọi Tôn giáo, trả lại các tài sản đã chiếm đoạt của mọi tập thể tín đồ và nghiêm chỉnh tôn trọng mọi luật pháp do nhà cầm quyền đã ban ra.

7- Cực lực lên án chính sách tiêu diệt đức tin mà nhà cầm quyền Việt Nam đang thực hiện qua việc biến quyền tự do tôn giáo thành ân huệ xin cho; qua việc dùng công an (vốn có trách nhiệm trị an xã hội), quân đội (vốn có nghĩa vụ bảo vệ Tổ quốc), cán bộ (vốn có chức năng phục vụ quần chúng), côn đồ (vốn phải bị quản lý chặt chẽ) để hăm dọa, sách nhiễu, đánh đập tín hữu hiền lương; qua việc dùng báo đài (vốn có trách nhiệm trình bày sự thật) để bao che sai trái, đầu độc công luận, vu khống dân lành; qua việc dùng bộ máy tổ tụng (vốn có chức năng bảo vệ công lý) để biến các nạn nhân thành thủ phạm. Yêu cầu chấm dứt ngay những hành vi đàn áp tôn giáo tại Nghệ An cũng như tại nhiều nơi khác trên khắp cả nước.

8- Chân thành kêu gọi nhà cầm quyền Việt Nam hãy ý thức rằng: Dân tình đang điêu đứng vì khủng hoảng kinh tế, cường hào áp bức, kiêu binh lộng hành, hỗn loạn xã hội; Tổ quốc đang lâm nguy vì Tàu cộng xâm nhập đất nước, đe dọa biên cương, chiếm đoạt hải đảo. Thành thử việc an dân, khoan sức dân, đoàn kết nhân dân, để nhân dân tự do bày tỏ niềm tin và bày tỏ lòng yêu nước, ngõ hầu cùng nhau chống lại ngoại thù xâm lấn và giải quyết các vấn đề nội quốc, là điều hết sức khẩn thiết và quan trọng, liên hệ đến sự tồn vong của Dân tộc và sự phát triển của Đất nước.

9- Tha thiết mời gọi mọi con Hồng cháu Lạc cùng đoàn kết hiệp thông, đồng hành chia sẻ với Giáo điểm Con Cuông nói riêng và mọi Cộng đoàn tôn giáo đang gặp cùng hoàn cảnh đau thương này. Tha thiết kêu gọi các Chính phủ, các Quốc hội, các Tổ

chức Nhân quyền Quốc tế, các Cơ quan Truyền thông hoàn vũ, các cá nhân yêu chuộng công lý hòa bình trên toàn thế giới cùng đồng hành đấu tranh cho Dân chủ Nhân quyền và Tự do Tôn giáo tại Việt Nam.

Cuối cùng, chúng tôi nguyện xin Thiên Chúa thúc đẩy thiện chí trong mỗi một tâm hồn và ban ơn an bình cho những tâm hồn thiện chí, để tất cả cùng nhau xây dựng một Việt Nam trong chân lý, công bằng, tình thương và tự do.

Làm tại Việt Nam ngày 07 tháng 07 năm 2012

Đại diện Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền

- **Linh mục Têphanô Chân Tín, Dòng Chúa Cứu Thế, Sài Gòn**

- **Linh mục Phêrô Nguyễn Hữu Giải, Tổng Giáo phận Huế.**

- **Linh mục Phêrô Phan Văn Lợi, Giáo phận Bắc Ninh**

với sự hiệp thông của Linh mục Tadeô Nguyễn Văn Lý, đang bị cầm tù tại Nam Hà.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

http://8406vn.com

http://www.tdongluan.com

www.tudodanchvietnam.net

http://tudongluan.atSPACE.com

http://www.viet.no

Trong trang mạng thứ 1,

thứ 2, và thứ 4 trên đây,

Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Xin vui lòng góp tay phổ biến rộng rãi bán nguyệt san này cho Đồng bào quốc nội để phá vỡ bức tường ngăn chặn thông tin của Cộng sản Việt Nam

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

TUYÊN CÁO

của Hội đồng Lương viện GHPGVNTN về việc Trung Cộng xâm lăng Việt Nam

*** Paris 12-07-2012 ***

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
VIỆN HÓA ĐẠO

Chùa Giác Hoa, 15/7 Nơ Trang
Long, Phường 7, Q. Bình Thạnh,
TP Sài Gòn

Phật lịch 2556 Số :
05/VHĐ/TC/VT

TUYÊN CÁO
của Hội đồng Lương Viện
GHPGVNTN
Về việc Trung cộng xâm lăng
Việt Nam

Xét rằng :

1- Nhà cầm quyền Cộng sản Trung Quốc đã ngang nhiên thành lập Thành phố hành chánh Tam Sa bao gồm các quần đảo mà họ gọi là Trung Sa, Tây Sa và Nam Sa với mục đích phi tang dấu vết chiếm đóng hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của VN. Trung Cộng cũng đã xâm lấn và tuyên bố chủ quyền tại nhiều đảo và vùng biển thuộc các quốc gia Đông Nam Á.

2- Một cách thường xuyên, Trung Cộng đưa tàu Hải giám vào vùng biển Việt Nam để tuần tra, tấn công ngư dân Việt Nam, bắn giết, đánh đập, tịch thu ngư cụ, tài sản, bắt giam đòi tiền chuộc... ngay trên ngư trường Việt Nam ; đe dọa chủ quyền Việt Nam và tạo sự bất ổn tại khu vực Biển Đông.

3- Bất chấp Công pháp Quốc tế và Công ước về Luật Biển LHQ 1982 (UNCLOS), qui định các quốc gia có đặc quyền kinh tế trên thềm lục địa rộng 200 hải lý, Cộng sản Trung Quốc đã mời gọi quốc tế đầu thầu khai thác 9 lô dầu khí trên thềm lục địa Việt Nam vốn chỉ cách bờ biển Việt Nam dưới 100 hải lý.

4- Đe phá hoại kinh tế Việt Nam, Trung Cộng đã cho tràn ngập thị trường Việt Nam những hàng xấu, hàng rẻ và độc hại ; thuê đất đầu nguồn để thao túng các nguồn nước ; đưa nhân công sang VN khai

thác Bauxite gây đại nạn sinh thái và mai phục Tung đội thứ 5.

5- Trước mỗi đe dọa nghiêm trọng về cả chủ quyền lẫn sự an nguy của Việt Nam và thế giới, Đức Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, đã ra Thông bạch kêu gọi biểu tình chống xâm lăng, cứu nguy dân tộc. Thế nhưng, bất chấp mọi hiểm hoạ lâu dài của đất nước, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã bắt giữ, khủng bố, cấm cản không cho chư Tăng, Phật tử và đồng bào xuống đường biểu tình bảo vệ lãnh thổ, lãnh hải mà Tổ tiên ta đã dày công gây dựng.

Trên căn bản những nhận xét đó, vì lòng từ bi không muốn thấy nhân dân hai nước sát hại lẫn nhau bởi tham dục thấp hèn của một thiểu số lãnh đạo, đồng thời để giữ vững chủ quyền Việt Nam, bảo vệ sự ổn định khu vực và nền hoà bình chung của thế giới nhân loại, Hội đồng Lương viện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất long trọng tuyên bố :

1- Mạnh mẽ tố cáo trước dư luận thế giới hành động coi thường Công pháp Quốc tế, Công ước về Luật Biển LHQ 1982 (UNCLOS), và chính sách bành trướng nguy hiểm của Nhà cầm quyền Cộng sản Trung Quốc.

2- Quyết tâm chống lại sự xâm lăng trên mọi hình thức của Nhà cầm quyền Cộng sản Trung Quốc đối với Việt Nam.

3- Cự lực phản đối hành động nhu nhược của Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam trước chính sách Hán hoá của Bắc Kinh nhưng lại độc tài, tàn ác với dân chúng.

4- Hết lòng ủng hộ đồng bào tại quốc nội và hải ngoại, nhất là giới trẻ đã vì sự an nguy của đất nước và dân tộc mà dấn thân không ngừng

ngहि dù đã và đang đối diện với vô vàn bất trắc, đàn áp, hăm dọa và nguy khốn.

5- Yêu cầu Nhà cầm quyền Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam hãy thức tỉnh, và có phản ứng đầu tiên là dùng Công ước về Luật Biển LHQ 1982 (UNCLOS) truy tố Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa ra trước LHQ để bảo vệ biển, đảo, và lãnh hải Việt Nam.

Làm tại Sài Gòn, 12-7-2012

T.U.N Đức Đệ ngũ Tăng thống
GHPGVNTN

Viện trưởng Viện Hoá đạo
Tỳ kheo Thích Viên Định

Trích TUYÊN CÁO của Văn Phòng II Viện Hóa Đạo tại Hoa Kỳ (05-07-2012)

... Văn Phòng II Viện Hóa Đạo và GHPGVNTN Hải Ngoại tại Hoa Kỳ, lên tiếng mời gọi đồng bào Việt Nam tỵ nạn Cộng sản, không phân biệt tôn giáo, đảng phái, hội đoàn, cộng đồng ... cùng với chúng tôi... quyết liệt lên án trước dư luận quốc tế và quốc dân về hành vi công khai cưỡng đoạt chủ quyền của hai quần đảo Hoàng Sa - Trường Sa và xâm phạm vùng đặc quyền kinh tế ngay trên thềm lục địa hợp pháp của Việt Nam. Những sự kiện trọng gồm có :

1- "Trung hoa Cộng sản đã thiết lập Thành phố Hành chánh Tam Sa, bao gồm các quần đảo mà họ gọi là Tây Sa, Trung Sa và Nam Sa, hòng xóa bỏ mọi dấu vết chủ quyền Việt Nam mà họ đã cướp đoạt.

2- "Trung Cộng đã bất chấp công pháp quốc tế về Luật Biển của Liên Hiệp Quốc 1982, quy định đặc quyền kinh tế trên thềm lục địa rộng 200 hải lý, để hôm 23/06/12 cho Công ty Dầu Khí Hải Dương ngang nhiên mở thầu khai thác 9 lô dầu khí ngay trên lãnh hải Việt Nam, chỉ cách bờ biển Nha Trang 57 hải lý và cách đảo Phú Quốc 37 hải lý.

3- "Trung Cộng đưa các tàu hải giám vào vùng biển Việt Nam tuần tra thường xuyên và đuổi bắt ngư dân Việt Nam, ngay trên ngư trường truyền thống của tổ quốc mình.

4- "Trung Cộng cũng thực hiện kế hoạch tầm thực trên đất liền, đồng hóa chủng tộc, qua hình thức thuê đất đầu nguồn, giết chết các nguồn nước và sông ngòi. Hàng hóa độc hại, rẻ mạt tràn ngập thị trường nhằm phá hoại kinh tế VN. Đem các máy móc phế thải sang lắp ráp tại VN, qua việc bỏ thầu với giá thật thấp, rồi đưa nhân công sang Việt Nam để làm đạo quân thứ 5, chờ thời cơ thôn tính Việt Nam.

.....

PHẢN ỨNG CỦA GIÁO PHẬN VINH trước việc CS đàn áp Con Cuông

.....Paris - Xã Đoàn 04-07-2012.....

THƯ CỦA ĐỨC GIÁM MỤC PHAOLÔ NGUYỄN THÁI HỢP GỬI CỘNG ĐỒNG DÂN CHÚA TRONG GIÁO PHẬN VINH

Paris ngày 04 tháng 7 năm 2012

Kính gửi: *Quý cha, quý tu sĩ, chủng sinh và toàn thể anh chị em,*

Sau khi tham dự Hội nghị tại Roma, tôi đã đi thăm và cảm ơn các Tổ chức cũng như một số ân nhân lâu nay đã hỗ trợ Giáo phận Vinh chúng ta. Trên đường đến Paris, tôi liên tục nhận được nhiều tin tức đau buồn về sự việc xảy ra tại giáo điểm Con Cuông (xã Yên Khê, huyện Con Cuông, tỉnh Nghệ An).

Trước tiên tôi muốn chia sẻ nỗi đau với anh chị em giáo dân Con Cuông, cách riêng những người đã bị đánh đập dã man vì trung thành với niềm tin. Tôi ân cần chia sẻ trách nhiệm với hai cha Giuse Ngô Văn Hậu và GB. Nguyễn Đình Thục, cũng như tất cả các cộng sự viên của hai cha. Mặc dù xa cách vạn dặm về địa lý, nhưng hơn bao giờ hết, lúc này tôi đang hiệp thông và sát cánh với anh chị em trong lời cầu nguyện. Xin Thiên Chúa hỗ trợ và giúp chúng ta luôn đứng vững trong niềm tin, bất chấp mọi nghịch cảnh.

Những người yêu chuộng hòa bình, công lý, tự do cũng đang hướng về Con Cuông với niềm thương mến và sự hiệp thông sâu xa. Mặc dù chúng ta đang phải đối diện với một trong những vụ việc mà đáng lẽ ra không được hiện diện ở thế kỷ XXI này, tuy nhiên Thiên Chúa luôn mời gọi chúng ta phải hành xử theo đúng tư cách người môn đệ của Đức Kitô.

Qua các bản tường trình do Tòa Giám mục gửi, tôi an tâm, tin tưởng vào sự ứng xử khôn ngoan và nhiệt thành của tất cả các linh mục, các tu sĩ, chủng sinh cũng như giáo dân

Nghệ-Tĩnh-Bình. Hơn bao giờ hết, trong lúc này, chúng ta cần hiệp thông và hiệp nhất với nhau. Ước mong sao tất cả chúng ta sẽ nên một trong niềm tin nơi Đức Kitô, và dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Linh, biết tận tình với Chúa và Giáo Hội.

Xin quý cha đọc lá thư này vào Chúa nhật 14 TN ngày 8-7-2012 tại tất cả các nhà thờ trên toàn Giáo phận để mọi người hiệp thông cầu nguyện cho anh chị em giáo dân tại Con Cuông, cũng như cho Giáo phận chúng ta.

Xin Ông Trên luôn phù trợ chúng ta.

Thân mến trong Đức Kitô.

(ký tên và đóng dấu)

**+ Phaolô Nguyễn Thái Hợp
Giám mục Giáo phận Vinh**

VĂN THƯ CỦA TÒA GIÁM MỤC GP VINH GỬI UBND TỈNH NGHỆ AN VỀ SỰ VIỆC TẠI GIÁO ĐIỂM CON CUÔNG

GIÁO PHẬN VINH

TÒA GIÁM MỤC XÃ ĐOÀI

Nghi Diên - Nghi Lộc - Nghệ An

Tel: (0383) 861 171

Email: tgmvinh@gmail.com

CỘNG HÒA XHCN VIỆT NAM

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Số: 25/12-VTTG

V/v: Sự việc xảy ra tại Con Cuông Xã Đoàn, ngày 4 tháng 7 năm 2012

Kính gửi:

- Ủy ban Nhân dân tỉnh Nghệ An,
- Ban Tôn giáo tỉnh Nghệ An,
- Sở Công an tỉnh Nghệ An,
- Ủy ban MTTQ tỉnh Nghệ An,
- Ủy ban ND huyện Con Cuông,
- Ủy ban Nhân dân xã Yên Khê.

Sự kiện chính quyền địa phương dùng con đồ, cán bộ và lực lượng vũ trang công khai đàn áp tôn giáo

ngày 01-7-2012 tại xã Yên Khê, huyện Con Cuông, tỉnh Nghệ An đã được thế giới biết đến và lên án gay gắt. Tòa Giám mục Giáo phận Vinh mạnh mẽ lên án những việc làm sai trái đó và khẳng định dứt khoát quan điểm của mình như sau:

1/ Việc linh mục và giáo dân tổ chức dâng lễ cầu nguyện theo nghi thức đạo Công giáo tại xã Yên Khê, huyện Con Cuông, tỉnh Nghệ An là việc chính đáng, thực hiện quyền căn bản của công dân, phù hợp với luật pháp Việt Nam và công ước quốc tế:

- Công dân có quyền tự do tôn giáo, theo hoặc không theo tôn giáo nào. Nhà nước bảo đảm quyền tự do tôn giáo của công dân. Không ai được xâm phạm quyền tự do ấy (*Điều 70 Hiến pháp 1992 sửa đổi 2005, Điều 1 Pháp Lệnh tín ngưỡng tôn giáo 2004*).

- Từ rất lâu trên địa bàn huyện Con Cuông đã có nhiều người Công giáo sinh sống. Những năm 1970, Giáo phận Vinh đã cử Linh mục Trần Thanh Hương đến dâng lễ cầu nguyện cho bà con giáo dân trên địa bàn này và không gián đoạn lâu. Con số giáo dân ở đây ngày càng tăng, hiện đã có gần 300 người Công giáo làm ăn sinh sống ở các xã thuộc huyện Con Cuông. Trong lúc chưa có đất xây nhà nguyện, Giáo phận Vinh phải mượn nhà ông Phạm Thế Trận để làm nhà nguyện phục vụ nhu cầu tôn giáo của giáo dân là điều thiết yếu. Đây là *nhu cầu cấp thiết cần điều chỉnh cho phù hợp* như Chỉ thị số 1940/CT-TTg ngày 31-12-2008 của Thủ tướng Chính phủ về nhà, đất liên quan đến tôn giáo.

- Theo quy định của Pháp luật hiện hành, Linh mục quản xứ Quan Lãng, người phụ trách mục vụ cho bà con giáo dân trên địa bàn huyện Con Cuông, và bà con giáo dân nơi đây đã ít nhất 4 lần làm đơn và hồ sơ xin thành lập họ đạo Con Cuông, tách từ giáo xứ Quan Lãng, cũng như tờ trình đăng ký điểm sinh hoạt động tôn giáo trong khi chờ quyết định thành lập họ đạo này gửi các cấp có thẩm quyền (Lần 1: ngày 25-10-2010; lần 2: ngày 6-12-2010; lần 3: ngày 8-9-2011; và lần 4: ngày

02-12-2011). Đặc biệt, ngày 6-6-2012, Tòa Giám mục Giáo phận Vinh đã có Công văn số 24/12 VTTG *đề nghị giải quyết vấn đề Con Cuông*. Tuy nhiên, từ đó đến nay cũng không được chính quyền các cấp trả lời và chấp thuận đúng như quy định tại Điều 17 Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo 2004 của Ủy ban thường vụ Quốc hội và các Điều 9, 10 và 26 Nghị định 22/NĐ-CP ngày 01-3-2005 của Chính phủ.

- Hơn nữa, việc linh mục và giáo dân tổ chức dâng lễ cầu nguyện là việc thực hiện “*lễ nghi tôn giáo*”, chứ không phải việc “*giảng đạo, truyền đạo*” như các văn bản của chính quyền địa phương trước đây đã nói. Điều này hoàn toàn phù hợp với quy định tại Điều 11 Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo năm 2004: “*Chức sắc, nhà tu hành được thực hiện lễ nghi tôn giáo trong phạm vi phụ trách, được giảng đạo, truyền đạo tại các cơ sở tôn giáo.*”

2/ Việc đàn áp tôn giáo tại huyện Con Cuông mang tính hệ thống và có tổ chức.

Từ việc ngăn cản và phá rối thánh lễ ngày 13-11-2011, đến việc ném mìn ngày 30-11-2011, rồi đến việc dùng côn đồ và cả các lực lượng vũ trang đánh đập linh mục, tu sĩ và giáo dân, phá nhà nguyện, đập phá đồ phụng tự, đặc biệt nghiêm trọng là đập nát tượng Đức Mẹ trong cung thánh nhà nguyện ngày 01-7-2012, đã xúc phạm nghiêm trọng niềm tin tôn giáo, xúc phạm đến toàn thể Giáo hội Công giáo.

Chúng tôi có đủ bằng chứng về việc chính quyền huyện Con Cuông trực tiếp hoặc tổ chức thuê người và điều động công an, quân đội, dân phòng (kể cả súng ống và chó nghiệp vụ) để ngăn cản không cho các linh mục và giáo dân dâng lễ, đánh đập giáo dân và linh mục. Nhất là hành vi cho hàng chục người chiếm đoạt nhà nguyện, tháo dỡ cửa, phá phách đồ thánh, đập phá tượng Đức Mẹ và các hành vi khác xúc phạm nặng đến niềm tin tôn giáo.

Những điều này đã đi ngược lại với các quyền căn bản của con người được Pháp luật Việt Nam quy

định tại Điều 70 Hiến pháp 1992 sửa đổi 2005 và các văn bản luật liên quan, Điều 18 Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền 1948 mà Việt Nam là thành viên từ 20-9-1977, Điều 18 Công ước Quốc tế về các Quyền dân sự và chính trị năm 1966 mà Việt Nam đã gia nhập ngày 24-9-1982, về quyền tự do tôn giáo. Quyền này bao gồm quyền tự do theo một tôn giáo hay tín ngưỡng và quyền tự do biểu thị tôn giáo hay tín ngưỡng qua sự thờ phụng, hành đạo, nghi lễ hay giảng dạy, hoặc riêng tư hoặc với người khác, tại nơi công cộng hay tại nhà riêng của bất cứ người nào.

Cần nhấn mạnh là việc điều động quân đội để giải quyết vấn đề dân sự là điều hoàn toàn không thể chấp nhận trong một quốc gia hòa bình thời hiện đại. Trong lúc Đất nước đang bị Trung Quốc lấn chiếm biên cương hải đảo, thực hiện ý đồ xâm lược đen tối, lẽ ra quân đội phải đứng ra để bảo vệ Đất nước, giữ vững chủ quyền toàn vẹn lãnh thổ, thì ngược lại quân đội được điều động đàn áp chính công dân của mình cách phi lý.

3/ Nhiều báo đài tỉnh Nghệ An đã xuyên tạc sự thật, vu khống các linh mục, tu sĩ và giáo dân.

Trong khi chính quyền địa phương đã ngang nhiên vi phạm pháp luật, dùng mọi cách cấm cách, bách hại tôn giáo, dùng các thủ đoạn để chia rẽ lương giáo, thì nhiều báo đài Nghệ An đã bóp méo, xuyên tạc sự thật. Cụ thể, báo Nghệ An số 9086 ra thứ ba, ngày 3-7-2012 đã đăng bài “*Các linh mục và giáo dân giáo xứ Quan Lãng tới gây rối, hành hung người dân xã Yên Khê*”; và số 9087 ra thứ tư, ngày 4-7-2012 đã đăng bài “*Linh mục và các chức sắc Giáo xứ Quan Lãng đã đẩy nhiều tín đồ vào con đường vi phạm pháp luật*”. Nhóm phóng viên của tờ báo này đã quy kết vô căn cứ các linh mục và giáo dân vi phạm pháp luật, nhất là đảo lộn sự thật cho rằng các linh mục và giáo dân đánh người và gây rối thay vì thực tế là chính quyền, công an, bộ đội đã gây rối, đánh người, phạm thánh và đàn áp tôn giáo cách nặng nề. Cùng một nội dung tương tự,

Đài phát thanh truyền hình Nghệ An các ngày qua cũng đã đăng tải những nội dung sai sự thật như vậy.

Từ những nhận định trên, Tòa Giám mục và toàn thể Giáo phận Vinh **cực lực lên án việc chính quyền đàn áp linh mục và giáo dân thực hành quyền tự do tôn giáo nói trên. Đặc biệt, chúng tôi mạnh mẽ lên án việc chính quyền xúc phạm tượng thánh và các đồ thánh khác, xúc phạm lòng tin của toàn thể Giáo hội Công giáo.**

Chúng tôi đề nghị chính quyền các cấp làm rõ những hành vi sai phạm nghiêm trọng đó để xử lý theo quy định của pháp luật Việt Nam và quốc tế, đồng thời chính thức xin lỗi công khai Giáo hội Công giáo về hành vi phạm Thánh đáng tiếc nói trên.

Yêu cầu các báo đài đăng tải các bài cải chính, xin lỗi công khai việc đã xuyên tạc, vu khống những người liên quan theo quy định của pháp luật hiện hành.

Yêu cầu chính quyền địa phương tìm cách hàn gắn những chia rẽ lương giáo trên địa bàn mà chính quyền đã gây ra, đồng thời tìm mọi cách khắc phục các hậu quả do việc làm sai trái của họ.

Đặc biệt, đền bù những thiệt hại về người và của cho những nạn nhân do hành vi trái pháp luật xâm hại.

Đề nghị sớm giải quyết những nhu cầu tôn giáo chính đáng của công dân, tránh những xung đột trong tương lai có thể xảy ra do việc chậm trễ thực thi pháp luật của chính quyền địa phương.

Chúng tôi xin trân trọng cảm ơn!
T/M. Tòa Giám mục Giáo phận Vinh.

*Đại diện Giám mục
(ký tên và đóng dấu)*

Linh mục Trần Văn Công

Nơi gửi:

- Như trên;
- Cục An ninh;
- Ban Tôn giáo Chính phủ;
- LM chánh và phó xứ Quan Lãng;
- Linh mục quản hạt và các Linh mục trong hạt Bột Đà;
- Báo Nghệ An, Đài phát thanh và truyền hình Nghệ An.

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY

BẢN TIN KHẨN CẤP

CS đàn áp lễ kỷ niệm năm thứ 73 ngày khai sinh PGHH

Trương Thành Long 07-07-2012

Ngày 06-7-2012 nhằm ngày 18/5 âm Nhâm Thìn là ngày kỷ niệm năm thứ 73 ngày PHẬT GIÁO HÒA HẢO “xuất hiện ư thế”.

Hàng triệu tín đồ PGHH trong các tỉnh Miền Tây Nam Bộ rầm rộ từng đoàn kéo về hành lễ ở Tô đĩnh PGHH và các địa điểm Giáo hội.

Phong cảnh Miền Tây bỗng nhiên rộn rịp vui tươi với những đoàn người, với những xe hoa, với những kèn trống của các đoàn “lân, long mã” hòa lẫn tiếng phát thanh sấm giảng PGHH các nơi ngân nga, thánh thót quyện theo chiều gió.

Trong cái quang cảnh nhộn nhịp đó lại biểu lộ 2 thái cực hoàn toàn tương phản:

A- Nhìn trên bình diện những vùng thuộc Ban Trị sự “quốc doanh” từ Trung ương đến quận, xã thì được nhà cầm quyền nỗ lực hỗ trợ mọi mặt.

B- Trong lúc đó thì tại các vùng thuộc Giáo hội PGHH Thuần túy (do cụ Lê Quang Liêm lãnh đạo) thì công an đứng chặn đàng, hàng trăm, hàng ngàn thuộc đủ mọi thành phần, gây khó dễ bằng mọi cách để người tín đồ PGHH trung kiên không thể tổ chức cuộc lễ hay là hành lễ, dự lễ... nhất là đi đến dự lễ tại nhà ông Trần Nguyên Hườn, Hội trưởng Giáo hội PGHH Thuần túy tỉnh An Giang ở tại xã Long Giang, huyện Chợ Mới. An Giang là địa điểm Giáo hội Trung ương PGHH Thuần túy tổ chức làm cuộc lễ chánh thì CA đã dùng đủ mọi phương cách gắt gao để ngăn chặn tín đồ đến tham dự cuộc lễ. Tiến trình sự việc như sau:

- CA đã rải quân dài hàng mấy chục cây số từ bến đò xã Nhơn Mỹ đến tận bến phà Thuận Giang gồm đủ mọi thành phần là CA sắc phục, an ninh, cơ động, 113, giao thông, bộ đội, có cả xã hội đen, v.v... để cho người tín đồ thấy vậy không dám đến nhà ông Trần Nguyên

Hườn để hành lễ.

- Ngày 17-5 âm nhằm ngày 5-7-2012 khoảng 3 giờ chiều, một phái đoàn của tỉnh Tiền Giang đi trên xe 4 bánh đèn gần nhà của ông Hườn khoảng một cây số thì liền bị một toán công an đủ mọi thành phần có cả xã hội đen chặn lại. Một thiếu úy công an giao thông tên là Trung, cảnh sát giao thông huyện Chợ Mới ra lệnh không được đến nhà ông Trần Nguyên Hườn, nếu không thì bắt cả xe lẫn người. Với thái độ hung hãn, không còn luật pháp kể trên, phái đoàn tỉnh Tiền Giang đành phải trở về.

- Sáng sớm ngày 18-5 âm một phái đoàn của tỉnh Vĩnh Long do Bà Út Tuyết dẫn đầu đến bến đò Sóc Chét cách địa điểm hành lễ khoảng 2 cây số thì liền bị một toán CA đủ mọi thành phần không cho qua đò với lý do là vùng này không có an ninh. Với tư cách là nhà cầm quyền, trong thời thái bình tại sao lại nói với nhân dân vùng này, vùng kia là không có an ninh ? Vậy chánh quyền ở đâu ? Cuối cùng, phái đoàn Vĩnh Long đành quay trở lại.

- Khoảng 9 giờ sáng ngày 18-5 âm, nhằm ngày 6-7-2012, phái đoàn Thánh địa Hòa Hảo khi đi đến cầu chùa (Tây An Cổ Tự) cách địa điểm khoảng 3 cây số thì liền bị một toán CA rất đông có cả những tên xã hội đen chặn lại. Tên đại úy Nguyễn Thành Bá, đội trưởng cảnh sát giao thông huyện Chợ Mới nói với phái đoàn là vùng này không có an ninh (lập luận đúng theo bài bản), yêu cầu phái đoàn trở về, nếu không sẽ bắt người và bắt xe. Anh Tài (trưởng phái đoàn) liền cự lại, dùng những lời lẽ ôn hòa, phân tích cho ông Bá biết. Thấy vậy đám xã hội đen, đầu gấu tràn tới. Phái đoàn đành nhượng bộ trở về. Muốn cho chắc ăn, tên Bá tịch thu giấy tờ xe của anh Tài và nói rằng chúng nào phái đoàn xuống phà Thuận Giang

sẽ trả lại giấy tờ.

- Đến ngày giờ cử hành chánh lễ thì chánh quyền lại dùng trò trẻ con, ấu trĩ là cúp điện để cuộc lễ tổ chức không được thành công. Nhưng với những trò hề này anh em tín đồ đã quá thuộc lòng nên với những bình ắc quy, loa phóng thanh cầm tay được đem ra sử dụng.

Qua một vài sự kiện điển hình kể trên, nhưng với lòng tận tụy vì Đạo, tận hiếu với Thầy, khoảng trên 100 nhân sĩ, tín đồ PGHH trung kiên chấp nhận “băng đồng, lội ruộng” để vào được nhà ông Trần Nguyên Hườn tham dự cuộc lễ. Trong dịp này, Giáo hội Trung ương PGHH Thuần túy có trao lại cho 11 anh em tù nhân, cựu tù nhân lương tâm PGHH phần quà của Bác sĩ Phan Minh Hiền ở Pháp và gia đình cựu quân nhân VNCH Vancouver do Hòa thượng Thích Không Tánh thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất trao lại, thể hiện tinh thần hòa đồng tôn giáo, đùm bọc lẫn nhau trong cơn hoạn nạn.

Không biết các cơ cấu Trị sự Quốc doanh có thấy đau lòng chăng khi biết các đồng đạo của mình, cùng một Thầy, một Đạo mà trong ngày chánh lễ (18/5 âm) lại phải cam nhận những cam go, thống khổ để tưởng niệm Đức Tôn Sư.

Ngày Đại Lễ 18-5 âm là ngày lễ chung của tôn giáo PGHH, đã được nhà cầm quyền thừa nhận, tại sao tín đồ PGHH, người được đãi ngộ, người lại bị ngăn chặn?

Vì quyền Tự do Tín ngưỡng, chiếu Điều 70 của Hiến pháp CHXHCNVN, Giáo hội Trung ương PGHH Thuần túy cực lực phản đối và tố cáo trước thế giới tự do, nhân loại yêu chuộng Tự do, Công lý cái chủ trương và hành động thô bạo này của nhà cầm quyền CSVN.

Đây là chánh sách “công sản hóa” tôn giáo của đảng CSVN thực hiện với PGHH.

Miền Tây Nam Bộ VN, ngày 7 tháng 7 năm 2012

TM. Giáo hội PGHH Thuần túy
Trưởng ban Truyền thông
Trương Thành Long

"HÃY NỔI GIẬN!" "INDIGNEZ-VOUS!" hay hiện tượng Hessel ở Pháp

Từ Thức 29-06-2012

Tại sao vẫn chưa có «cách mạng mùa Xuân» ở VN ?

Một hiện tượng bất ngờ trong sinh hoạt văn hoá ở nước Pháp : một cuốn sách mỏng của Stéphane Hessel, '*Indignez-vous!*' (Hãy phẫn nộ!) dự tính bán vài trăm bản, đã phá kỷ lục ấn hành : trên bốn triệu cuốn và tiếp tục gây tranh luận sôi nổi. Tác giả, một ông già 93 tuổi, hô hào mọi người hãy nổi giận, hãy đứng dậy chống lại tất cả những bất công, những lộng hành của giới thống trị, tài chính hay chính trị đang đè nặng lên đầu mỗi người.

Nổi giận, theo Hessel, là điều kiện tối cần để con người còn là con người, để xã hội khỏi phá sản. Hãy dẹp thói an phận thủ thường, thụ động, hãy đứng dậy cầm vận mệnh mình trong tay ! Người ta áp bức, bóc lột anh bởi vì anh chấp nhận. Khả năng phẫn nộ là điều kiện tối cần để anh trở thành, hay tiếp tục, là người có nhân phẩm và một quốc gia không trở thành một quốc gia chết.

Người Việt có -hay còn- khả năng phẫn nộ hay không là câu hỏi và vài suy nghĩ vụn vặt trong bài này. Phải chăng cường độ phẫn nộ của dân Việt không đủ mạnh là một trong những lý do tại sao Việt Nam vẫn chưa có biến chuyển lớn như ở Trung Đông hay Bắc Phi ?

Nhu cầu phẫn nộ

Cuốn sách mỏng của S.Hessel, do một nhà xuất bản bỏ túi, Indigènes, ở Montpellier, miền Nam nước Pháp (trong khi sinh hoạt văn hóa tập trung ở Paris), không một dòng quảng cáo, mới đầu bán ở những tiệm sách tỉnh lẻ, dần dần nhờ truyền miệng, trở thành một hiện tượng văn hoá xã hội, được dịch trên 30 thứ tiếng.

Hessel từ chối nhận bản quyền, và nhà xuất bản hứa sẽ dùng số tiền bán sách để in những tác phẩm có thể giúp cải thiện xã hội.

Những tay nhà nghề trong giới ấn loát lắt đầu chịu thua : cuốn sách đứng đầu các danh sách *best sellers* từ gần một năm nay không phải là tác phẩm của những nhà văn ăn khách như Houellebecq, Jardin, Delerm, không phải là tiểu sử tài tử show biz, không phải sách dạy cách ăn uống cho khỏi mập, không phải là một

chuyện tình ướt át, hay một tiết lộ động trời, thật hay bịa, không nói về cuộc đời tình ái náo nhiệt của DSK. Đó là cuốn sách rất khô khan của một ông già gần trăm tuổi hô hào dân chúng nổi giận, hô hào thanh niên đứng thụ động như những ông cụ non.

Hessel không phải là triết gia, không phải là nhà văn, cuốn sách rất mỏng của ông không phải là một tác phẩm lớn, nhưng cuốn "*Indignez-vous*" bán chạy như bánh mì, vì nó đáp ứng một nhu cầu người ta tưởng là thứ yếu : nhu cầu phẫn nộ.

Người ta mua tặng quà cho nhau nhân ngày Giáng sinh, ngày sinh nhật, trong đó nhiều người chưa hề mua, chưa từng mở một cuốn sách. Những phong trào phẫn nộ (*les indignés*) đã lan sang nhiều nước Âu Châu, như Hy Lạp, Tây Ban Nha (*les indignalos*), hay phong trào Occupy Wall Street ở New-York, trước cửa những ngân hàng thủ phạm của cuộc khủng hoảng kinh tế làm thế giới điêu đứng.

Hessel là người suốt đời nổi giận. Sinh năm 1917 ở Đức, gốc Do Thái, quốc tịch Pháp, đã tham gia kháng chiến chống phát xít Đức. Bị bắt giam ở nhà tù phát xít nổi tiếng Buchwall, bị kết án tử hình, ông tráo căn cước của một người tù vừa chết bị án nhẹ hơn và vượt ngục. Sau chiến tranh, ông trở thành đại sứ của Pháp ở Liên Hiệp Quốc và tham dự việc soạn thảo bản Tuyên ngôn Nhân quyền. Về hưu, ông già Hessel là một khuôn mặt quen thuộc trong những cuộc biểu tình cho nhân quyền, biểu tình bênh vực người di dân, bênh vực Palestine mặc dầu ông gốc Do Thái. Ở đâu có phẫn nộ, có bất công, ở đó có ông già Hessel.

Sau khi cuốn *Indignez-vous!* trở thành một hiện tượng xã hội, người ta trách tác giả chỉ xúi thiên hạ nổi giận mà không có đề nghị gì cụ thể, Hessel viết một cuốn sách mỏng khác : *Engagez-vous* (2) (Hãy tham gia hành động!), trong đó ông đề nghị tranh đấu đòi thành lập Tổ chức Thế giới về môi sinh, và một Chính phủ toàn cầu (*gouvernement mondial*). Một mơ ước hão huyền (*utopie*)? Tất cả những thay đổi lớn trong lịch sử,

theo Hessel, đều là những *utopie* khi khởi sự.

Cuốn thứ ba, *le Chemin de l'Espérance* (Con đường của hy vọng) (3), viết chung với nhà xã hội học hàng đầu của Pháp, Edgar Morin, trong đó hai ông già, tổng cộng 184 tuổi vạch ra con đường hy vọng để đi đến một tương lai tốt đẹp hơn.

Il faut vivre indigné

Hessel nối tiếp truyền thống của trí thức Zola, Camus. Emile Zola viết : *Il faut vivre indigné!* (Phải sống phẫn nộ). Từ Zola, trí thức đích thực là trí thức tham dự sinh hoạt xã hội, chính trị để cải thiện xã hội, không phải chỉ là những người có kiến thức. Ở Việt Nam, ngay cả kiến thức cũng không cần thiết. Trí thức chỉ cần có bằng cấp. Học gạo, học tủ, chong đèn học thuộc lòng, có xong cái bằng là trở thành trí thức, là khuôn vàng thước ngọc. Có bằng vừa vừa là trí thức vừa vừa, có bằng to hơn là đại trí thức... Trí thức vừa vừa được kính trọng vừa vừa, đại trí thức được kính cẩn tối đa.

Albert Camus nói trí thức cũng như mọi người, hơn mọi người chính bởi vì anh là trí thức, phải ghé vai gánh vác như mọi người, phải đổ mồ hôi chèo thuyền như mọi người. Khác hẳn hình ảnh trí thức 'võng anh đi trước, võng nàng theo sau' của người VN, có cái bằng bỏ túi là vinh hiển suốt đời, phó mặc chuyện đời cho thiên hạ.

Cuốn sách của Hessel ra đời trước khi Cách mạng Hoa lài bùng nổ ở Tunisie, mở đầu cho 'mùa xuân Ả Rập' đang quét sạch những chế độ độc tài ở Bắc Phi và Trung Đông. Cùng một lúc, từ Đông sang Tây, thế giới đang chuyển mình, đang tìm một hướng đi mới. Đã tìm ra lối ra chưa, đã thoát khỏi đường hầm chưa là chuyện khác. Bước đầu là ý thức mình có quyền phẫn nộ, có bản phẫn nộ, và sự phẫn nộ có thể thay đổi thời cuộc, có thể và đã lật đổ những chế độ độc tài đã ngự trị từ lâu và tưởng sẽ ngự trị mãi mãi, như ở Ai Cập, Tunisie, Lybie.

Trước đó vài tuần, ai dám tưởng tượng Mubarak sẽ bị kết án khổ sai chung thân, ông Ali phải cuốn gói bỏ của chạy lấy người, Khadafi bị bắn chết? Trước đó vài tuần, họ nắm toàn quyền sinh sát, nắm quân đội, cảnh sát, hành pháp, lập pháp, tư pháp, nắm trọn kinh tế, tài chánh trong tay. Cái gì đã quét sạch tất cả? sự phẫn nộ của quần chúng, của những người hàng ngày chỉ biết an phận, cúi đầu.

Các chế độ độc tài không mạnh như người ta tưởng. Chỉ cần sự phẫn nộ của người dân, các lãnh tụ độc tài

Trung Đông, Bắc Phi, một sớm một chiều, đã trở thành những con hổ giấy.

Từ Miến Điện tới Việt Nam

Tại sao có cách mạng ở Trung Đông, ở Miến Điện mà ở VN chưa có “cách mạng mùa Xuân”, mặc dù đã hội tụ đủ mọi điều kiện : bế tắc chính trị, khủng hoảng kinh tế, sa đọa xã hội, và ghê gớm, khản cấp hơn nữa, hiểm họa mất nước?

Lấy thí dụ Miến Điện. Tại sao có thay đổi ở Miến Điện? Những yếu tố hiển nhiên: Miến Điện sẽ làm chủ tịch ASEAN 2014, tinh thần quốc gia gần như cực đoan của giới quân phiệt cầm quyền (độc tài, tham nhũng không thua ai, nhưng vẫn yêu nước) thấy hiểm họa Trung Cộng trước mắt. Giới quân phiệt muốn nhích lại với Tây phương, không thể không nhượng bộ, không thể tiếp tục giam tại gia bà Aung Suu Kyi, khuôn mặt khả ái, khả kính của nhân quyền ở Miến.

Rất nhiều người VN lên đường chống Thực dân vì lòng ái quốc, nhưng đảng Cộng sản đã đưa VN vào quỹ đạo Nga, Hoa, nhất là Hoa; ngày nay tập đoàn lãnh đạo bắt buộc phải bám vào Trung Cộng để sống còn, để bảo vệ quyền lợi. Bi đát hơn nữa : có muốn ra khỏi quỹ đạo cũng quá trễ. Cái thông lọng Tàu đã xiết chặt cổ.

Đó là những yếu tố chính trị. Yếu tố văn hoá : người VN không có truyền thống phản kháng. Văn hóa VN không phải là văn hóa phần nô của Stéphane Hessel. Văn hóa VN là văn hóa “một sự nhin, chín sự lạnh”. Cái văn hóa “tránh voi chẳng hổ mặt nào” giúp con voi càng ngày càng thô bạo.

Cái thói quen chịu đựng, cộng thêm với văn hoá Khổng giáo, đúng hơn là Tống nho, coi vua là con trời, hơn cả cha mẹ, và “cha mẹ đặt đâu, con ngồi đấy”, đã biến chúng ta thành những người thụ động.

Câu hỏi đặt ra : tại sao cách mạng ở Tunisie và Ai Cập mà vẫn không có biến chuyển ở VN. Hai dân tộc Tunisia và Ai Cập được coi là hai dân tộc thụ động nhất ở Bắc Phi và Trung Đông. Tôi nhớ một buổi trò chuyện với một số người Tunisiens sống ở Paris. Tất cả đều có bằng cấp cao, theo con mắt VN, đó là những nhà trí thức. Khi tôi hỏi về tình hình chính trị ở Tunisie, không ai trả lời, lảng sang chuyện khác. Sau bữa ăn, khi mọi người ra về, còn lại một người, Ahmed, ông ta cho hay là chính trị xử ông ta nát bét, dân chủ chỉ là trò bịp, tham nhũng khủng khiếp. Tại sao vừa rồi ông ta không nói gì? Ahmed cười, hơi

ngượng : nếu anh nào phát biểu bừa bãi, sẽ có đũa búa cáo tòa đại sứ và hét về nước nghỉ hè. Hai tuần sau, Bouazizi tự thiêu, ngọn lửa phần nô bùng lên, gia đình tổng thống Ali bỏ của chạy lấy người. Ngọn lửa phần nô vượt biên giới, tràn sang Ai Cập và Lybie.

Tại sao những dân tộc được coi là thụ động có cái khả năng phần nô dữ dội như vậy, mà ở VN chưa có? Có một hiện tượng tạm gọi là hội chứng (syndrome) Algérie. Lửa cháy chung quanh, nhưng Algérie chưa động tĩnh gì, vì dân Algérie đã mệt mỏi, cả về thể xác lẫn tinh thần, chỉ muốn được yên thân. Sau khi giành độc lập khỏi tay thực dân Pháp, đất nước rơi vào tay độc tài, tập đoàn của những lãnh tụ kháng chiến cũ. Những người kháng chiến vì lý tưởng độc lập, tự do, công bình, nhân ái, khi nắm quyền làm ngược lại, chứng minh công thức “Quyền lực đưa tới tham nhũng. Quyền lực tối đa, tham nhũng tối đa”. Algérie giống VN một điểm nữa: lực lượng công an cảnh sát hữu hiệu. Ở Alger, sau biến cố Tunisie, nhà nước huy động 35.000 cảnh sát bảo vệ, giải tán 500 người biểu tình. Một ông phần nô, 70 ông cớm!

Algérie có thêm một đại họa : khủng bố Hồi giáo đã gây kinh hoàng và làm tê liệt đất nước. VN (lạy Chúa, lạy Phật) không có khủng bố Hồi giáo, nhưng có đại họa khác làm tiêu tan khả năng phần nô: văn hoá tru di tam tộc. Người Cộng sản đã khôi phục cái văn hóa của thời man rợ. Anh có tội - sợ mất nước là một cái tội, khóc với dân là một cái tội, nghĩ và đòi quyền sống là một cái tội- không phải chỉ có anh lãnh hậu quả, mà cả gia đình vợ con, cha mẹ, gia đình anh bị liên lụy. Anh có can đảm cùng mình, có coi nhẹ tù đầy và cái quý nhất của con người là mạng sống, anh cũng bỏ thay khi nghĩ tới cái vạ sẽ đổ xuống đầu những người thân. Cái văn hóa tru di tam tộc nó man rợ nhưng hiệu quả. Hiệu quả bởi vì man rợ. Ai có thể tưởng tượng điều đó ở thế kỷ 21?

Những kỹ thuật đàn áp ghê rợn, điển hình là cuộc Cải cách Ruộng đất đẫm máu, vụ án Nhân văn Giai phẩm, những Toà án Nhân dân (!), những trại cải tạo sau 75, đã tiêu diệt tinh thần phần nô của người Việt.

Sự mòn mỏi của lòng trắc ẩn

Bà Aung San Suu Kyi, trong bài diễn văn cách đây ít ngày ở Oslo, than phiền những đóng góp cho các chương trình nhân đạo càng ngày càng giảm bớt. Bà Kyi nói: sự giảm sút đóng góp là kết quả của “sự mòn mỏi của lòng trắc ẩn”. Thế giới sẽ đi về đâu, xã hội sẽ đi về đâu nếu không

còn lòng trắc ẩn?

Người ta ngỡ ngàng trước cảnh một em bé bị xe nghiền trước sự đứng đưng của mọi người ở bên Tàu. Còn VN? Những chuyện tương tự xảy ra hàng ngày. Một thí dụ trong những thí dụ : Một bà già bị xe cán, nằm ôm cái chân gãy, rên rĩ. Nhiều người muốn can thiệp. Người lái xe xuống xe, quát: “Đ.M. Có biết ông là ai không?” Mọi người nín khe, bỏ mặc bà già nằm rên rĩ. Người kể chuyện kết luận : chưa chắc già lái xe là ông lớn hay con cháu ông lớn.

Còn đâu là lòng trắc ẩn? Không còn trắc ẩn, làm sao có phần nô?

Đó chắc chắn là cái di sản ghê rợn nhất của những năm Cộng sản. Biến con người thành thành vô tâm, vô cảm. Bịt tai, bịt mắt, bịt miệng để sống, thờ ơ trước bất công, lãnh đạm trước cái đau khổ của người khác. Những đờ vờ về chính trị, về kinh tế có thể hàn gắn trong vài chục năm. Sự sa đọa về con người, băng hoại văn hoá phải nhiều thế hệ mới hy vọng cứu vãn được. Nếu bắt tay cứu vãn trước khi quá trễ. Trước khi bị diệt vong.

Thái độ xấu nhất là sự thờ ơ

Trong bối cảnh đó, phải khâm phục những người dám bày tỏ sự phần nô của mình ở trong nước. Những người đấu tranh cho dân chủ, cho nhân quyền, những Lê Thị Công Nhân, Cù Huy Hà Vũ, những Hà Sĩ Phu, Nguyễn Đan Quế và rất nhiều người khác.

Phải khâm phục những người nông dân mất đất đã tay không đứng dậy. Phải khâm phục những Giáo dân, Phật tử đã xả thân đòi tự do tín ngưỡng. Phải khâm phục những bloggers, những nhà báo, những nghệ sĩ đã có can đảm nói lên sự thực. Phải khâm phục những người đã tranh đấu cho công nhân, ở trong nước hay bị bán ra ngoại quốc.

Cái trở ngại cho họ không chắc đã là chính sách đàn áp của người cầm quyền. Cái trở ngại cho họ là sự thờ ơ, thụ động của người chung quanh. Nhiều người tiếc VN không có một người như Aung Suu Kyi. Nhưng nếu bà Kyi là người VN, có bao nhiêu kẻ đứng sau lưng bà như dân Miến. Những Lê Thị Công Nhân tranh đấu trong sự cô độc. Cái bản tính thờ ơ, cố chấp, nghi kỵ, ganh ghét của người Việt, ngay cả giữa những người hoạt động cho dân quyền ở VN, đã khiến chúng ta chưa có Aung San Suu Kyi hay Nelson Mandela.

Hessel viết “Thái độ xấu nhất là sự thờ ơ” (*la plus mauvaise attitude est l'indifférence*) và nhắc câu nói của Jean-Paul Sartre : mỗi người, với tư

cách cá nhân, có trách nhiệm với xã hội (*vous êtes responsables en tant qu'individus*).

Sự thờ ơ, với rất nhiều người Việt Nam, đã trở thành một đức tính, một thái độ khôn ngoan của những người từng trải. Người ta hãnh diện, khoe khoang cái túi khôn của mình và dè dặt cái dại dột của người khác. Ở những nước tân tiến, những người dại dột, những người ăn cơm nhà vác ngà voi, là những tác nhân làm cho xã hội tốt đẹp hơn, công bình hơn, làm cho con người đối với nhau còn là con người.

Sống trong sự hoài nghi thường trực, với sự thờ ơ như một nhân sinh quan khả kính, với tính thụ động như một mục tiêu, lòng trắc ẩn mòn mỏi, với sự vắng bóng của phần nộ, bao giờ VN có cách mạng mùa Xuân như ở Bắc Phi, Trung Đông, thay đổi chính trị như ở Miến Điện?

Stéphane Hessel nói: nếu anh sống dừng dưng, hãy tìm một lý do để nổi giận. Lý do để nổi giận không hiếm: sự lộng hành của tài phiệt đã đưa tới khủng hoảng kinh tế, sự bất công xã hội càng ngày càng ghê rợn, môi trường bị phá hoại... Với người VN, khỏi cần tìm kiếm, những lý do để nổi dậy đếm không nổi: độc tài, nhân quyền, tự do bị chà đạp, nhân công bị bán ra nước ngoài, sống như nô lệ, phụ nữ bị gởi đi bán dâm kiếm ăn, nông dân bị cướp đất, và hiểm hoạ đất nước sừng sững trước mắt.

Vụ Hoàng Sa, Trường Sa đã gây phần uất trong mọi giới. Một cơn gió mới. Hy vọng sự phần nộ đó sẽ là động lực đưa đến thay đổi ở VN. Thay đổi hay mất nước. Thay đổi hay là chết.

TỪ THỨC

(1) *Indignez-vous.* Stéphane Hessel. Ed. Les Indigènes, Montpellier, France. 2010. Phát hành: Harmonia Mundi. Bản tiếng Anh: *Time For Outrage.* Hardoven Editions.

(2) *Engagez-vous.* Stéphane Hessel. Editions de l'Aube. France. 2011.

(3) *Le Chemin de l'Espérance.* S. Hessel & Edgar Morin. Ed Fayard. Paris. France. 2011.

TRUNG QUỐC

sau 61 năm đảng Cộng sản thống trị

— *Nhị Khê 30-06-2012* —

Vài ba ngày nữa, đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) thành lập được 91 năm (01-07-1921–01-07-2012). Trong ít tháng gần đây, dân chúng Trung Quốc liên tiếp gửi đến tầng lớp lãnh đạo ở Trung Nam Hải những “lễ vật” đặc biệt “chào mừng” 91 năm thành lập ĐCSTQ. Đó là những cuộc bạo động biểu tình chống lại sự đàn áp của nhà cầm quyền và những bất công trong xã hội. Đặc biệt ở vùng Tây Tạng hoặc lân cận, thường xảy ra những vụ tự thiêu phản đối sự xâm lược của Trung Cộng. Những cuộc bạo động, biểu tình hoặc tự thiêu nói trên đều bắt đầu từ những nguyên nhân nhỏ, nhưng lại bùng nổ rất lớn, chứng tỏ dưới chế độ độc đảng, mâu thuẫn xã hội càng ngày càng sâu sắc. Muốn giải quyết những mâu thuẫn này, không thể nói suông như Hồ Cẩm Đào vẫn thường rêu rao, phải giải quyết những vấn đề cơ bản. Đó là xóa bỏ chế độ độc đảng, mang lại nhân quyền, tự do và dân chủ cho người dân, giải quyết triệt để những bất công ngoài xã hội, trong đó có chênh lệch giữa giàu và nghèo...

Tội ác lịch sử

Từ ngày ra đời đến năm 1949, do hình thái ý thức xã hội khác nhau, ĐCSTQ gây ra cuộc chiến tranh “nổi da xáo thịt” với Quốc Dân Đảng do cụ Tôn Trung Sơn, nhà cách mạng dân chủ sáng lập, khiến cho hàng triệu người dân Trung Quốc tử vong.

Sau khi chiếm được Hoa Lục vào năm 1949, dưới ách thống trị của ĐCSTQ, người dân ngày càng phải sống những ngày đau khổ, lo sợ... Kể từ thập niên 1950, nội bộ ĐCSTQ đấu đá, tranh giành quyền lực, phát động nhiều cuộc vận động chính đốn chính trị và tẩy não, trong đó có các cuộc vận động: “Trấn áp phản động” giết chết nhiều người; “Tam phần ngũ phần” tiêu diệt giai cấp tư sản và tư tưởng hữu khuynh;

“Cải cách ruộng đất” giết chết không biết bao nhiêu địa chủ và nông dân vô tội... Diễn hình nhất là cuộc “Cách mạng Văn hóa Vô sản” do Mao Trạch Đông đề xướng để thanh trừng những kẻ bất đồng với mình (Lưu Thiếu Kỳ, Bành Đức Hoài...), giết oan mấy triệu người, hàng chục triệu người sống những ngày điêu đứng. Năm 1989, Đặng Tiểu Bình ra lệnh quân đội đưa xe tăng vào quảng trường Thiên An Môn đàn áp cuộc biểu tình đòi tự do, dân chủ của sinh viên học sinh Bắc Kinh; giết chết hàng ngàn người. Năm 1999, Giang Trạch Dân bức hại, tàn sát những người theo học Pháp Luân Công... khiến cho đất nước ngày càng suy yếu, tầng lớp lãnh đạo ngày càng nhu nhược... Đúng như nhận định của Cheng Li (Lý Thành), Chủ nhiệm Trung tâm Nghiên cứu Trung Quốc, thuộc viện Nghiên cứu Brookings (Brookings Institute), trụ sở chính ở Hoa Thịnh Đốn. Ngày 17-06-2012, trong một cuộc hội thảo về tình hình chính trị ở Trung Quốc, Li Cheng nói: Dưới ách thống trị của ĐCSTQ, người dân ngày càng đau khổ. Cuộc đấu đá tranh giành quyền lực trên quan trường Trung Quốc xuất hiện tình trạng “lãnh tụ yếu hèn, bè phái bành trướng”, “chính phủ nhu nhược, tập đoàn kinh tế hùng mạnh”... Nhiều người còn cho rằng: ĐCSTQ không khác gì... tổ chức mafia.

Bạc Hi Lai bị hạ bệ, Cốc Khai Lai giết chết thương gia người Anh, giới truyền thông Trung Quốc giấu kín, báo chí phương Tây và dân mạng nêu rõ mọi chi tiết và vạch trần các cuộc đấu đá tranh giành quyền lực trong nội bộ ĐCSTQ, cộng đồng quốc tế mới hiểu rõ đất nước Trung Hoa dưới ách cai trị của ĐCSTQ hiện nay ra sao!

Nhà nghiên cứu Trung Quốc Li Cheng cho biết: trước đây nhiều người từng nhận định quá trình bàn giao thế hệ lãnh đạo của ĐCSTQ từ

Giang Trạch Dân - Lý Bằng sang Hồ Cẩm Đào - Ôn Gia Bảo đã yên ổn, không còn tranh giành, đấu đá lẫn nhau để tước đoạt chức vị, nay xảy ra vụ Bạc Hi Lai, trò hề bẽ phái, thanh trừng những kẻ bất đồng chính kiến để thống trị đất nước lại tái diễn.

Trong con mắt Li Cheng, Giang Trạch Dân trước kia, Hồ Cẩm Đào hiện nay đều là “con đẻ” của các tập đoàn chính trị và phe phái, uy tín và quyền lực không thể so với các lãnh tụ sáng lập ra Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa như Mao Trạch Đông, Lưu Thiểu Kỳ, Chu Ân Lai, Đặng Tiểu Bình... Giang và Hồ chưa kinh qua những ngày chiến đấu gian khổ trong các cuộc “cách mạng”, khi đối diện với những cuộc đấu đá tranh giành quyền lực thường tỏ ra yếu thế, đành phải dựa vào phe phái để bảo vệ địa vị của mình.

Sau khi nghiên cứu kỹ vụ Bạc Hi Lai và vụ Bí thư Thành ủy Thượng Hải Trần Lương Vũ bị hạ bệ năm 2006, Li Cheng nhấn mạnh: trong lịch sử cận đại, bẽ phái chưa hề bị loại ra khỏi chính trường Trung Quốc, những kẻ được “chỉ định làm lãnh tụ” đều là tay chân của tầng lớp lãnh đạo hiện tại.

Quan trường Trung Quốc hiện nay có thể chia “một đảng hai phe”: Phe dân túy do Hồ Cẩm Đào - Ôn Gia Bảo lãnh đạo, phe tinh anh do Giang Trạch Dân và Ngô Gia Bang, Ủy viên trưởng Ủy ban Thường vụ Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc (tương đương Chủ tịch Quốc hội) cầm đầu. “Đảng Thái tử” và “Bang Thượng Hải” đều thuộc phe tinh anh. Thế lực của hai phe này “tám lạng nửa cân”, buộc phải “chung sống hòa bình”. Có điều, phải chú ý đến một điểm: Trung Quốc ngày càng giàu có, tập đoàn kinh tế ngày càng làm chủ đất nước, chính phủ trung ương ngày càng nhu nhược. Thủ tướng chính phủ không quản lý nổi giám đốc xí nghiệp. Phe tinh anh muốn kinh tế phát triển, phe dân túy muốn xã hội ổn định, hai phe không nhân nhượng nhau, ảnh hưởng đến cải cách chính trị, đất nước ngày càng xuống dốc không phanh.

Li Cheng đề nghị: khi tìm hiểu

tình hình chính trị ở Trung Quốc, không nên chú ý việc Trung Cộng dựa vào luật pháp nhà nước xét xử Bạc Hi Lai và Cốc Khai Lai, phải xem xét họ có vận dụng phương thức dân chủ bầu ra tầng lớp lãnh đạo xứng đáng mang lại hạnh phúc cho muôn dân và phù hợp với luật pháp hay không?

Nhân quyền và dân chủ ngày càng suy thoái

Năm 1998, Trung Cộng ký Công ước Quốc tế về quyền Dân sự và quyền Chính trị của Liên Hiệp Quốc. Trong khi đó, từ năm 1990, công ước này đã được đưa vào điều 39 trong Bộ Luật cơ bản của Đặc khu Hành chính Hương Cảng để thực hiện sau khi Hương Cảng trở về Trung Quốc vào năm 1997, chứng tỏ Trung Cộng đã biết công ước này từ lâu. Ký tên rồi phải chấp hành, nhưng Trung Cộng không thực hiện. Bởi vậy trong các báo cáo hằng năm của Hoa Kỳ đều nói Trung Quốc vi phạm nhân quyền. Thậm chí trong báo cáo nhân quyền gần đây nhất còn nói sau khi Hương Cảng trở về với Trung Quốc, nhân quyền cũng ngày càng thoái hóa. Trước phản ứng của cộng đồng quốc tế và phê phán của Hoa Kỳ, Trung Cộng thường lấy lý do này lý do nọ biện hộ cho mình và cải thiện chút đỉnh, nhưng còn hạn chế quá nhiều. TTg Trung Quốc Ôn Gia Bảo từng nhiều lần nói đến đổi mới chính trị, cải thiện nhân quyền và đẩy mạnh dân chủ, nhưng chỉ nói, không hề thực hiện. Các nhà lãnh đạo Trung Cộng từng nhắc nhở thuộc hạ, phải căn cứ vào luật pháp nhà nước làm việc, nhưng kẻ thi hành ở địa phương lại không nghe, chỉ làm việc theo “luật rừng”.

Trong hiến pháp Trung Quốc ghi rõ các điều khoản bảo vệ quyền tự do và an ninh cho người dân. Trong luật pháp cũng không hề ghi “đàn áp nhân quyền, phản đối dân chủ”, nhưng người dân vẫn không được hưởng tự do, dân chủ và quyền làm người. Tại sao ở Trung Quốc không có nhân quyền, tự do và dân chủ? Chủ yếu do những người lãnh đạo đất nước và những kẻ chấp hành luật pháp ở địa phương chỉ biết luật rừng, không làm việc theo hiến

pháp hay luật pháp nhà nước.

Trước ngày báo cáo nhân quyền năm 2011 của Hoa Kỳ ra đời, “luật sư” mù Trần Quang Thành trốn khỏi sự canh gác của công an địa phương, vào Tòa Đại sứ Hoa Kỳ ở Bắc Kinh cầu cứu, được đến Hoa Kỳ nghiên cứu luật học. Sau khi bản báo cáo đó ra đời, lúc trả lời phỏng vấn của CNN, Trần Quang Thành tố cáo những hành động bạo tàn đàn áp nhân quyền của Trung Cộng. Trần Quang Thành là người từng tố cáo những vụ cưỡng bức phá thai bị kết án 4 năm tù, ra tù vẫn bị giam lỏng, người nhà bị đánh đập trái pháp luật. Sau khi ông trốn thoát, cháu ruột phải vào tù vì đâm bị thương người nhà đêm xâm nhập vào nhà mình, bị kết tội giết người, không cho người nhà và luật sư đến thăm hỏi. Những chuyện kể trên không phải là khinh thường luật pháp, “coi trời bằng vung” hay sao? Tại sao lại như vậy? Nguyên nhân vì Trung Cộng coi “luật rừng” hơn luật pháp nhà nước.

Muốn đất nước an ninh, xã hội ổn định, Trung Quốc phải coi trọng pháp trị, bảo đảm quyền làm người của người dân, nếu không sẽ “tức nước vỡ bờ”, dân chúng nổi loạn, ĐCSQT không khác đảng Cộng sản Liên Xô, tự đào mồ chôn mình, cuối cùng bị diệt vong.

Nhìn lại lịch sử, năm 1900 thời nhà Thanh, Trung Quốc bước vào thời kỳ đen tối nhất. Liên quân 8 nước chiếm lĩnh Bắc Kinh, học giả Trung Quốc thấy nước mình có nguy cơ diệt vong, đi theo con đường các nước phương Tây, mới cứu đất nước thoát khỏi diệt vong. Năm 1911, Cách mạng Tân Hợi thành công, lập nên chế độ cộng hòa dân quốc, thế hệ trẻ Trung Hoa vươn lên, đi theo nền dân chủ Âu Mỹ, đến nay đã được trăm năm, nền dân chủ hiến chính Đài Loan trở thành mộng tưởng của dân chúng Hoa Lục. Năm 1921, ĐCSQT ra đời, theo chủ nghĩa Lênin, bước vào con đường cực tả; đến năm 1976 Mao Trạch Đông qua đời, mới bắt đầu tỉnh ngộ, kết thúc “vương triều Mao Thái Tổ”.

Năm 1979, Đặng Tiểu Bình đổi mới Trung Quốc theo chiều hướng

kinh tế thị trường. Tuy nhiên, đến năm 1989, xảy ra vụ tàn sát sinh viên ở Thiên An Môn, Bắc Kinh, Trung Cộng có nguy cơ bị diệt vong như đảng Cộng sản Liên Xô; may mà họ Đặng bình tĩnh tìm ra lối thoát với câu: “Mèo đen cũng như mèo trắng, miễn là bắt được chuột”. Đặng Tiểu Bình biết cần phải bắt tay với Hoa Kỳ, không khác gì Lưu Bang đánh không nổi Hung Nô, đối ngoại phải nhẫn nhục theo chính sách “cầu hòa thân thiện”, mới có thành quả kinh tế phát triển trong vài ba chục năm. Hiện nay, kinh tế Hoa Kỳ và Trung Quốc đứng nhất nhì thế giới, Hoa Kỳ kiên quyết giữ địa vị siêu cường trên thế giới, Trung Quốc vươn lên cũng không được.

Hồ Cẩm Đào ngày nay cũng như Hán Vũ Đế, kế thừa chính sách thân thiện với “Hung Nô”, không dám khiêu khích Hoa Kỳ. Trước đại hội ĐCSTQ lần thứ 18 dẹp xong “loạn chư hầu” (Bạc Hi Lai), xác lập uy quyền trung ương. Nhưng... nếu Hồ Cẩm Đào không cải cách chính trị, thực hiện tự do dân chủ, bảo đảm quyền làm người của dân chúng Hoa Lục, Trung Quốc sẽ không bao giờ phát triển.

Trung Quốc phải xóa bỏ “luật rừng”, thực hiện pháp trị, không nên tiếp tục đi theo con đường tà ác gia trưởng của Mao Thái Tổ, từ bỏ loại chính trị, văn hóa phong kiến, học tập Quốc Dân Đảng, đón chào nền dân chủ quang minh chính đại, xóa bỏ chế độ “độc đảng”. Nếu không sẽ có ngày bị diệt vong như câu chuyện về “Tàng đá 200 triệu năm có dòng chữ 'Trung Quốc Cộng sản đảng vong'”.

Tháng 06-2002, một “tàng tự thạch” (tàng đá ẩn giấu một dòng chữ) có niên đại 200 triệu năm tuổi đã được tìm thấy tại tỉnh Quý Châu, Trung Quốc. Một vết nứt vỡ được hình thành từ 500 năm trước đây trên tảng đá lớn để lộ ra 6 chữ Hoa, khắc nổi trên mặt đá như viết bằng bút lông. Sáu chữ đó là: “Trung Quốc Cộng sản đảng vong” (Đảng Cộng sản Trung Quốc diệt vong). Riêng chữ “vong” trông đặc biệt lớn. Các phương tiện truyền thông lẽ phải tại Hoa Lục đều tường thuật

tin này, nhưng họ giấu nhem chữ “vong”, chỉ nói rằng trên đó viết “Trung Quốc Cộng sản đảng”. Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ tám hình đăng trên tờ Nhân dân Nhật báo hoặc báo mạng Tân Hoa Xã, có thể thấy rất rõ chữ “vong”.

Tháng 06-2002, Ban tổ chức triển lãm Nhiếp ảnh Quốc tế Đô Quân coi vùng này là một thắng cảnh để chụp hình. Trong một đợt khai quang như thường lệ, “tàng tự thạch” đã được phát giác một cách tình cờ. “Tàng tự thạch” vỡ làm đôi do rơi xuống đất từ một vách đá. Vết nứt vỡ đủ rộng để chứa hai người. Hai phần của tảng đá rộng 6 mét ở mỗi phần, cao gần 3 mét và nặng khoảng 100 tấn. Những chữ “Trung Quốc Cộng sản đảng vong” mỗi chữ to gần 1 mét vuông, có thể được thấy rõ ràng ở mảnh phía bên

phải. Các chữ này nhìn rõ tới mức dường như chúng đã được khắc vậy. Sau khi tới khu vực thắng cảnh thôn Chương Bồ vào tháng 10-2003, Phó Chủ bút tờ Nhân dân Nhật báo, Lương Hành viết: “Khi ở trên vách đá, người ta có thể phát hiện những đám mây trông giống con chó, hay thứ gì đó trông giống con người hay thú vật, bức tranh hay biểu đồ. Tuy nhiên, tất cả những thứ này đều bị giới hạn bởi bề ngoài của bức tranh. Nếu hôm nay một tảng đá lớn đột nhiên có thể viết, nói, điêu khắc, phát triển kỹ năng viết, hay sử dụng các thuật ngữ chính trị, người ta có tin không? Họ có dám tin điều đó không? Nhưng đối diện với hai mảnh của “tàng tự thạch” bị tách ra, chúng ta không còn cách nào khác ngoài việc phải tin”.

*****

THẾ HỆ TÔI, MỘT THẾ HỆ CÚI ĐẦU

*Thế hệ tôi, một thế hệ cúi đầu
Cúi đầu trước tiền tài, cúi đầu sau mộng người khác
Cúi đầu trước chính mình, cúi đầu bạc nhược
Chỉ ngừng đầu... ..vì... ..đôi lúc... ..phải cạo râu!*

Thế hệ tôi, cơm áo gạo tiền níu thân sát đất

Cuộc sống bon chen

Tay trần níu chặt

Bàn chân trần không dám bước hiên ngang.

Thế hệ tôi, nhận quá nhiều những di sản hoang mang

Đâu là tự do, đâu là lý tưởng?

Đâu là vì mình, và đâu là vì nước

Những câu hỏi vĩ mô cứ luẩn quẩn loanh quanh...

Thế hệ tôi, ngày và đêm đảo lộn tanh bành

Đốt ngày vào đêm, và đốt đêm không ánh sáng

Nếu cho chúng tôi một nghìn ngày khác

Cũng chẳng để làm gì, có khác nhau đâu?

Thế hệ tôi, tự ái đâu đâu

Và tự hào vì những điều huyền hoặc

Tự lừa dối mình, cũng như lừa người khác

Về những niềm tin chẳng chút thực chất nào!

Chúng tôi nghe và ngắm những siêu sao

Chỉ với mười lăm nghìn cho vài ba tin nhắn

Văn hóa ngoại giao là trà chanh chém gió

Và nổi lều tinh thần là những chiếc I-phone

Thế hệ tôi, ba chục đã quá già

Và bốn chục, thế là đời chám hết

Không ghé để ngồi, thì thôi, ngồi bệt

Mối lo hàng ngày là tiền trong tài khoản có tăng lên?

Thứ đắt nhất bây giờ là từng lạng NIỆM TIN

Thứ rẻ nhất, lại là LỜI HỨA

Sự dễ dãi đón hèn khuyến mại đến từng khe cửa

Có ngại gì mà không phân bội nhau?

Không, tôi không đại diện thế hệ mình đâu!

Và thế hệ tôi cũng không đại diện cho điều gì sất!

Trăm năm sau, lịch sử sẽ ghi vài dòng vắn tắt:

Có một thế hệ buồn, đã nhạt nhẽo đi qua...

Gia Hiền 06-2012

DẢNG CỘNG SẢN TQ

CÓ THỂ QUÁ ĐƯỢC MẤY LẦN SINH NHẬT NỮA ?

Ts Bàn Đào 01-07-2012

Hôm nay là ngày sinh lần thứ 91 kể từ ngày thành lập đảng Cộng sản Trung Quốc đến nay. Trong ngày này, người ta không thể không muốn hỏi, đảng Cộng sản Trung Quốc với tư cách là đảng cầm quyền rất cuộc sẽ còn qua được mấy lần sinh nhật nữa? Bởi vì xã hội Trung Quốc ngày nay đang ngày càng không dung chứa chuyên chế và cường quyền, người dân Trung Quốc ngày nay đang ngày càng bất bình và bất đồng với sự thống trị của đảng Cộng sản Trung Quốc. Bởi vì, xã hội Trung Quốc bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện rủi ro và vấp phải bất trắc, người dân đại lục bất cứ lúc nào cũng có thể giận dữ mà nổi dậy, phát động một cuộc cách mạng xã hội.

Tuổi thọ của đảng Cộng sản Trung Quốc rất cuộc còn kéo dài được bao lâu, điều này hoàn toàn tùy thuộc vào quyết định của chính đảng Cộng sản Trung Quốc: Thuận ứng với cải cách chính trị theo ý kiến của dân chúng, hay lại vẫn cứ kiên trì giữ ổn định bằng bạo lực và tăng cường chuyên chế. Cải cách thì sẽ kéo dài được tuổi thọ của đảng Cộng sản Trung Quốc với tư cách là đảng cầm quyền, còn duy trì chuyên chế thì sẽ khiến cho đảng Cộng sản Trung Quốc bị đoán thọ và vĩnh viễn bị đuổi ra khỏi vũ đài chính trị.

Xu thế cải cách là tất yếu

Ngày nay, dưới chính thể chuyên chế một đảng, mọi vấn đề và mâu thuẫn của xã hội Trung Quốc đều nghiêm trọng và gay gắt hơn so với bất cứ lúc nào trước đây: Quan chức thối nát đã tới cực điểm, những bất công chưa từng có trong xã hội, tự do và quyền công dân ngày càng giảm sút, đời sống của người dân ở tầng đáy xã hội không hề được bảo đảm, v.v... Những vấn đề và mâu thuẫn do thể chế của đảng Cộng sản Trung Quốc tạo ra và chưa có cách gì giải quyết hay làm dịu bớt ấy sẽ khơi dậy sự bất bình và phẫn nộ của dân chúng đối với chính quyền của đảng Cộng sản Trung Quốc, khiến cho đảng Cộng sản Trung Quốc bị mất tình hợp pháp về sự cầm quyền của họ trong con mắt người dân, đồng thời sẽ thôi thúc người dân đang trong cơn phẫn nộ đứng lên công khai phản đối chế độ và chính sách của đảng Cộng sản Trung Quốc. Kiểu thống trị chuyên chế một đảng của

đảng Cộng sản Trung Quốc đã không bao giờ còn được người dân đại lục tiếp nhận và đồng tình nữa.

Vấn đề về tính chế độ của đảng Cộng sản Trung Quốc cũng dẫn đến sự phản pháo của một số lực lượng trong thể chế đảng Cộng sản Trung Quốc. Từ nội bộ đảng Cộng sản Trung Quốc cho đến các giới kinh tế, giới văn hóa và giới học thuật, ngày càng có nhiều người tỏ ra nghi ngờ về chế độ và chính sách hiện hành của đảng Cộng sản Trung Quốc, đồng thời yêu cầu đảng Cộng sản Trung Quốc phải cân nhắc đến việc khởi động một cuộc cải cách thể chế chính trị, phát triển dần theo hướng dân chủ lập hiến. Bởi vì, họ hiểu rất rõ rằng, việc giải quyết những vấn đề hiện thực và sự phát triển tốt đẹp trong tương lai của xã hội Trung Quốc sẽ không thể dựa vào thể chế chuyên chế một đảng hiện hành của đảng Cộng sản Trung Quốc, mà chỉ có thể thực hiện được dưới một thể chế đa nguyên và dân chủ. Những lực lượng tôn sùng tự do và dân chủ này ngày càng có thị trường và sức ảnh hưởng trong các lĩnh vực quân chính của đảng Cộng sản Trung Quốc.

Xã hội và người dân Trung Quốc hiện chẳng khác gì một đồng củi, chỉ cần một đốm lửa bùng lên sẽ thành một đám cháy rất nhanh và cuốn phăng cả đại lục Trung Quốc. Xu thế cải cách của xã hội Trung Quốc là tất yếu, đảng Cộng sản Trung Quốc có muốn tránh cũng chẳng kịp trở tay. Những tệ hại của thể chế đảng Cộng sản Trung Quốc, mọi mâu thuẫn và tích tụ do nó tạo nên, sự quay lưng lại của lòng dân và những hiện thực bất ổn... của xã hội sẽ buộc đại lục Trung Quốc tất phải xảy ra cuộc cải cách mang tính chế độ và cuộc cách mạng xã hội mạnh mẽ trong tương lai không xa.

Kẻ thù thời sẽ là tuần kiệt

Nếu đảng Cộng sản Trung Quốc muốn có thêm những ngày sinh nhật nữa hoặc kéo dài được tuổi thọ của mình thì phải thuận ứng với ý dân và nhanh chóng khởi động một cuộc cải cách chính trị, rời bỏ con đường giữ ổn định bằng bạo lực và tuân thủ chuyên chế cho tới tận bây giờ.

Hệ quả của sự giữ ổn định bằng bạo lực chỉ có thể là những động loạn và bất ổn trong xã hội, chuyên chế

một đảng chỉ có thể tạo ra một chính quyền thối nát, độc tài và bất công xã hội. Đường lối cải cách tự do kinh tế và giữ nguyên chuyên chế chính trị của đảng Cộng sản Trung Quốc trong hơn 30 năm qua đã tạo ra hàng loạt những bậc “quyền quý mới” hoành hành bạo ngược và tham lam vô độ như Bạc Hy Lai và Vương Lập Quân... Chính sách giữ ổn định bằng trấn áp mạnh mà đảng Cộng sản Trung Quốc áp dụng trong một thời gian dài đã không những không uy hiếp nổi người dân và giữ ổn định xã hội, mà trái lại còn tạo ra một đội ngũ những nhà hoạt động nhân quyền và bất đồng chính kiến không chùn bước vì chính nghĩa như Trần Quang Thành, Hồ Giai, Tần Vĩnh Mẫn, Ngải Vị Vị và Lưu Hiểu Ba..., khơi dậy những cuộc phản đối hoặc bạo loạn quy mô lớn của dân chúng các nơi như Vạn Thịnh và Song Kiều ở Trung Khánh, Hồng Kông và Trung Sơn Quảng Đông... Chuyên chế sẽ không có đường ra, chính trị trấn áp mạnh và cường quyền sẽ không thể cứu vãn nổi chính quyền hiện hành của đảng Cộng sản Trung Quốc.

Hiện giờ, đảng Cộng sản Trung Quốc vẫn còn có cơ hội thay đổi, vẫn còn có thể chủ động khởi động cuộc cải cách chính trị trước khi có cuộc cách mạng nhân dân, cởi bỏ đảng trị và nói lời báo chí, thực hành chính trị dân chủ, từ đó mà nhận được sự đồng thuận của xã hội và người dân Trung Quốc, đồng thời gia nhập vào trình tự cạnh tranh dân chủ và cuối cùng trở thành một bộ phận của nền chính trị dân chủ. Người dân sẽ đón nhận một đảng Cộng sản Trung Quốc dám tự đổi mới mình và thực tâm thực hành nền chính trị dân chủ.

Với đảng Cộng sản Trung Quốc, sự chuyển đổi hình thái từ thể chế chuyên chế sang nền chính trị dân chủ từ lâu đã có “vé xe đỗ của người đi trước” và có mô hình để có thể học theo. Sự chuyển đổi hình thái chế độ của Liên Xô cũ và các nước Đông Âu cùng sự cải cách dân chủ của Trung Hoa Dân quốc Đài Loan đều là những phương thức và con đường đáng để cho đảng Cộng sản Trung Quốc lấy đó làm gương. Đặc biệt là thực tiễn chuyển đổi hình thái chế độ của Quốc Dân đảng ở Trung Hoa Dân quốc Đài Loan rất đáng để các nhà lãnh đạo cấp cao của đảng Cộng sản Trung Quốc tham khảo. Ngài Tưởng Kinh Quốc bỏ thiết quân luật, nói lời báo chí và thúc đẩy chuyển hình thái chính trị, biến chuyên chế một đảng thành dân chủ đa đảng ở Đài Loan vào năm ấy đã khiến cho mọi phương

AUNG SAN SUU KYI

Miến Điện và Việt Nam

Song Chi 29-06-2012

diện chính trị, kinh tế và xã hội của Đài Loan có được sự phát triển tốt đẹp và đi vào ổn định. Không chỉ có vậy, Quốc Dân đảng không những không bị tiêu vong bởi cái cách dân chủ, mà trái lại còn tiếp tục và lại trở thành đảng cầm quyền, đồng thời giành được sự công nhận và bầu chọn của dân chúng, đã kéo dài được thêm tuổi thọ cho mình.

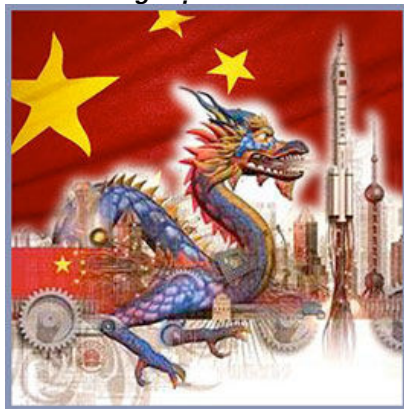
Trong lãnh đạo cấp cao của đảng Cộng sản Trung Quốc không thiếu gì những nhân vật như Gorbachev, Yeltsin và Tưởng Kinh Quốc. Vấn đề là những nhân vật quyền lực ấy liệu có đủ khí phách và can đảm để thúc đẩy một cuộc cải cách chính trị hay không. Nếu như họ dám đứng ra vùng tay hô to thực hiện dân chủ hóa nền chính trị, thì chắc chắn mọi tầng lớp trong xã hội Trung Quốc cùng đại đa số trong nội bộ đảng Cộng sản Trung Quốc đều sẽ đứng lên hưởng ứng, cùng chung tay kết thúc thể chế chuyên chế hiện hành của Trung Quốc. Đảng Cộng sản Trung Quốc có đủ mọi nguồn lực và điều kiện để thúc đẩy sự chuyển đổi hình thái nền chính trị Trung Quốc, có thiếu chăng thì chỉ là những hành động đầy dũng khí và quyết đoán thực sự.

Chỉ có dân chủ hóa nền chính trị thì mới có thể kéo dài được tuổi thọ của đảng Cộng sản Trung Quốc. Duy trì sự chuyên quyền thì sẽ không đời nào có lối ra, mà chỉ sẽ làm hủy hoại "tương lai" của chính mình. Muốn có thêm nhiều ngày sinh nhật nữa, thì đảng Cộng sản Trung Quốc phải nhanh chóng nói lời cáo biệt với chính thể chuyên chế hiện hành, thúc đẩy sự chuyển đổi sang hình thái dân chủ. Xét từ ý nghĩa này, hy vọng rằng đảng Cộng sản Trung Quốc trong tương lai sẽ có thêm được nhiều ngày sinh nhật nữa, và cuối cùng có thể trở thành một bộ phận trong xã hội dân chủ sắp tới của Trung Quốc. Kể từ thời sẽ là tuần kiệt!

Người dịch: Quốc Thanh

Nguồn: Boxun

Bản tiếng Việt © Ba Sàm 2012

Báo chí thế giới những ngày qua đưa tin rất nồng nhiệt về chuyến Tây du đầu tiên của nhà lãnh đạo đối lập Miến Điện nổi tiếng, bà Aung San Suu Kyi. Đi đến đâu, bà Aung San Suu Kyi cũng được chính quyền nước sở tại đón tiếp hết sức trân trọng, với rất nhiều vinh dự, từ Thụy Sĩ, Na Uy, Ireland cho đến Anh, Pháp.

Tôi nhớ lại, lần đầu tiên khi đến Oslo vào mùa hè năm 2009, tôi có ghé đến Trung tâm trao giải Nobel Hòa bình (Nobel Peace Center (tiếng Na Uy: *Nobels Fredscenter*). Đúng lúc ở đây đang có cuộc triển lãm về bà Aung San Suu Kyi với lời kêu gọi chính quyền Miến Điện hãy trả tự do cho bà, lúc đó vẫn đang bị quản thúc tại gia. Có một quyển sổ để mở trên bàn cho mọi người ký tên vào nếu đồng ý với lời kêu gọi này và lúc đó, cũng như rất nhiều người khác, tôi đã ký tên mình. Vậy mà chỉ chưa đầy 3 năm sau, bà Aung San Suu Kyi đã được trả tự do, trở thành nghị sĩ Quốc hội, có thể đi đến Oslo để tự mình đọc diễn từ nhận giải Nobel Hòa bình muộn sau 21 năm, có thể chu du qua nhiều nước, và đất nước của bà đã chuyển mình với những thay đổi, cải cách đầy kinh ngạc.

Khi nghĩ về bà Aung San Suu Kyi và Miến Điện, nhiều người VN trăn trở với vận mệnh đất nước không khỏi chạnh lòng. Nếu nhìn bên ngoài, VN có vẻ như đi trước một bước với quá trình mở cửa, cải cách về kinh tế từ hơn hai thập niên qua đã đem lại những thay đổi lớn về kinh tế, bề mặt xã hội và đời sống vật chất của người dân. So với VN, Miến Điện nghèo hơn hẳn và chỉ mới bắt đầu thay đổi. Nhưng Miến Điện lại dám tiến hành hàng loạt những thay đổi về chính trị mà ở VN cho đến nay vẫn là chuyện cấm kỵ: bãi bỏ án quản thúc tại gia cho bà Aung San Suu Kyi và tiến hành đối thoại với bà, trả tự do cho hàng trăm tù nhân chính trị trong đó

có những tù nhân chính trị hàng đầu, nổi tiếng; thực hiện cuộc bầu cử Quốc hội tự do dân chủ với sự tham gia của các đảng phái chính trị khác cùng với đảng cầm quyền, với sự giám sát của các quan sát viên quốc tế và trong kỳ bầu cử này, bà Aung San Suu Kyi đã đắc cử vào Quốc hội, cùng với nhiều đồng minh của bà trong đảng Liên đoàn Quốc gia Dân chủ (National League for Democracy- thường viết tắt NLD), mặc dù phe quân đội và đảng Đoàn kết và Phát triển Liên bang (Union Solidarity and Development Party- viết tắt USDP) vẫn nắm đa số ghế; nới lỏng kiểm duyệt báo chí, thành lập Ủy ban Nhân quyền quốc gia v.v...

Câu hỏi chưa kịp đặt ra cũng đồng thời có câu trả lời: sở dĩ Miến Điện có thể thay đổi về chính trị mà VN thì chưa, bởi vì Miến Điện có một nhà lãnh đạo đối lập như Aung San Suu Kyi, đồng thời có một Tổng thống biết nghĩ lại và đặt quyền lợi đất nước lên trên quyền lợi phe nhóm, chính quyền như ông Thein Sein.

Tất nhiên, bà Aung San Suu Kyi là một con người tuyệt vời, không chỉ là một nhà hoạt động chính trị mà còn là một biểu tượng đấu tranh cho tự do dân chủ, được nhân dân Miến Điện và thế giới ngưỡng mộ không thua kém gì Tổng thống Nelson Mandela của nhân dân Nam Phi hay Thánh Gandhi của nhân dân Ấn Độ. Cuộc đời của bà, sự hy sinh hạnh phúc gia đình riêng vì lý tưởng thật đáng ca ngợi. Nhưng về phía chính quyền Miến Điện, chế độ quân phiệt của nước này tuy hà khắc, từng tàn ác không kém gì ai nhưng ít nhất, họ vẫn cho phép có đa đảng như sự tồn tại từ lâu của đảng Liên đoàn Quốc gia Dân chủ (National League for Democracy) của bà Aung San Suu Kyi. Dù giam lỏng bà Aung San Suu Kyi trong bao nhiêu năm, ít nhất chế độ này cũng không chơi những trò bản thủ

như bôi bẩn, vu khống, chụp lên đầu bà Aung San Suu Kyi những bản án hình sự nguy tạo.

Trong khi đó, suốt hơn sáu thập kỷ cầm quyền, đảng và nhà nước Cộng sản VN đã tìm mọi cách để triệt tiêu mọi mầm mống đối kháng, mọi tổ chức đối lập nếu có, từ trong trứng nước. Đối với những người có lòng yêu nước và có những tư tưởng đối kháng với con đường đi của đảng và nhà nước Cộng sản thì họ sẵn sàng sử dụng mọi biện pháp không chính danh và bản thủ hèn hạ nhất để bôi bẩn hình ảnh, tư cách người đó trước công luận. VN cũng không thiếu những con người dũng cảm chấp nhận trả giá cho những tư tưởng, hoạt động của mình, từ ông Hoàng Minh Chính, tướng Trần Độ trước kia cho đến hòa thượng Thích Quảng Độ, linh mục Nguyễn Văn Lý, tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ hay kỹ sư doanh nhân Trần Huỳnh Duy Thức, nhưng họ đã sớm bị nhà nước sử dụng truyền thông để bôi nhọ cách này cách khác và vô hiệu hóa trước khi ảnh hưởng của họ có thể tác động đến quần chúng.

Nhìn rộng hơn, chế độ quân phiệt của Miền Điện về nhiều mặt, tuy cũng tham nhũng, vi phạm nhân quyền trầm trọng khiến cho quốc tế phải cấm vận và do vậy, càng đẩy quốc gia này vào cảnh đói nghèo. Nhưng những “thành tích” phá hoại của chế độ này về mặt văn hóa, giáo dục, đạo đức xã hội, tôn giáo cho tới đời sống tâm linh, nhân cách con người chắc chắn là thua xa những chế độ do đảng Cộng sản với tư tưởng học thuyết vô thần ngoại lai Mácxít kết hợp với sự biến thái của chủ nghĩa phong kiến và chủ nghĩa tư bản thời man rợ cộng lại, như ở Trung Quốc hay Việt Nam hiện nay. Mọi nền tảng từ tôn giáo, luân lý đạo đức xã hội đều bị phá nát. Nhân cách, khí lực cho đến cái chân, thiện, mỹ của một dân tộc bị hủy hoại đến tận cùng, không còn đủ sức cho một cuộc cách mạng để thay đổi vận mệnh của đất nước, dân tộc và của chính mình.

Điều đó là một thiệt thòi, bi kịch lớn cho dân tộc nhưng nghĩ cho cùng cũng lại rất nguy hiểm cho nhà cầm quyền. Khi cướp đoạt mọi

quyền tự do dân chủ căn bản đồng thời ra sức tiêu diệt mọi sức mạnh đối kháng, tư tưởng, tinh thần độc lập của người dân, nhà cầm quyền cũng triệt tiêu luôn nội lực của dân tộc; khi ra sức ngăn chặn sự xuất hiện của những gương mặt chính trị cho tới mọi tổ chức/đảng phái đối lập, nhà cầm quyền cũng đồng thời tự rút ván cho chính mình. Ai cũng thấy chế độ do đảng Cộng sản lãnh đạo hiện nay đang ở vào giai đoạn vô cùng thối nát nhưng lại không có một lực lượng, sức mạnh hay bất cứ điều gì từ bên trong hay ngoài có thể làm cho họ chùn tay, dừng lại hoặc tự thay đổi. Họ cứ thế mà tiến nhanh tiến mạnh hơn nữa đến con đường tự hủy diệt. Và lúc đó thì cũng chẳng có con người/tổ chức/đảng phái/lực lượng nào để họ có thể ngồi vào đôi thoại, bàn tính chuyện hạ cánh an toàn, vừa giữ được mạng sống, tài sản cho mình vừa tránh cho máu xương dân tộc khỏi phải đổ ra vô ích vì một cuộc nổi dậy bằng bạo lực trong nổi tuyệt vọng. Cũng có thể đến lúc đó họ sẽ khôn ngoan tìm cách tự sắp xếp, tự “đề” ra một đảng phái đối lập để tìm cách chuyển giao quyền lực, chia ghế chia phần theo kiểu bình mới mà rượu cũ. Và trong cả hai trường hợp, đều không đem lại tương lai sáng sủa gì cho đất nước, dân tộc VN.

songchi's blog

thoái kinh tế và khủng hoảng xã hội đang đe dọa sự tồn vong của chế độ.

Những con dê té thàn

Bà Đặng Thị Hoàng Yến, Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Tân Tạo, đại biểu quốc hội khóa 13 (bầu vào tháng 8-2011) của tỉnh Long An, đã bị quốc hội CSVN bỏ phiếu bãi nhiệm tư cách đại biểu hôm 25 tháng 5. Lý do mà quốc hội CSVN đưa ra là bà Yến đã “không trung thực khi khai hồ sơ ứng cử” như đã không khai về việc đã từng vào đảng nhiều năm trước đó. Bà Yến cũng đã không khai về người chồng thứ hai đã ly hôn nhưng đang bị Bộ CA khởi tố và truy nã vì tội lạm dụng chiếm đoạt tài sản.

Người ta cho rằng những lý do mà Quốc hội đưa ra rất ‘lãng xẹt’ và có đến 16 đại biểu bỏ phiếu chống lại việc bãi nhiệm này. Bà Đặng Thị Hoàng Yến là một trong số những doanh nhân giàu có nhất tại Việt Nam, thường xuyên có những phát biểu tố cáo các vụ làm ăn sai trái của những tập đoàn kinh tế nhà nước và được xem là người của phe ông Trương Tấn Sang.

Ông Nông Đức Tuấn, con trai của cựu Tổng bí thư Nông Đức Mạnh đã bị mất ghế Bí thư tỉnh Bắc Giang hôm mùng 8-6-2012 và bị đưa về giữ trách vụ ngồi chơi xơi nước là phó chủ nhiệm Ủy ban Dân tộc mà ông đã từng đảm nhiệm từ ngày 28-01-2008 đến 21-04-2009, trước khi được ông Nông Đức Mạnh triệu về làm Phó bí thư Tỉnh ủy Bắc Giang hầu chuẩn bị đưa vào Trung ương đảng trong kỳ đại hội XI vào tháng 01-2011. Người thay thế ông Nông Đức Tuấn là ông Trần Sỹ Thanh, Ủy viên dự khuyết Trung ương đảng, Ủy viên ban kiểm tra Trung ương Đảng,

Xung đột thượng tầng lãnh đạo CSVN

.....**Lý Thái Hùng 08-07-2012**.....

Sự tranh giành thế chủ đạo ở trong đảng giữa hai ông Trương Tấn Sang và Nguyễn Tấn Dũng tưởng đã tạm lắng đọng sau khi ông Nguyễn Phú Trọng được chọn làm trái độn Tổng Bí thư trong Đại hội đảng lần thứ XI diễn ra vào hạ tuần tháng 1 năm 2011, nhưng những tin tức liên quan đến các vụ thay thế hoặc thất sủng của một số nhân vật gần đây đã cho thấy là xung đột giữa ông Sang và ông Dũng đã mở rộng thành xung đột giữa phe Đảng và phe Chính phủ.

Đây là hiện tượng thường xảy ra vào giai đoạn cuối ở những chế độ độc tài Cộng sản khi mà thành phần lãnh đạo chớp bu bắt đầu tranh chấp và đổ tội lẫn nhau về tình hình suy

Dự luận cho rằng việc ông Nông Đức Tuấn bị thất sủng và mất chức Bí thư Bắc Giang (nhiệm kỳ còn kéo dài đến năm 2015) là vì có những quyết định đụng chạm đến quyền lợi kinh tế của phe ông Nguyễn Tấn Dũng tại Bắc Giang. Ông Dũng và phe chính phủ còn nhằm trả đũa việc ông Nông Đức Mạnh đã ủng hộ ông Nguyễn Phú Trọng giành lấy ghế chủ tịch Ban chỉ đạo trung ương về phòng, chống tham nhũng từ tay ông Nguyễn Tấn Dũng trong kỳ họp lần thứ 5 của Trung ương đảng vào tháng 5 vừa qua. Đây là vị trí rất quan trọng đã từng giúp cho ông Dũng bao che hàng loạt cán bộ bị coi là có vấn đề tham ô tài sản từ năm 2006 cho đến

nay. Trần Sỹ Thanh còn là cháu của Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng, một đồng minh chiến lược của ông Nguyễn Tấn Dũng trong gần 2 thập niên vừa qua.

Ông Dương Chí Dũng, cựu chủ tịch Tổng công ty hàng hải Việt Nam (Vinalines), Cục trưởng Cục hàng hải, thuộc Bộ giao thông vận tải đã bị truy tố hôm 17-05-2012 vì bị "tình nghi" là có hành vi tham ô và cố ý làm trái quy định nhà nước, gây hậu quả nghiêm trọng. Trong vụ án này, ngoài Dương Chí Dũng còn có Trần Hải Sơn (Tổng giám đốc Vinalines), Trần Văn Quang (Trưởng phòng Kế hoạch) và Phạm Bá Giáp (Giám đốc công ty Nguyên An) cũng bị điều tra liên quan đến vụ tham ô sửa chữa ụ nổi 83M thuộc dự án xây dựng nhà máy sửa chữa tàu biển Vinalines phía Nam từ tháng 10-2010 (trước khi Dương chí Dũng được đề bạt là Cục trưởng Cục hàng hải hôm tháng 2-2012). Hiện chỉ có Dương Chí Dũng chạy thoát và đang bị công an CSVN truy nã.

Dư luận cho rằng Dương Chí Dũng chỉ có thể chạy thoát trước khi bị cơ quan điều tra bắt giữ là do tin tức lộ ra từ cấp cao nhất trong văn phòng Thủ tướng và Dương Chí Dũng tuy được Bộ trưởng Đinh La Thăng đề bạt nhưng quyết định nằm ở Thủ tướng. Chính vì thế mà khi tin tức liên quan đến việc Dương Chí Dũng chạy thoát, nhiều đại biểu Quốc hội đã đòi truy cứu trách nhiệm đề bạt của Bộ trưởng Đinh La Thăng, nhưng ông Trương Tấn Sang trong phần trả lời báo Tuổi Trẻ hôm 24-06 nhân dịp vào Sài Gòn gặp cử tri, thì quy trách nhiệm vào ông Nguyễn Tấn Dũng.

Ông Sang nói với báo Tuổi Trẻ rằng việc ký quyết định bổ nhiệm "cần phải xem thấu đáo có phải do không biết các sai phạm trước đó hay do bao che lẫn nhau". Phát biểu của ông Sang đã ám chỉ Nguyễn Tấn Dũng đã bao che cho Dương Chí Dũng khi ký quyết định số 142/QĐ-TTg ngày 06-02-2012 cho Dương Chí Dũng thôi giữ chức Chủ tịch Tổng công ty Hàng hải Việt Nam để ông Bộ trưởng Đinh La Thăng bổ nhiệm làm Cục trưởng Cục hàng hải Việt Nam thuộc Bộ giao thông vận tải.

Cô Tô Linh Hương và bà Nguyễn Thanh Phượng là hai người con gái của ông Tô Huy Rứa, Trưởng ban tổ chức Trung ương đảng và ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng CSVN, đã bị thôi giữ chức chủ tịch Hội đồng quản trị của hai tập đoàn lớn sau một thời gian rất ngắn được đề bạt. Đây là một hiện tượng khá bất thường.

Ngày 22-06-2012, Ủy ban chứng khoán nhà nước CSVN nhận thông

báo của Công ty cổ phần đầu tư xây dựng Vinaconex (PVV), theo đó Tô Linh Hương, sinh năm 1988, thôi giữ chức chủ tịch Hội đồng quản trị PVV từ ngày 21-06. Tô Linh Hương được đưa lên giữ ghế chủ tịch Hội đồng quản trị PVV vào ngày 14-04-2012 và nhiệm kỳ còn kéo dài đến tháng 04-2017, tức còn đến 5 năm nữa. Thế nhưng chỉ sau 2 tháng ở vị trí lãnh đạo công ty có đến 2 ngàn nhân viên, Tô Linh Hương bị thay thế bởi ông Bùi Anh Ninh, phó Tổng giám đốc công ty PVV.

Trong khi đó, bà Nguyễn Thanh Phượng, con gái ông Nguyễn Tấn Dũng mới 30 tuổi, đã nắm giữ vị trí cao nhất của 4 công ty trong lĩnh vực ngân hàng, bất động sản, chứng khoán và đầu tư tài chính - tất cả đều mang thương hiệu Bản Việt (Viet Capital). Ngày 19-02-2012, bà Ng. Thanh Phượng được bầu làm chủ tịch Hội đồng quản trị Ngân hàng Bản Việt (Viet Capital Bank) có vốn điều lệ lên đến 3.000 tỷ đồng. Tuy nhiên đến ngày 20-06, bà Phượng thôi không còn giữ ghế chủ tịch Hội đồng quản trị Ngân hàng Bản Việt.

Việc Tô Linh Hương và Nguyễn Thanh Phượng bị mất ghế chủ tịch hội đồng quản trị trong cùng thời điểm tháng 6, một tháng sau khi Hội nghị Trung ương 5 bế mạc cho thấy là Nghị quyết 4 về phòng chống tham nhũng đưa ra hồi tháng 12-2011 buộc các ủy viên Trung ương, Bộ chính trị phải tự phê và nhận sự phê bình từ cơ sở liên quan đến vấn đề chống tham ô, lãng phí đã có những tác dụng vào nội bộ, khiến cho nhiều thành viên trong gia đình các cán bộ cao cấp phải tìm cách bỏ chạy để "hạ cánh an toàn" trước khi quá trễ.

Phe Đảng – phe Chính phủ.

Quyền lực trong đảng Cộng sản Việt Nam hiện nay, trong thực tế có hai cấp nắm quyền lực sinh sát là Bộ chính trị (trung ương) và Ban thường vụ huyện ủy (địa phương).

Trong Bộ chính trị, tuy có 14 nhân vật, nhưng quyền lực tập trung vào hai nhóm. Nhóm một gọi là Tứ trụ của đảng gồm Tổng bí thư (Nguyễn Phú Trọng), Chủ tịch nước (Trương Tấn Sang), Thủ tướng (Nguyễn Tấn Dũng), Chủ tịch Quốc hội (Nguyễn Sinh Hùng).

Nhóm hai gồm những nhân vật đứng đầu bốn ban công tác giải quyết công vụ hàng ngày của đảng là Ban Bí thư (Lê Hồng Anh), Ban Tổ chức (Tô Huy Rứa), Ban Tuyên giáo (Đinh Thế Huynh), Ban Dân vận (Tòng Thị Phóng). Tuy có Ban Đối ngoại nhưng CSVN hiện coi thường ban công tác này.

Tại địa phương, tuy huyện ủy nằm dưới cấp tỉnh và thành, nhưng lại là cơ quan nắm giữ quyền sinh sát trực tiếp lên đời sống của người dân và nhất là nơi kiểm soát việc thi hành những chỉ thị từ trung ương nên uy quyền của ban thường vụ huyện ủy rất lớn. Theo Luật Đất đai 1993, đã cho huyện ủy một cái quyền rất lớn là quyết định về việc cho thuê hay thu hồi ruộng đất của người dân sớm hay trễ hơn quy định của Luật mà không cần giải thích; quyền lực này không khác gì những ông trời con.

Tính cho đến năm 2006, tất cả quyền lực của đảng Cộng sản Việt Nam đều nằm trong tay Tổng bí thư. Nhưng từ khi Bộ chính trị hoán chuyển trách nhiệm giữa tứ trụ của đảng để tăng cường khả năng đối ngoại và phát triển kinh tế của chính phủ, vị trí của Tổng bí thư càng ngày càng bị lu mờ.

Từ năm 2006, Bộ chính trị đã quyết định bãi bỏ Ban kinh tế trung ương, giao trách nhiệm quản trị và điều hướng bộ máy kinh tế quốc gia cho Thủ tướng. Ngoài ra, Thủ tướng còn được giao thêm ba nhiệm vụ quan trọng là phụ trách về ngoại giao, an ninh và ban chỉ đạo trung ương phòng, chống tham nhũng. Trong khi đó, Tổng bí thư chỉ còn lo về nội bộ đảng và quốc phòng. Trong khi Chủ tịch nước thì phụ trách về tư pháp.

Ngoài sự phân chia trách nhiệm nói trên, từ năm 2006, Trung ương đảng CSVN lại chọn chiến lược phát triển Việt Nam trở thành quốc gia công nghiệp vào năm 2020 cùng với sự mở rộng quan hệ đối tác chiến lược với Hoa Kỳ, vô hình chung đã tạo cho uy quyền của Thủ tướng ngày một lớn, vượt lên trên vị trí Tổng bí thư. Ông Ng. Tấn Dũng vừa nắm trong tay quyền tổ chức và bổ nhiệm các cán bộ lãnh đạo những Tập đoàn kinh tế, Tổng công ty, vừa nắm quyền cấp tín dụng cho các doanh nghiệp nhà nước, vừa quyết định lệnh điều tra, truy tố hay bao che những ai mà ông Dũng thấy có vấn đề.

Quyền lực nổi trội của ông Nguyễn Tấn Dũng đã làm cho các phe còn lại khó chịu, cụ thể nhất là ông Trương Tấn Sang. Khi vụ phá sản của tập đoàn Vinashin bùng nổ vào năm 2010, ông Trương Tấn Sang đã muốn truy cứu trách nhiệm của ông Dũng và những người liên hệ trong chính phủ vào lúc đó như Nguyễn Sinh Hùng, phó thủ tướng thường trực, Vũ Văn Ninh, Bộ trưởng tài chính. Nhưng Bộ chính trị đã quyết định không truy cứu trách nhiệm nên ông Dũng và ông Hùng đã thoát, khiến cho ông Trương Tấn

VIỆT NAM: CẢI CÁCH HAY LÀ CHẾT

.....*Carl Thayer 10-07-2012*.....

Sang không thể triệt hạ ông Dũng và vây cánh trong Đại hội XI.

Hiện nay ông Trương Tấn Sang đã phải liên kết với ông Nguyễn Phú Trọng để vừa chống, vừa thu hẹp quyền lực của phe ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Nguyễn Sinh Hùng, qua một số sự kiện như:

Ông Trương Tấn Sang đã nhiều lần công khai phê phán các nỗ lực chống tham nhũng và Nghị quyết 4 chống tham nhũng của Hội nghị lần thứ 4 Trung ương đảng vào tháng 12-2011 đã mở đường cho việc phe ông Trọng và ông Sang giành lại Ban chỉ đạo trung ương phòng chống tham nhũng về cho phe Đảng trong Hội nghị lần thứ 5 Trung ương đảng, không còn để cho phe ông Dũng tự tung tự tác nữa.

Đại học Quốc gia Hà Nội đã tổ chức một Hội thảo về sửa đổi Hiến pháp 1992 với đề nghị tăng quyền lực thực tế của Chủ tịch nước. Giáo sư Phạm Hồng Thái đề nghị chia lại quyền lực cụ thể giữa Chủ tịch nước và Thủ tướng trong Hiến pháp. Nếu Chủ tịch nước là chức vụ cao nhất của Nhà nước, thay mặt Nhà nước về đối nội và đối ngoại, thống lĩnh các lực lượng vũ trang thì Chủ tịch nước nên nắm các bộ Quốc phòng, Công an và Ngoại giao, còn Thủ tướng thì nắm những bộ còn lại và quản lý chính quyền địa phương."

Mặc dù đây chỉ mới là sự đề nghị trong một buổi Hội thảo nhưng đã được cho trình bày trong bối cảnh xung đột giữa hai ông Sang và Dũng, cho thấy là có sự vận động từ phe ông Sang để giới hạn bớt quyền hành của Thủ tướng trong tiến trình tu sửa Hiến pháp hiện nay tại Việt Nam.

Tóm lại, những đầu đá bên trong nội bộ của đảng CSVN, đặc biệt là các xung đột giữa phe Đảng (Nguyễn Phú Trọng và Trương Tấn Sang) với phe Chính phủ (Ng. Tấn Dũng và Ng. Sinh Hùng) sẽ còn leo thang vì các màn tự phê -theo tinh thần Nghị quyết 4 chống tham nhũng và nêu ý kiến tu sửa Hiến pháp- chỉ mới bắt đầu.

Trong thế trận hiện nay, tuy phe ông Dũng không còn nắm Ban chỉ đạo TW chống tham nhũng; nhưng đây là vấn nạn chung của cả đảng nên dù có mang Ban chỉ đạo này về, ông Trọng lẫn ông Sang cũng không thể nào ngăn chặn nổi guồng máy tham ô trong chính quyền, khi Thủ tướng CP còn có quá nhiều quyền hạn trong lãnh vực kinh tế. Đây là lợi điểm để ông Dũng tiếp tục nuôi vây cánh trong bộ máy hành chính ở trung ương và địa phương, nuốt chửng mọi mệnh lệnh của phe Đảng.

Lý Thái Hùng

Câu hỏi: *Tại đại hội đảng gần đây, các đảng viên đã loan báo rằng đảng CSVN nên "cải cách hay là chết", đảng CSVN đã làm gì để cố gắng thực hiện khẩu hiệu mới này, họ đã làm được nhiều điều cho tự do hay dân chủ hóa hay chưa?*

Đáp: "Cải cách hay là chết" là một khẩu hiệu lần đầu tiên được nghe trong thập niên 1970 khi hệ thống nhà nước theo kiểu Liên Xô của Việt Nam lên kế hoạch phân phối hàng hóa và dịch vụ cho những người nông dân và công nhân thành thị, nhưng đã bị thất bại nặng nề. "Cải cách" ở Việt Nam hiện có nghĩa là dân chủ tự do hoặc thậm chí có những bước thăm dò theo hướng dân chủ hóa. Có nghĩa là điều chỉnh theo hướng kinh tế XHCN và hệ thống chính trị một đảng để giữ chế độ hiện hành nắm quyền. Các đại biểu Đảng chủ yếu tập trung vào việc làm thế nào chấm dứt nạn tham nhũng tràn lan hiện đang phổ biến rộng rãi, đã được xác định như là mối đe dọa chính đến tính hợp pháp về chính trị của đảng. Và họ cũng tập trung vào khu vực nhà nước, khu vực có được đặc quyền nhờ vay những món nợ ưu đãi và giá đất tăng cao. Cải cách doanh nghiệp nhà nước bị đình trệ, và các tập đoàn lớn thuộc sở hữu nhà nước, chẳng hạn như Tập đoàn Công nghiệp Tàu thủy Quốc gia, Vinashin, Tổng Công ty Hàng hải Quốc gia Vinalines đang trong cảnh nợ nần tột tệ qua việc đa dạng các hoạt động, và đây đây tham nhũng. "Cải cách hay là chết" trong bối cảnh hiện nay có nghĩa là, đưa chuyện nội bộ của Việt Nam vào trật tự, đặc biệt là nền kinh tế, để Việt Nam có thể cạnh tranh sinh lợi trên thị trường toàn cầu.

Câu hỏi: *Trung tâm quyền lực chính ở VN là gì? Các đảng viên cấp tỉnh, quân đội hay chính phủ nắm giữ? Quyền lực ở đất nước này được phân bổ như thế nào? Nó ảnh hưởng đến chính trường như thế nào?*

Đáp: Trung tâm quyền lực của Việt Nam được trao cho khối đại diện Trung ương Đảng và các thành phần này (tôi đặt tên cho họ) đã được thống nhất đại diện từ năm 1982. Có 4 trung tâm quyền lực: bộ máy đảng gồm Ban Bí thư và các ủy viên Trung ương Đảng; bộ máy chính phủ được chia giữa Chính phủ (Nội các) và Quốc hội, các lực lượng vũ trang và chính quyền tỉnh. Có sự căng thẳng giữa việc sử dụng quyền lực cấp

trung ương (cấp quốc gia-Hà Nội) và cấp địa phương (năm thành phố độc lập và các tỉnh). Các lãnh đạo Đảng và Nhà nước ở trung ương phải đối phó với "các vương quốc độc lập" ở cấp địa phương. Điều này có nghĩa là việc áp dụng luật quốc gia đôi khi bị tránh né.

Một trong những ví dụ rõ nhất về căng thẳng sôi sục liên quan đến cam kết của lãnh đạo chính phủ VN với Hoa Kỳ là tôn trọng tự do tôn giáo, gồm cả việc ngưng bắt buộc từ bỏ tôn giáo. Bất chấp luật pháp quốc gia và các nghị định, các quan chức địa phương vẫn có thể tìm cơ để đàn áp các phong trào tôn giáo độc lập, như phong trào Tin lành ở Tây Nguyên và phong trào Công giáo của dân tộc thiểu số Hmong ở các tỉnh Tây Bắc.

Câu hỏi: *Chủ tịch nước và Thủ tướng, ai là người cải cách nhiều hơn? Và điều này ảnh hưởng đến đất nước như thế nào?*

Đáp: Cả Chủ tịch nước và Thủ tướng là lãnh đạo đảng ở miền nam và đặc biệt ở Thành phố Hồ Chí Minh. Họ thúc đẩy cải cách kinh tế, cho phép doanh nghiệp tư nhân phát triển và thu hút đầu tư nước ngoài. Sự khác biệt giữa họ là những cuộc xung đột cá nhân. Ông Nguyễn Tấn Dũng đã phá vỡ khuôn mẫu của sự lãnh đạo tập thể và nổi lên gần như là một nhà lãnh đạo nổi tiếng. Ông ấy nổi tiếng trên các phương tiện truyền thông cả trong và ngoài nước. Ông Dũng đang trong nhiệm kỳ thứ hai trên cương vị thủ tướng. Ông Trương Tấn Sang tương đối mới với chức chủ tịch nước, mới được bổ nhiệm hồi năm 2011. Trước đó, ông là người đứng đầu Ban Bí thư Đảng. Ông Sang và một số đồng minh của ông đã dẫn đầu chống lại Thủ tướng Chính phủ trong nhiệm kỳ đầu [ông Dũng làm thủ tướng], khi chính sách kinh tế của ông ấy dẫn tới lạm phát rất cao. Triển vọng tăng trưởng của VN tiếp tục bị ảnh hưởng bởi cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu năm 1997-1998. Tôi không chắc chắn "cải cách" hoàn toàn nắm bắt các động lực chính trị hiện tại. Ông Sang và nhóm người của ông quan ngại rằng, nếu các chính sách kinh tế không thay đổi, sẽ có bất ổn xã hội. Nên Thủ tướng Chính phủ bị Bộ Chính trị kiểm chế. Việt Nam đã thông qua một gói kích thích kinh tế chính thức và vượt qua cuộc khủng hoảng toàn cầu.

Động lực chính trị quan trọng là

Chủ tịch nước muốn có nhiều quyền hành hơn và được tham gia vào một số vấn đề lớn hơn. Ông ấy và Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng cùng chia sẻ mối quan tâm về việc “kiểm tra và cân bằng” thủ tướng.

Câu hỏi: *Tôi đọc tin, biết rằng Ban [chỉ đạo phòng chống] tham nhũng hiện do đảng lãnh đạo? Đây có phải là một dấu hiệu xấu?*

Đáp: Lần đầu tiên khi Nguyễn Tấn Dũng được bầu làm thủ tướng, ông ấy thành lập Ban Chỉ đạo phòng chống tham nhũng với chính ông ấy là người đứng đầu. Ông ấy đã nhấn tất cả các nút để tăng tốc độ điều tra của cảnh sát và các thủ tục tố tụng tư pháp chống lại những vụ bị cáo buộc tham nhũng lớn. Thời gian trôi qua, cao su chạm với mặt đường nên sinh ra ma sát, và động lực chống tham nhũng chậm lại, Thủ tướng phải chịu trách nhiệm về các vụ bê bối tham nhũng khổng lồ trong 2 tập đoàn lớn của chính phủ mà ông ấy kiểm soát trực tiếp. Cuối năm ngoái, ông ấy bị buộc ra trước Quốc hội và nhận trách nhiệm về chuyện Vinashin không trả nợ đúng hạn các khoản vay nước ngoài. Năm nay, ông ấy bị áp lực phải nhận trách nhiệm về việc bỏ nhiệm một quan chức đứng đầu Vinalines, đã bị bãi nhiệm trước đó.

Thủ tướng không có khả năng kiểm soát tham nhũng, dẫn đến kết quả là đảng đã loại bỏ ông ấy ra khỏi Ban Chỉ đạo [phòng chống tham nhũng] và để những người do đảng chỉ định kiểm soát. Một vấn đề trong việc trừng trị các vụ tham nhũng lớn là, nó liên quan đến các đồng minh chính trị của các lãnh đạo hàng đầu.

Câu hỏi: *Kể từ năm 2011, có một cuộc đàn áp những người sử dụng internet và các nhà hoạt động, chính phủ đang có kế hoạch đưa các luật mới để hạn chế việc sử dụng internet. Vấn đề này ở Việt Nam nghiêm trọng như thế nào?*

Đáp: Từ quan điểm của các cơ quan an ninh và các nhà bảo thủ trong đảng, việc sử dụng Internet của các blogger và các mạng xã hội để nêu các vấn đề chính trị và chỉ trích chính phủ, là mối đe dọa lớn đối với khả năng kiểm soát thông tin và sự phổ biến thông tin. Internet cho phép sự xuất hiện mạng lưới liên minh ủng hộ dân chủ của đất nước, được biết đến như Khối 8406, lấy tên từ ngày thành lập khối này là ngày 8 tháng 4 năm 2006. Các nhà hoạt động chính [của Khối 8406] đã bị bắt và bị cầm tù. Các blogger đã trở nên tích cực trong một phong trào xã hội lớn, phản đối khai thác bôxít ở Tây Nguyên, một dự án được sự quan tâm nhất của

thủ tướng, liên quan đến đầu tư từ Trung Quốc. Gần đây, các blogger và các nhà hoạt động xã hội đã bắt đầu thúc giục chống Trung Quốc trong tranh chấp Biển Đông. Điều này khơi dậy chủ nghĩa dân tộc chống Trung Quốc. Chính phủ của đảng cảm thấy bị đe dọa vì điều này sẽ làm suy yếu chủ nghĩa dân tộc [mà đảng đã gây dựng] như điều cần bản về tính hợp pháp cho sự cầm quyền độc đảng.

Mặc dù thực tế là Hoa Kỳ đã nhiều lần cảnh báo VN rằng, mối quan hệ song phương của họ không thể nâng lên cấp độ cao hơn trừ khi vấn đề nhân quyền được giải quyết, nhưng VN vẫn tiếp tục đàn áp các blogger. Nói cách khác, các vấn đề được một số người bảo thủ trong đảng xem là quá nghiêm trọng để họ sẵn sàng hủy bỏ các mối quan hệ với Hoa Kỳ (và vì thế đối trọng với Trung Quốc) để đáp ứng các mối đe dọa nội bộ. Sự sụp đổ của chủ nghĩa xã hội ở Đông Âu năm 1989 và sự tan rã của Liên Xô hai năm sau đó vẫn là bài học sâu sắc mà chủ nghĩa xã hội độc đảng cảm thấy không an toàn để thay đổi.

Câu hỏi: *Việt Nam đang đấu với sự suy giảm kinh tế và lạm phát tăng cao như thế nào? Ông có nghĩ rằng áp lực kinh tế có thể đẩy mọi người xuống đường tương tự như những gì thế giới Ả Rập đã chứng kiến?*

Đáp: VN có các kết quả hỗn hợp. VN có tốc độ tăng trưởng kinh tế cao, hợp lý, chỉ dưới 6%, và lạm phát đã giảm xuống từ tỉ lệ lạm phát cao là 23% trong năm 2008. Xuất khẩu VN sang thị trường châu Âu và Bắc Mỹ không còn phát triển ở tốc độ như trước đây. Lạm phát chủ yếu ảnh hưởng đến các khu vực thành thị và những người mới phát trong đảng cũng như các cán bộ nhà nước. Những lời than phiền gia tăng về ùn tắc giao thông liên tục, ô nhiễm, cúp điện và chi phí sinh hoạt. Nhưng không có bằng chứng thật sự nào cho thấy những người phụ thuộc vào chế độ sẽ xuống đường. Họ đã được hưởng lợi từ hệ thống. Theo quan điểm của họ, hệ thống này không là gì cả trừ chuyện áp bức. Hệ thống chính trị VN tạo ra quá trình chuyển đổi thể chế có trật tự. Lãnh đạo Đảng và Nhà nước phải nghỉ hưu ở tuổi 65 và chỉ có thể lãnh đạo nhiều nhất là hai nhiệm kỳ. Những người tuyên truyền cho chế độ ở VN bám vào tình trạng bất ổn ở nước ngoài như là một bài học cụ thể để cảnh báo công dân của họ – thay đổi quá nhiều sẽ dẫn đến hỗn loạn và bất ổn, và hủy hoại những điều kiện sống mà khó khăn lắm họ mới có được.

Câu hỏi: *Chính sách đối ngoại*

của Việt Nam trong những năm gần đây và đặc biệt đối với Mỹ, đã thay đổi nhiều như thế nào?

Đáp: Đứng trên quan điểm rộng lớn thì chính sách đối ngoại của VN đã thay đổi hoàn toàn. VN đã từng có quan điểm nhị phân về thế giới: chủ nghĩa xã hội so với chủ nghĩa đế quốc. Đó là một cuộc đấu tranh sống còn, theo khẩu hiệu “Ai sẽ chiến thắng”. Sau sự sụp đổ của Liên Xô, VN thông qua chính sách đa dạng hóa, đa phương chính sách đối ngoại của mình để trở thành một đối tác đáng tin cậy cho tất cả các nước. Nếu câu này nghe có vẻ nhàm chán, nhìn vào kết quả: năm 1991 Trung Quốc và VN bình thường hóa quan hệ sau một thập kỷ đối đầu trong cuộc chiến ở Cambodia; Nhật Bản khôi phục hỗ trợ phát triển nước ngoài [cho VN], và năm 1995, VN và Hoa Kỳ bình thường hóa quan hệ và VN gia nhập ASEAN.

VN là nước ở châu Á đã được chọn làm ứng viên vào chức ủy viên không thường trực Hội đồng Bảo an Liên Hiệp quốc và được Đại Hội đồng LHQ bầu với số phiếu áp đảo.

Về quan hệ VN-Hoa Kỳ: kể từ khi bình thường hóa quan hệ, hai nước đã ký Hiệp định Thương mại Song phương và hiện đang đàm phán để làm thành viên Hiệp ước Đối tác xuyên Thái Bình Dương. Hoa Kỳ là thị trường lớn nhất của VN. Báo cáo Quốc phòng bốn năm một lần của Mỹ gần đây nhất đã xác định VN là một đối tác chiến lược tiềm năng. Năm 2010, khi Ngoại trưởng Mỹ Hillary Clinton đến thăm Hà Nội, bà đã kêu gọi nâng mối quan hệ song phương lên cấp độ mới và đề nghị mối quan hệ đối tác chiến lược. Các cuộc đàm phán hiện đang bị sa lầy vì các vấn đề nhân quyền.

Quan hệ quốc phòng Mỹ-Việt đã phát triển chậm từ năm 2003 khi [hai bên] đồng ý trao đổi các cuộc thăm viếng qua lại giữa Bộ trưởng Quốc phòng [hai nước] ba năm một lần. Bộ trưởng Panetta vừa đến thăm VN. Từ năm 2003, Hải quân Mỹ được phép cập cảng VN một lần trong năm. Năm 2010, Mỹ-Việt đã tiến hành các hoạt động hải quân hàng năm đầu tiên (không phải các cuộc tập trận liên quan đến kỹ năng chiến đấu). Năm ngoái, VN và Hoa Kỳ đã nâng cấp đối thoại chiến lược giữa Bộ Quốc phòng hai nước lên cấp thứ trưởng và đồng ý ký một Bản Ghi nhớ về hợp tác quốc phòng.

Trong chuyến thăm của Bộ trưởng [Quốc phòng Mỹ] Panetta, ông ấy đã được phép đến thăm vịnh Cam Ranh, căn cứ của Mỹ trước đây. Nhiều năm

qua, VN đã lạng lẽ tiến hành sửa chữa 5 tàu thuộc Bộ Tư lệnh Hải vận Hoa Kỳ (US MSC). Những con tàu này không phải tàu chiến, mà là tàu hậu cần với thủy thủ đoàn là thành phần dân sự. Ba lần sửa chữa gần đây nhất đã được thực hiện ở vịnh Cam Ranh. Khi ông Panetta gặp người đồng nhiệm phía VN ở Hà Nội, VN thông báo rằng họ mở cửa ba khu vực để phục hồi việc tìm kiếm người Mỹ mất tích khi làm nhiệm vụ (MIA), đã bị hạn chế trước đây.

Một trong những điểm trở ngại trong hợp tác quốc phòng là luật pháp Hoa Kỳ ngăn cấm việc bán thiết bị quân sự và vũ khí sát thương cho VN và cũng hạn chế các quy định liên quan đến nhiều dịch vụ quân sự với VN. VN có thể mua một số thiết bị quân sự không sát thương và dịch vụ quân sự trong từng trường hợp cụ thể.

*Nguồn: Thayer Consultancy
Người dịch: Dương Lệ Chi*

bỏ vì không biết tương lai đảng còn ngồi trên đầu mình bao lâu.

Vì tâm lý chán ghét và thờ ơ chờ đợi tràn lan cho nên các đảng Cộng sản Nga và Đông Âu tan rã rất nhanh. Chỉ cần nghe một tin “bức tường Berlin sập đổ rồi” ở Đông Đức, hoặc “cuộc đảo chính chiếm Tòa nhà trắng thất bại” ở Nga; hoặc nghe tin “Ceaucescu bị xử bắn,” ở Rumanie, nghe tin “đảng đã hết thời” ở Hungary, ở Ba Lan, là hàng triệu đảng viên thờ phào nhẹ nhõm, trút được một gánh nặng trong đầu, trong tim họ. Họ không còn phải đóng vai đồng lõa với bọn cường quyền vừa nỡ bản vừa bất lực, qua vai trò đảng viên vô vị, vô quyền của mình nữa.

Nhưng ở VN chúng ta chưa thấy triển vọng một biến cố nào giống như vụ tường Berlin hay cuộc đảo

cũng không hèn!

Tôi đồng ý với cách phân tích guồng máy quyền lực của đảng Cộng sản của Ngụy Kinh Sinh. Nhưng là một người VN, tôi không quá bi quan như ông. Đảng CSVN có nhiều lỗ hổng, chứa nhiều nhược điểm, không cứng mạnh như Cộng sản Trung Quốc. Tôi tin rằng trong số các đảng viên Cộng sản có nhiều người không nằm trong guồng máy chia chác; và họ biết suy nghĩ, dám chống lại cả guồng máy. Họ cũng có khả năng mở đường cho một cuộc thay đổi lớn, bằng hành động của chính họ. Hành động đầu tiên có thể gây chấn động tâm lý là việc công khai, dứt khoát từ bỏ đảng, và hô hào các đảng viên khác từ bỏ đảng như mình!

Chỉ cần bình tâm suy nghĩ một chút thì đảng viên nào cũng thấy cần phải từ bỏ đảng.

Quý vị vào đảng Cộng sản vì tin ở chủ nghĩa Mác, Lênin? Bây giờ còn ai tin tưởng ở các lý thuyết duy vật biện chứng, duy vật lịch sử của ông Karl Marx nữa hay không? Khoa học ngày nay công hiến biết bao phương pháp, kỹ thuật, mở ra bao nhiêu con đường cho chúng ta hiểu vũ trụ, hiểu lịch sử và xã hội loài người sống theo những quy luật nào. Tại sao mình phải tự bịt mắt, tự dối lòng mình mà đóng vai trò một anh ngu dốt mãi như vậy?

Còn ai thấy các lý thuyết của Lênin có ích lợi cho dân tộc mình, hay chỉ là cái gông xiềng buộc chặt lên đầu, lên cổ cả dân tộc? Chủ thuyết quan trọng nhất của Lênin là “Nhà nước và Cách mạng,” là dùng guồng máy nhà nước thực hiện cuộc “cách mạng vô sản”. Bây giờ ai cũng biết cuộc cách mạng đó không có thật. Giai cấp vô sản hiện nay đang bị bóc lột một cách triệt để dưới mối liên kết kiên cố giữa tư bản và nhà nước. Lý thuyết nhà nước làm cách mạng chỉ đưa tới một hậu quả là thiết lập một chế độ chuyên chế khắc nghiệt nhất trong lịch sử! Nhà nước càng ngày càng lớn, càng kiểm soát, kìm kẹp dân kỹ hơn, còn cách mạng chẳng thấy đâu cả! Tai họa của những nước Nga, Đông Âu là chế độ chuyên chế đã làm cho kinh tế trì trệ rồi sụp đổ và

NGƯỜI BIẾT SUY NGHĨ sẽ từ bỏ đảng Cộng sản

—Ngô Nhân Dụng 10-07-2012—

Trong số những người đi biểu tình chống Trung Cộng vào Chủ Nhật vừa qua, các bản tin và hình ảnh cho thấy rất nhiều người là viên Cộng sản, một số vị là những nhân vật nổi tiếng. Chúng ta rất kính trọng thái độ và hành động đó, vì họ can đảm công khai bày tỏ ý kiến ngược lại với những người cầm đầu đảng. Nhưng chúng ta không khỏi ngạc nhiên tự hỏi, tại sao cho đến giờ phút này quý vị đó vẫn còn là đảng viên?

Trong đảng Cộng sản VN hiện có không biết bao nhiêu người đang chán ghét đảng, có người còn căm hờn đảng đã đánh lừa mình suốt một cuộc đời. Nhưng họ không thể dứt khoát từ bỏ đảng. Không ai nghiên cứu để biết được chính xác, nhưng tỷ số đảng viên Cộng sản vừa chán vừa thù đảng; nhưng có thể rất nhiều, trên một nửa, hoặc cao hơn. Nhiều người đã phản đối thụ động bằng cách ngưng sinh hoạt. Và chờ đợi. Ở bên Nga, bên Đông Âu hồi xưa cũng vậy. Người ta chán nhưng chưa quyết định từ

chánh ở Moskva. Chế độ Cộng sản ở Bắc Kinh và Hà Nội đã rút được kinh nghiệm của các đàn anh bên Âu Châu. Họ sẽ không để cho những biến cố như vậy diễn ra. Cho nên không hy vọng có một cuộc thay đổi lớn lao bất ngờ như ở Đông Âu và Nga. Trung Cộng cũng không khác gì VN.

Ông Ngụy Kinh Sinh, trong một lần đến trò chuyện với nhật báo Người Việt, đã nói rằng ông nghĩ đảng Cộng sản Trung Quốc không thể nào tự thay đổi được. Bởi vì dù một hai lãnh tụ ở trên cùng muốn thay đổi, họ cũng không thể phá vỡ được cả guồng máy cán bộ quan chức chằng chịt từ trung ương đến các tỉnh, các huyện, các xã; tất cả đang sống với các đặc quyền, cao sang hơn người, nhờ được guồng máy đó nuôi dưỡng, bảo vệ. Do đó, Trung Quốc chỉ có thể thay đổi thể chế chính trị khi người dân phần uất nổi dậy, mà Ngụy Kinh Sinh tin rằng việc đó sớm muộn phải xảy ra. Ông tin ở dân tộc ông, ông tin người Trung Hoa không ngu mà

đạo đức suy đồi. Họ đã cố thoát ra được, tại sao mình vẫn còn tin ở chủ nghĩa Lênin?

Tại họa của nước ta là do những người đã đem chủ nghĩa Mác-Lênin vào đặt lên đầu lên cổ cả dân tộc. Từ đó, họ đã đi tới những lựa chọn sai lầm tàn phá đất nước, khi biết thì đã quá trễ. Tai họa thứ nhất là tổ chức kinh tế theo lối Liên Xô, mà hiệu quả ai cũng biết. Tai họa thứ hai là tổ chức chính quyền chuyên chế, lấy bạo lực, CA để bảo vệ quyền hành; nhưng sau khi đã dựng lên rồi thì chính guồng máy chuyên chế đó tự phát triển, tự bảo vệ nó; không thể nào nó tự thay đổi được nữa. Tai họa thứ ba là chủ trương gây thù hận, phương pháp dùng dối trá để củng cố quyền hành. Từ thói quen dối trá đó, cả xã hội suy đồi vì người lương thiện không thể sống được. Lựa chọn theo chủ nghĩa Mác Lênin đã tạo ra tất cả các tai họa trên.

Cũng vì theo chủ nghĩa Mác Lênin cho nên đảng Cộng sản đã phạm sai lầm ngoại giao lớn trong việc chọn đồng minh; mà không nghĩ tới mối nguy hiểm trong tương lai. Trong cuộc gặp gỡ tay ba ở Moskva, khi Stalin nói ông ta trao hết cho Mao Trạch Đông sứ mạng điều dắt đảng Cộng sản VN, thì lời phán đó quyết định số phận nước ta được đặt trong bàn tay Trung Cộng. Từ đó mới sinh ra những chủ trương học tập Mao Chủ Tịch, từ trên xuống dưới nhất nhất theo ý kiến các đồng chí “vĩ đại”. Vì vậy mới giết hàng trăm ngàn người vì cải cách ruộng đất; vì vậy mới sinh ra cái công hàm Phạm Văn Đồng năm 1958. Từ đó mới ngậm miệng làm ngơ không dám phản đối Trung Cộng chiếm Hoàng Sa năm 1974.

Những sai lầm lịch sử đó cứ coi như là tội lỗi của những thế hệ lãnh tụ đời trước. Nhưng có lý do nào các đảng viên Cộng sản ngày nay cứ phải nhắm mắt chịu đựng các hậu quả tai hại trên đây mà không dám đòi thay đổi?

Người đảng viên Cộng sản biết suy nghĩ phải bắt đầu bằng việc từ bỏ tất cả hệ thống tư tưởng Mác Lênin; cũng như nhiều người đang biểu tình phản đối cách lựa chọn

đồng minh sai lầm trong quá khứ. Nhưng họ phải chính thức, công khai rút ra khỏi đảng Cộng sản VN! Tại sao còn tiếp tục đứng làm bình phong, chịu đóng vai quân cờ; cho các lãnh tụ tham nhũng và bất lực ngồi trên đầu mình đua nhau cướp đất, cướp cơm của dân nghèo và chia nhau các chức quyền trong hệ thống doanh nghiệp nhà nước để bỏ túi hàng triệu đôla rồi chuyển ra nước ngoài?

Nhiều đảng viên Cộng sản có lòng nhưng không từ bỏ đảng vì họ hy vọng sẽ giúp đảng thay đổi từ bên trong. Nhưng thử hỏi trong ba chục năm nay họ đã thay đổi được những gì? Từ thời ông Nguyễn Hộ, ông Trần Độ, đã bao nhiêu người thiết tha vận động việc thay đổi trong đảng. Nhưng tất cả đều vô ích. Bây giờ có ai có thanh thế, có uy tín hơn các ông đó để làm được giỏi hơn, có hiệu quả hơn họ hay không? Liệu những ông Nguyễn Hộ, ông Trần Độ thế hệ mới có cam chịu đóng vai “phần biền” một cách vô ích như vậy thêm 20 năm, 30 năm nữa hay không?

Cho nên các đảng viên Cộng sản đã nhìn ra những sai lầm của đảng mình, nếu bình tâm suy nghĩ sẽ thấy chỉ còn một con đường là phải công khai, chính thức tuyên bố không chấp nhận đóng vai đồng lõa với băng đảng cầm quyền nữa. Một số người đồng đạo và có danh tiếng tuyên bố từ bỏ đảng, họ có thể kêu gọi các đảng viên có lương tâm cùng dứt khoát rút ra khỏi đảng. Khi

số người bỏ đảng đông hơn, gây thành một phong trào, các biện pháp trả thù và đàn áp của guồng máy sẽ mất hiệu lực. Các đảng viên khác sẽ không sợ hãi nữa.

Khi số đảng viên bỏ đảng tăng lên, họ có thể châm ngòi tạo ra biến cố trong đám đông dân chúng ngoài đảng. Người ta sẽ được giải phóng về tâm lý, những dân oan không còn cảm thấy sợ hãi nữa, giới thanh niên, trí thức, các người lãnh đạo tôn giáo, giới lao động sẽ cùng mạnh dạn đứng lên đòi các quyền tự do căn bản của mình. Người dân không chấp nhận nghe nói dối, nghe phỉnh phờ nữa. Một phong trào phản kháng bất bạo động như thế chắc chắn sẽ làm cho guồng máy cường quyền phải chịu thua. Lúc đó những ai còn thiết tha đến việc phục hưng đất nước trong thời “hậu Cộng sản” sẽ có cơ hội phục vụ.

Chúng ta đang có cơ hội để thực hiện cuộc đổi đời này. Trên các mạng lưới đã xuất hiện bao nhiêu đảng viên viết lời chống lại đảng. Trong các cuộc biểu tình có các đảng viên Cộng sản nổi tiếng tham dự. Một đảng viên ở bước đường cùng như Đoàn Văn Vươn cũng phải buộc lòng chống cự bằng chất nổ. Lòng dân chán ghét và oán hận đang lên cao. Những phụ nữ như Trịnh Kim Tiến, Huỳnh Thục Vy đã phải đứng dậy lên tiếng. Không thể chờ đợi đến ngày “Mỹ sẽ giúp một tay” hay “Trung Quốc sẽ thay đổi”. Chính người VN có thể quyết định lấy số mạng của mình. ●●●●●

MỸ ĐÒI DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN VIỆT NAM ĐÒI TIỀN

.....**Phạm Trần (USA) 13-07-2012**.....

Đảng và Báo chí Cộng sản VN đã thống nhất kiểm duyệt lời tuyên bố của Bà Ngoại trưởng Mỹ Hillary Rodham Clinton về dân chủ, nhân quyền, nhưng lại phổ biến rộng rãi yêu cầu Hoa Kỳ “gỡ bỏ các rào cản thương mại đối với hàng hóa VN, sớm công nhận VN có nền kinh tế thị trường, dành cho VN ưu đãi thuế quan phổ cập (GSP), đáp ứng lợi ích của VN trong đàm phán Hiệp định Đối tác xuyên Thái Bình Dương (TPP) và tăng cường hỗ trợ giải quyết hậu quả chiến tranh, đặc biệt là vấn đề chất độc da cam/dioxin.”

Thái độ ngoại giao của VN được Phạm Bình Minh, Bộ trưởng Ngoại giao đưa ra tại Hà Nội trong cuộc tiếp Bà Clinton đến VN 2 ngày, kể từ 10/07 (2012) trên đường Bà đi thăm Lào, lần đầu tiên của một Ngoại trưởng Mỹ trong 57 năm, trước khi đến Nam Vang (Cao Miên) dự Hội nghị Khu vực với Hiệp hội Các nước Đông Nam Á (the ASEAN Regional Forum).

Bà Clinton nói khi xuất hiện chung trước Báo chí với Phạm Bình Minh : “Tôi

muốn nhắc lại những gì tôi đã nói tại Mông Cổ ngày hôm qua (09-07-2012). Tôi biết có một số người nói rằng khi phát triển kinh tế thì cần phải ưu tiên cho sự tăng trưởng kinh tế trước đã rồi sau mới tính đến chuyện cải thiện về chính trị và dân chủ, nhưng đó là sự tính toán thiên cận. Dân chủ và sự phồn thịnh phải đi đôi với nhau, cải thiện chính trị và tăng trưởng kinh tế có liên quan mật thiết với nhau, và Hoa Kỳ muốn ủng hộ cho sự tiến bộ trong cả hai lĩnh vực.”

“Vi vậy tôi cũng đã nêu lên sự quan tâm (của chúng tôi) về nhân quyền, bao gồm cả sự tiếp tục giam cầm những người đấu tranh, các luật sư, và những người muốn được phát biểu tự do và ôn hòa những quan điểm và ý kiến của mình. Đặc biệt, chúng tôi rất quan ngại về những hạn chế đối với quyền được tự do bày tỏ trên mạng (internet) và việc sắp đem ra xét xử những sáng lập viên của Câu Lạc bộ những Nhà báo Tự do. Ông Bộ trưởng Ngoại giao và tôi đồng ý tiếp tục thảo luận thẳng thắn về những vấn đề này và tiếp tục mở rộng sự hợp tác với nhau.”

Những Nhà báo Tự do mà Bà Clinton đề cập ở đây là : Blogger Điếu Cày Nguyễn Văn Hải bị phạt tù 3 năm về tội, theo Nhà nước CSVN nói là “trốn thuế”, đáng lẽ đã được ra tù khi mãn hạn tháng 10-2010, nhưng bị giữ lại với tội danh mới “tuyên truyền chống nhà nước”. Blogger Anh Ba Sài Gòn, tức luật sư Phan Thanh Hải bị bắt ngày 18-10-2010 và Blogger Công giáo Tạ Phong Tần bị bắt ngày 05-09-2011 cùng bị cáo buộc về tội “tuyên truyền chống nhà nước”.

Nhiều tổ chức nhân quyền và bảo vệ quyền tự do báo chí thế giới đã lên tiếng chỉ trích và đòi nhà nước VN phải trả tự do cho những công dân VN bị bắt chỉ vì muốn thực thi quyền tự do ngôn luận của mình, nhưng chính quyền VN đã chính trị hóa các vụ bắt giữ nên nhiều người vẫn còn bị giam.

Tuy nhiên, lời tuyên bố của Bà Clinton đã bị đảng cầm báo chí VN không được phép đăng nhưng lại khuyến khích đưa tin rộng rãi những lời Bà nói về tăng cường mậu dịch giữa hai nước và lập trường của Mỹ ủng hộ việc sớm có một thỏa hiệp giữa Hiệp hội các nước Đông Nam Á và Trung Cộng về Bộ quy tắc ứng xử ở Biển Đông (Code of Conduct, COC).

COC, nếu đạt được sẽ thay cho Tuyên bố về ứng xử của các bên ở Biển Đông (Declaration of Conduct, DOC), vì DOC, thỏa thuận ở Nam Vang (Cao Miên) năm 2002, không có

tính cách ràng buộc pháp lý nên Trung Cộng đã lạm dụng để khuấy rối ở Biển Đông trong nhiều năm qua.

Trong khi làm ngơ tuyên bố của Bà Clinton về nhân quyền, dân chủ thì báo chí VN đã khai thác triệt cuộc họp bất ngờ giữa Bà với Tổng Bí thư đảng CSVN Nguyễn Phú Trọng và với Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và Bộ trưởng NG Phạm Bình Minh.

Trong cả 3 cuộc họp này, hai bên đã thảo luận các vấn đề tăng cường hợp tác kinh tế, thương mại, đầu tư, giáo dục-đào tạo và đặc biệt sự đóng góp của Hoa Kỳ trong việc ổn định hòa bình ở khu vực.

Báo chí VN cũng tập trung vào việc hai bên khẳng định tôn trọng độc lập, chủ quyền, toàn vẹn lãnh thổ, không can thiệp vào công việc nội bộ của nhau, bình đẳng cùng có lợi, đóng góp vào hòa bình, ổn định và phát triển trong khu vực và trên thế giới.

Đặc biệt, các báo cũng đề cao lời Bà Clinton khẳng định Chính phủ Hoa Kỳ ủng hộ mạnh mẽ quyền của các quốc gia ven biển trong vùng Đặc quyền kinh tế và thềm lục địa theo Công ước Luật biển của LHQ 1982, vì quan điểm này phù hợp với lập trường của VN trong cuộc tranh chấp chủ quyền lãnh hải với Trung Cộng.

Vậy tại sao Ban Tuyên giao Trung ương của đảng và Bộ Thông tin và Truyền thông của Chính phủ đã không cho phép các báo-đài phổ biến lời Bà Clinton nói về nhân quyền, dân chủ và quyền tự do thông tin và tự do tư tưởng của người dân ?

Thứ nhất, VN coi nhân quyền và dân chủ là những vấn đề “nhạy cảm” phải tuyệt đối cấm nói đến trong đảng và bàn bạc trong dân.

Thứ hai, Nhà nước coi lời tuyên bố của Bà Clinton liên quan đến những “Nhà báo Tự do” đang bị giam giữ và việc Bà than phiền chuyện VN tìm cách kiểm soát thông tin trên internet là “xen vào chuyện nội bộ” của VN, vì VN cho rằng những người bị bắt đã lợi dụng tự do để tuyên truyền chống đảng.

Thứ ba, Nhà nước e ngại sẽ bị “các thế lực thù địch” lợi dụng tuyên truyền VN đã nhượng bộ Mỹ nếu để cho các báo-đài phổ biến lời tuyên bố của Bà Clinton.

Thứ tư, đảng muốn chứng minh VN là một nước độc lập có chủ quyền, không chịu áp lực của bất cứ ai, dù đến từ Hoa Kỳ, cường quốc đứng đầu thế giới.

Thứ năm, đảng không muốn bị phe bảo thủ, nhất là hai lực lượng Quân đội và Công an lên án không giữ vững lập trường “nhất quyết

không khoan nhượng với những kẻ lợi dụng dân chủ để xuyên tạc, phá hoại đường lối, chính sách của đảng và nhà nước.”

Thứ sáu, phải kiên định lập trường “dân chủ có kỷ luật” do đảng lãnh đạo và “không chấp nhận đa nguyên đa đảng”.

Nhưng đảng và nhà nước CSVN cũng biết rõ tại sao Bà Clinton đã nói thẳng với Phạm Bình Minh trước mặt Báo chí trong và ngoài nước tại Hà Nội rằng: “*Dân chủ và sự phồn thịnh phải đi đôi với nhau, cải thiện chính trị và tăng trưởng kinh tế có liên quan mật thiết với nhau, và Hoa Kỳ muốn ủng hộ cho sự tiến bộ trong cả hai lĩnh vực*”.

Bởi vì Phạm Bình Minh đã nhắc lại những điều muốn phía Mỹ làm có lợi cho VN trong khi VN không đáp lại những yêu cầu cốt lõi của Mỹ đối với VN trong chính sách ngoại giao của chính quyền Obama.

Những “cái muốn” của Phạm Bình Minh

Phạm Bình Minh đã yêu cầu Mỹ “*gỡ bỏ các rào cản thương mại đối với hàng hóa VN*”, nghĩa là VN muốn Mỹ bỏ những tiêu chuẩn nhập khẩu và thuế vụ áp đặt vào những mặt hàng xuất khẩu của Việt Nam sang Hoa Kỳ như cá tra, cá ba sa, tôm, ống thép cuộn các-bon, trụ điện gió.

Sở dĩ có “những hàng rào cản” là vì tất cả hàng hóa của VN xuất cảng sang Mỹ đều do các Doanh nghiệp của Nhà nước, hay hợp doanh làm chủ. Vì vậy các công ty này đã nhận được nhiều ưu đãi về thuế, tiền thuế đất xây cơ sở sản xuất và của chế độ nâng đỡ tài chính từ ngân hàng như được vay nhẹ lãi hoặc “bao cấp” của chính phủ.

Do đó giá thành của mỗi mặt hàng đều thấp hơn phí tổn thật sự, nếu các sản phẩm này làm ra bởi công ty tư nhân. Do đó khi hàng đem vào nước Mỹ thì được bán với giá rẻ hơn giá của các loại hàng cùng loại của các nhà sản xuất Hoa Kỳ khiến cho các doanh nghiệp Mỹ bị thiệt thòi.

Vì vậy, các nhà sản xuất và nuôi trồng thủy sản của Mỹ đã phản đối chủ trương bán phá giá của các công ty VN và áp lực các Dân biểu và Nghị sỹ của họ ở Quốc hội chấp thuận các biện pháp chế tài đối với các mặt hàng của VN.

Minh cũng muốn Hoa Kỳ “*sớm công nhận VN có nền kinh tế thị trường*” để được hưởng nhiều quyền lợi mà Hoa Kỳ, Liên hiệp Châu Âu, Ngân hàng Thế giới và Quỹ Tiền tệ Quốc tế dành cho các quốc gia hội đủ điều kiện.

VN được gia nhập Tổ chức

Thương mại Thế giới (WTO, World Trade Organization) ngày 11-07-2006, nhưng cho đến khi Bà Clinton đến Hà Nội thì Hoa Kỳ vẫn chưa công nhận VN có đủ điều kiện của nền Kinh tế Thị trường. Lý do vì Nhà nước Cộng sản chưa chịu từ bỏ chủ trương theo đuổi điều được gọi nền “*Kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa*” và tiếp tục để cho “*Kinh tế Nhà nước giữ vai trò chủ quản*”, có nghĩa độc quyền kinh tế và không tôn trọng quyền bình đẳng của kinh tế tư nhân và của các Nhà đầu tư nước ngoài.

Khi vi phạm nhân quyền, khủng bố và bắt giữ những người chỉ vì muốn bày tỏ quan điểm của họ một cách ôn hòa và hạn chế các quyền tự do của công dân là VN đã đi ngược lại những tiêu chí của mật dịch tự do, quyền lao động và nghiệp đoàn của công nhân mà các thành viên của WTO phải tuân theo.

Chính sách kinh tế của chính phủ VN dành độc quyền lãnh đạo kinh tế và Doanh nghiệp nhà nước được giao giữ vai trò “*chủ quản*” nền kinh tế nên không có tự do kinh doanh và thiếu công bằng đối với các thành phần kinh tế tư nhân và giữa các công ty trong nước và nước ngoài.

Sự “*kỳ thị*” rõ nhất được thể hiện trong hai lĩnh vực thuê mướn đất đai và cơ sở làm việc.

Sự bất bình đẳng còn chênh lệch trong các lĩnh vực thuê-mua, thuê khóa phức tạp, thủ tục, giấy tờ chông chát và cách xử lý không minh bạch trong kế toán và tình trạng “*tham nhũng, bôi trơn*” dưới gầm bàn cho các viên chức nhà nước đã đến mức như bắt buộc nên đã làm cho nhiều nhà đầu tư nước ngoài nản lòng bỏ cuộc.

Ngoài ra các Công ty nước ngoài còn phải đối phó với chế độ Công đoàn tại các xí nghiệp do cán bộ đảng nắm giữ để gây áp lực với chủ nhân khi họ thấy cần. Do đó nhiều cuộc đình công, lãn công của công nhân đòi tăng lương, đòi thay đổi chế độ ẩm thực gây không ít khó khăn cho các nhà đầu tư.

Đó là những yếu tố cạnh tranh bất hợp pháp của phía VN, hoàn toàn vi phạm những tiêu chuẩn của WTO nên Mỹ chưa nhìn nhận VN hội đủ điều kiện của nền Kinh tế thị trường.

Trước những vi phạm tự do tôn giáo và nhân quyền của VN, một số Nhà Lập pháp và Tổ chức Tôn giáo và Nhân quyền Mỹ đã áp lực chính quyền Obama rút lại quyết định của Tổng thống Cộng hòa George W. Bush cho VN ra khỏi danh sách Các nước Đáng quan tâm (Country of

Particular Concern, CPC) để VN có đủ điều kiện gia nhập WTO, sau 11 năm thương thuyết.

Chính quyền Obama đã khước từ những yêu cầu này vì những lý do chính trị và mật dịch để duy trì và mở rộng ảnh hưởng của Mỹ tại vùng Đông Nam Á vì VN có một vị trí địa lý chiến lược quan trọng trong chính sách Quốc phòng mới ở Á Châu của Hoa Kỳ.

Còn việc Phạm Bình Minh kêu gọi Bà Clinton “*dành cho VN ưu đãi thuế quan phổ cập (GSP), đáp ứng lợi ích của VN trong đàm phán Hiệp định Đối tác xuyên Thái Bình Dương (TPP) và tăng cường hỗ trợ giải quyết hậu quả chiến tranh, đặc biệt là vấn đề chất độc da cam/dioxin*” thì sao ?

Trước hết hãy nói về GSP (Generalized System of Preferences)

Quy chế GSP ra đời ngày 01-01-1976, từ Luật Thương mại của Mỹ có hiệu lực năm 1974 nhằm chủ yếu nâng đỡ các nước có nền kinh tế non kém, nhưng minh bạch và tự do và nhất là không tranh thương bất chính với hàng hóa của Mỹ.

Khi một nước được hưởng chế độ GSP thì sẽ được miễn thuế hay chỉ phải đóng theo chỉ số rất thấp trong tổng số 4,800 loại hàng nhập cảng vào Hoa Kỳ. Cho đến nay đã có 129 nước trên thế giới được hưởng quy chế GSP của Mỹ.

VN chưa được hưởng GSP vì chưa thỏa mãn được những tiêu chuẩn của nền kinh tế tự do thị trường, bình đẳng và được luật pháp bảo vệ như các quốc gia khác quy định bởi WTO.

Sức mạnh của TPP

Đối với Hiệp định Đối tác xuyên Thái Bình Dương (TPP, Trans-Pacific Partnership), Bà Clinton nói “*Chúng tôi đang làm việc để nới rộng sang một tầm cao mới về một thỏa hiệp thương mại trong khu vực được gọi là Đối tác xuyên Thái Bình dương nhằm hạ thấp các rào cản thương mại trong khi nâng cao các tiêu chuẩn về mọi lĩnh vực như các điều kiện về lao động, bảo vệ môi trường và tài sản của trí tuệ. Cả hai quốc gia chúng ta cùng có lợi. Thực tế hơn, theo dự kiến của các nhà kinh tế thì VN sẽ trong số các nước sẽ có lợi hơn cả, nhờ vào Hiệp định Đối tác xuyên TBD. Và chúng tôi hy vọng sẽ đạt được thỏa hiệp này vào cuối năm nay.*”

Ngoài Hoa Kỳ và VN còn 6 quốc gia khác trong khu vực Á châu và Thái Bình dương đã đồng ý gia nhập tổ chức kinh tế TPP khiến Trung Cộng bức tức lên án Mỹ tìm cách thiết lập một vòng vây kinh tế chống Trung Cộng.

Các nước khác là Úc, Mã Lai Á, Peru, Nhật Bản, Gia Nã Đại và Mexico, sẽ cùng với các nước thành viên nguyên thủy từ 2005 là Brunei, Chile, Tân Gia Ba và Tân Tây Lan tạo thành khối kinh tế hùng mạnh hơn cả Khối kinh tế của Liên hiệp Châu Âu.

Bà Ngoại trưởng Mỹ nói tiếp : “*Nâng cao các tiêu chuẩn là điều quan trọng, bởi vì VN đang trên đường mở mang và chuyển sang một nền kinh tế thị trường đầy triển vọng ở Thế kỷ 21, sẽ có nhiều địa hạt được mở ra cho việc tự do trao đổi các sáng kiến, tăng cường hệ thống pháp lý, và tôn trọng tất cả mọi thứ quyền của các công nhân, kể cả quyền thành lập nghiệp đoàn.*”

Những điều Bà Clinton đưa ra tại Hà Nội về TPP có lẽ đã làm chông mặt VN vì quyền làm việc, quyền bảo vệ quyền lợi của công nhân và quyền tổ chức nghiệp đoàn không do đảng CSVN lãnh đạo sẽ thể hiện trong Hiệp định này.

Từ xưa đến nay vấn đề Nghiệp đoàn lao động, hay còn được gọi là Công đoàn đều do đảng tổ chức, lãnh đạo và điều khiển nhưng quyền lợi của công nhân lại không được Công đoàn bảo vệ tận tình.

Công nhân làm việc tại nhiều doanh nghiệp, nhất là các doanh nghiệp có vốn đầu tư của nước ngoài đã than phiền cán bộ công đoàn đã thỏa hiệp, đi đêm với chủ nhân để “*hóa giải*” các vụ đình công đòi tăng lương hay đòi cải thiện cuộc sống, nơi ăn, chốn ở và ngay cả trong những bữa cơm cũng cũng bị cán bộ công đoàn “*ăn chia*” với chủ nhân.

Tuy nhiên việc thương thảo giữa Hoa Kỳ và VN về TPP sẽ đặt Công đoàn VN, tổ chức xã hội do đảng CSVN lãnh đạo, vào vị trí khó xử, nếu TPP cho phép các Công nhân được quyền tổ chức nghiệp đoàn lao động độc lập không do đảng kiểm soát và lãnh đạo.

Trong Luật Công đoàn mới được Quốc hội CSVN thông qua tại Kỳ họp 3, kết thúc ngày 21-06-2012 đã viết ngay trong Điều 1 rằng : “*Công đoàn là tổ chức chính trị - xã hội rộng lớn của giai cấp công nhân và của người lao động, được thành lập trên cơ sở tự nguyện, là thành viên trong hệ thống chính trị của xã hội VN, dưới sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản VN; đại diện cho cán bộ, công chức, viên chức, công nhân và những người lao động khác (sau đây gọi chung là người lao động), cùng với cơ quan nhà nước, tổ chức kinh tế, tổ chức xã hội chăm lo và bảo vệ quyền, lợi ích hợp pháp, chính đáng của người lao động; tham gia quản lý nhà nước,*

quản lý kinh tế - xã hội, tham gia thanh tra, kiểm tra, giám sát hoạt động của cơ quan nhà nước, tổ chức, đơn vị, doanh nghiệp; tuyên truyền, vận động người lao động học tập nâng cao trình độ, kỹ năng nghề nghiệp, chấp hành pháp luật, xây dựng và bảo vệ Tổ quốc VN xã hội chủ nghĩa.”

Do đó, lãnh đạo Công đoàn phải là đảng viên đảng CSVN và làm việc theo lệnh của tổ chức.

Như vậy khi Hoa Kỳ đòi quyền lập nghiệp đoàn cho công nhân, không nằm trong hệ thống cai trị của đảng và không bị chi phối bởi các cơ quan Nhà nước thì liệu VN có chịu không ?

Ngặt nổi là nếu “không chịu” thì dễ gì Hoa Kỳ chịu ký Hiệp định TPP với VN. Và nếu “không cho công nhân lập nghiệp đoàn” ngoài tổ chức Công đoàn của đảng thì VN sẽ vi phạm quyền tự do nghiệp đoàn, quyền tự do lao động và vi phạm nhân quyền.

Đó chính là “cái lưỡi câu” mà Bà Ngoại trưởng Clinton đã giương ra trước mắt Phạm Bình Minh trong diễn văn của Bà tại Hà Nội ngày 10-7 (2012) vừa qua.

Nói ở Mông Cổ

Nhưng Bà Clinton đã nói gì ở Mông Cổ mà Bà muốn lập lại ở Hà Nội ?

Trước khi đến VN, Bà Clinton đã đọc diễn văn tại một cuộc Thảo luận Quốc tế về vai trò Lãnh đạo của Phụ nữ tại thủ đô Ulaanbaatar (Mông Cổ) về nhân quyền và quyền tự do chính trị phải đi song song với tự do kinh tế.

Trong một đoạn, Bà nói : “Quý vị không thể, về lâu về dài, có một nền kinh tế tự do mà không có tự do chính trị. Các nước muốn mở cửa cho thương mại nhưng lại cấm đoán việc tự do bày tỏ quan điểm sẽ tìm thấy những thiệt hại theo hướng đi này. Nó sẽ giết chết sự sáng tạo, làm nản lòng việc kinh doanh là yếu tố tối cần để tăng trưởng. Nếu không có luật pháp, những nhà kinh doanh có kiến thức hoặc có tiền sẽ không tin các cam kết sẽ được thực thi nghiêm chỉnh và sẽ làm cho tham nhũng tăng nhanh, các điều lệ sẽ khó thấy được làm sáng tỏ hay các bất đồng sẽ khó được giải quyết công bằng, và cuối cùng những nhà đầu tư sẽ tìm cơ hội ở những nơi khác.

Những quốc gia phủ nhận những quyền cơ bản của công nhân, kể cả quyền lập nghiệp đoàn sẽ phải trả giá bằng sự mất đi sức sản xuất và sẽ phải đối phó với những cuộc tranh chấp lao động lớn hơn. Hơn thế nữa, đó sẽ là một cuộc thua trận bởi vì khi mà quyền lợi kinh tế đã bám rễ, và khi thành phần trung lưu đã xuất hiện thì

những đòi hỏi sẽ gia tăng trong chính trị và quyền hành.

Những ai còn nghi ngờ rằng còi mở về chính trị và sự giàu mạnh luôn luôn song hành với nhau thì hãy nhìn vào Nam Hàn, Nhật Bản, Nam Dương và Đài Loan – những xã hội dân chủ đã đem lại những phúc lợi kinh tế lớn lao. Hay hãy nhìn vào ngay ở Mông Cổ đây, nơi mà mức sản xuất nội địa đã tăng lên những con số gấp đôi. Và chúng ta cũng thấy rõ ràng rằng các cuộc bầu cử Quốc hội đã đi song song với những cơ hội kinh tế lớn hơn.”

Bà còn nói : “Tôi cũng biết có người muốn bảo rằng trong khi dân chủ có thể thích hợp với những chỗ khác trên thế giới, nó nhất định không phù hợp ở Á châu. Họ cho rằng dân chủ không phù hợp với lịch sử của vùng này, có thể còn đối nghịch với những giá trị của châu Á. Tôi nghĩ chỉ cần xem những gì đang diễn ra ra khắp Á châu hôm nay, tại các nước lớn cũng như bé, để bác bỏ những lập luận này. Trong vòng năm năm qua, châu Á là khu vực duy nhất trên Thế giới đã liên tục đạt được những quyền về chính trị và tự do dân chủ, căn cứ theo Tổ chức phi chính phủ Nhà Tự Do.”

Ở một đoạn khác, Bà còn vạch ra rằng : “Luận cứ đầu tiên của những người này là dân chủ đe dọa sự ổn định. Nhưng bằng chứng là dân chủ tăng cường sự ổn định. Sự thật là việc không chế sự bày tỏ quan điểm về chính trị hay kiểm soát gắt gao những gì người ta đọc hay nói hoặc nhìn sẽ tạo ra sự mơ hồ về an toàn, nhưng sự mơ hồ sẽ tan biến trong khi ước vọng được tự do của con người thì không. Ngược lại, dân chủ công hiến an ninh tối cần thiết cho xã hội. Nó cho phép người dân lựa chọn các lãnh tụ cho mình, nó dành cho các lãnh tụ quyền hợp pháp đưa ra những quyết định khó khăn nhưng cần thiết cho quyền lợi của Quốc gia, và nó cũng để cho những người của thiểu số được bày tỏ quan điểm của mình ôn hòa, và sự kiện này giúp bảo đảm cho sự ổn định và liên tục trong tiến trình chuyển hóa chính trị.”

Liệu những lời của Bà Clinton nói ở Mông Cổ, nhưng chỉ lập lại ngắn gọn tại Hà Nội đã lọt lỗ tai Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng và Phạm Bình Minh chưa, hay những người này có tai mà cũng như điếc trong các cuộc nói chuyện với Bà Ngoại trưởng Mỹ hôm 10 tháng 07 (2012) ?

**Phạm Trần
(07/012)**

*****

Thêm 3 nhà hoạt động VN sắp bị xử về tội ‘tuyên truyền chống nhà nước’

Ba nhà hoạt động ở Bắc Giang sắp bị xét xử về tội tuyên truyền chống phá nhà nước, theo điều 88 Bộ luật hình sự VN mà giới bảo vệ nhân quyền cho là vi phạm quyền tự do ngôn luận của công dân.

Tòa án nhân dân tỉnh Bắc Giang ngày 16/7 sẽ mở phiên xử 3 nhà dân chủ tranh đấu đòi quyền lợi đất đai gồm Nguyễn Kim Nhân (thành viên Khối 8406), Đỗ Văn Hoa, và Đinh Văn Nhượng.

Luật sư Hà Huy Sơn, người bảo vệ cho ông Nguyễn Kim Nhân xác nhận với VOA Việt ngữ:

“Tôi đã nhận được thông báo về quyết định đưa ra xét xử ông Nhân rồi. Ông bị truy tố về tội tuyên truyền chống nhà nước theo điều 88 Bộ luật hình sự.”

Năm 2009, ông Nhân nguyên là một công chức nhà nước từng bị Tòa án nhân dân Hải Phòng tuyên án 2 năm tù giam cùng với 5 nhà hoạt động khác là Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Túc, Nguyễn Văn Tính, và Ngô Quỳnh về tội ‘tuyên truyền chống nhà nước’ sau các hoạt động đấu tranh khiếu kiện đất đai và treo biểu ngữ kêu gọi dân chủ, đa đảng tại Việt Nam.

Tháng giêng năm 2011, nhà hoạt động Kim Nhân mãn án và được phóng thích nhưng chỉ sau 5 tháng lại bị bắt lại vì chính quyền nghi ngờ ông có các hoạt động liên quan đến các cuộc biểu tình chống Trung Quốc diễn ra tại Hà Nội mùa hè năm ngoái và hỗ trợ cư dân tỉnh Bắc Giang khiếu kiện đất đai.

Bà Lộc, vợ ông Nhân, cho biết: “Ngày 7/6/2011 bỗng dưng họ tới nhà đọc lệnh bắt khẩn cấp, quy kết anh tội tuyên truyền chống nhà nước. Khám nhà họ chỉ thu được một số giấy tờ, đơn thư khiếu kiện của anh và thu đi một số tạp san Tổ Quốc. Lúc đi, anh ấy có bảo tất cả tài liệu họ mang đi không có gì gọi là tuyên truyền chống nhà nước cả, chắc họ nhầm thế nào thôi. Ai dè từ đấy tới giờ hơn 1 năm rồi giờ họ mới tuyên bố xét xử vào ngày 16/7 tới đây.”

Bản án của ông Nhân hồi năm 2009 từng khiến cho các tổ chức bảo vệ nhân quyền trên thế giới lên tiếng chỉ trích Việt Nam vi phạm nhân quyền căn bản của công dân trong đó có quyền tự do bày tỏ ý kiến và quyền tự do ngôn luận, một cáo buộc mà Hà Nội luôn chối bỏ.

Nguồn : VOA 06-07-2010

CHO PHÉP BIỂU TÌNH RỒI BẮT NGƯỜI BIỂU TÌNH CÓ LÀ MỘT NHÀ NƯỚC CHÂN CHÁNH ?

.....*Thích Viên Định 04-07-2012*.....

Cuối tháng 6 vừa qua, Quốc hội thông qua Luật Biển VN 2012. Tại chương 1, Điều 2, tiết 2 ghi rõ : **“Các cơ quan, tổ chức và mọi công dân VN có trách nhiệm bảo vệ chủ quyền, quyền chủ quyền, quyền tài phán quốc gia trên các vùng biển, đảo và quần đảo, bảo vệ tài nguyên và môi trường biển”**.

Thế nhưng khâm tuân lời kêu gọi của Đức Tăng thống Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất (GHPG VNTN), Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, chư Tăng chùa Giác Hoa ở Sài Gòn và các chùa ở Thừa Thiên Huế tổ chức tham gia biểu tình chống Trung Cộng xâm lấn biển và lãnh hải VN, nhưng tất cả các chùa đều bị Nhà cầm quyền dùng biện pháp cưỡng chế, xô xát, ngăn chặn.

Cách thức nhà cầm quyền sử dụng để đàn áp, cưỡng chế, ngăn chặn các cuộc biểu tình của dân chúng từ nhiều năm nay đều giống nhau. Từ các cuộc tuần hành của Dân oan khắp ba miền đất nước năm 2007, đến cuộc triệt phá Tu viện Bát Nhã ở Lâm Đồng ; từ các cuộc biểu tình ngày 05-6-2011 đến cuộc biểu tình ngày 01-7-2012 chống ngoại xâm bảo vệ đất nước vừa qua, Nhà cầm quyền CS đều kết hợp giữa công an thường phục với xã hội đen, những thành phần bất hảo, không rõ lai lịch, đàn áp người dân để che mắt dư luận thế giới.

Lợi dụng việc không có công an sắc phục, Nhà cầm quyền Cộng sản thường đổ cho đó là việc làm của “nhân dân tự phát”, hoặc du đảng, xã hội đen, chứ không phải do chính quyền.

Hình ảnh các cuộc đàn áp, cưỡng chế, bắt bớ người dân đi biểu tình ngày 01-7-2012 vừa qua đã chứng minh điều ấy. Việc cưỡng chế, ngăn chặn chư Tăng chùa **Giác Hoa** ở Sài Gòn và các chùa ở Huế như **Báo Quốc, Long Quang, Bảo Quang, Phước Thành, Thọ Đức,**

An Tĩnh, v.v... cho đến hình ảnh đàn áp, bạo lực, bắt cóc **Huỳnh Thục Vy** đang đi biểu tình ở Sài Gòn cũng như ngăn chặn cô **Trịnh Minh Tiên**, bắt cóc bà **Bùi Thị Minh Hằng** và ông **Nguyễn Chí Đức, v.v...** đều không thấy bóng dáng công an sắc phục nào cả. Nếu đưa các hình ảnh này ra quốc tế thì Nhà cầm quyền sẽ dễ dàng chối bỏ, cho đó là việc làm của nhân “dân tự phát” hoặc “xã hội đen”...

Hành động bắt cóc người dân trên đường đi của những người không sắc phục, không có thẻ công an, rồi tiếp tục khủng bố, đe dọa, sách nhiễu của Nhà cầm quyền Cộng sản, như lời kêu cứu của bà **Bùi Thị Minh Hằng** khiến bà có ý nghĩ tự thiêu để tố cáo tình trạng phi pháp, độc tài, chứng minh điều gì, nếu không là hành vi phi pháp của một Nhà nước hành xử như băng đảng xã hội đen ?

Việc bắt bớ, đánh đập, đập vào mặt, bỏ tù, cho vào trại cải tạo những người đi biểu tình, nhất là những người biểu tình chống ngoại xâm bảo vệ đất nước, như **Điều Cày – Nguyễn Văn Hải, Bùi Thị Minh Hằng, Nguyễn Chí Đức, Trịnh Kim Tiên, Huỳnh Thục Vy** và các em... đã chứng minh điều gì, nếu không là hành vi của kẻ phản quốc ?

Một nhà nước chân chính, lương thiện không thể hành xử với người dân bằng những hành vi Phát xít như thế.

Trong cuộc đàn áp, cưỡng chế ngăn chặn chư Tăng chùa Giác Hoa đi biểu tình, các cán bộ, công an đã khăng khăng nói rằng : **“Để nhà nước lo, người dân khỏi phải lo”**. Nhưng nhà nước lo gì ? Lo như thế nào? Lo như từ năm 1958, ông Thủ tướng Phạm Văn Đồng đã viết công hàm dâng biên đảo VN cho Bắc Kinh? Rồi mất hàng trăm nghìn mét vuông đất và biển khi ký hai Hiệp ước biên giới trên đất và trên biển với Bắc Kinh năm 1999–2000?

Những việc làm như thế có chính đáng không? Có nhân đạo không ?

Với một kẻ thù truyền kiếp có dã tâm bành trướng, xâm lược, có thể lực hùng hậu, to lớn như thế, mà Nhà nước CSVN lại hoa hờ bảo vệ cho “Nhà nước lo”, “nhân dân khỏi phải lo”, thì tránh sao được việc Trung Cộng lấn chiếm lãnh thổ, lãnh hải VN ngày càng nhiều hơn, ngang ngược hơn, trắng trợn hơn ?

Từ xưa đến nay, việc đấu tranh chống ngoại xâm bảo vệ đất nước là việc chung, là trách nhiệm của toàn dân, chứ không phải của riêng đảng phái hay tổ chức nào. Không có bất cứ một đất nước nào, một chính phủ chân chính nào trên thế giới lại đi cấm đoán, đàn áp, bắt bớ, đánh đập người dân chỉ vì họ biểu tỏ thái độ yêu nước, bảo vệ lãnh thổ, lãnh hải của nước mình.

Tại sao Nhà cầm quyền Cộng sản VN phải đàn áp lòng yêu nước của người dân, trong khi họ chỉ thể hiện bằng các cuộc biểu tình ôn hoà để phản đối ngoại xâm ?

Việc đàn áp, khủng bố, bắt bớ, đánh đập, sách nhiễu, đe dọa như vậy sẽ làm nguội lạnh ý chí, bào mòn, tê liệt tinh thần yêu nước của người dân. Nhà cầm quyền Cộng sản VN sẽ được lợi gì trong việc này ? Hay có lợi cho ai ?

Trung Cộng đã lấn chiếm hết đảo này đến đảo khác, hết vùng này đến vùng khác, từ hải phận đến đất liền, từ núi rừng, cao nguyên đến đồng bằng, đô thị... vậy mà Nhà cầm quyền Cộng sản còn chưa nhận rõ ai là thù, ai là bạn, vẫn cứ bo bo giữ vững **“16 chữ vàng và 4 tốt”** thì tương lai dân tộc làm sao tránh khỏi ách nạn **“ngàn năm Bắc thuộc tái hiện thêm lần nữa”** như lời báo động trong bức Thông bạch kêu gọi toàn dân xuống đường biểu tình chống xâm lăng ngày 01-7-2012 của Đức Tăng thống Thích Quảng Độ.

Tại sao lại thương lượng với kẻ đang xâm lăng tổ quốc mình, đánh chiếm hải đảo mình, bắn giết ngư dân, giam giữ đòi tiền chuộc, mà Nhà cầm quyền không có thái độ tương thích ? Đây là thực trạng đất nước đang bị xâm chiếm, chứ đâu

phải việc buôn bán, đổi chác gì mà phải thương lượng, kỳ kèo, thêm bớt ?

Có phải vì theo chủ thuyết Mác-Lênin, chủ trương vô tổ quốc, phải tuân thủ cái phương châm “16 chữ vàng và 4 tốt”. Hay vì kẹt cái Công hàm bán nước của Phạm Văn Đồng năm 1958, nên Nhà cầm quyền Cộng sản VN mới hành động hèn kém như vậy ?

Với cách hành xử “hèn với giặc, ác với dân” như thế, Nhà cầm quyền Cộng sản VN có đúng là một Nhà cầm quyền chân chính, biết bổn phận, lo bảo vệ nhân dân, bảo vệ đất nước không ?

Đất nước còn bị xâm lăng, người dân VN sẽ còn biểu tình chống ngoại xâm !

Tóm lại, các việc làm trên đây cho thấy các việc của đảng Cộng sản làm hiện nay chỉ nhằm mục đích duy nhất là để bảo vệ sự tồn tại của đảng thiểu số Cộng sản mà thôi, chứ họ chẳng quan tâm đến việc đất nước còn hay mất. Vì có mất nước chẳng nữa, thì họ cũng đã có sẵn tổ quốc vững chắc của họ là đảng Cộng sản Trung Quốc rồi.

Rất mong công luận quốc tế quan tâm lên tiếng can thiệp cho những người VN vì yêu nước đi biểu tình chống ngoại xâm, bị Nhà cầm quyền Cộng sản VN đàn áp, bắt bớ. Còn những tù nhân vì biểu tình chống Trung Quốc xâm lăng từ năm 2007, mãi đến nay vẫn còn bị giam cầm không xét xử như trường hợp Điều cày Nguyễn văn Hải.

Thích Viên Đình

CHÍNH QUYỀN E NGẠI LÒNG YÊU NƯỚC ?

.....**Hành Nhân 04-07-2012**.....

Ngay sau khi Quốc hội ra Luật Biển, dân chúng ai nấy đều hồ hởi phấn khởi và lên tinh thần bởi tin tưởng rằng chính quyền đang ngã về phía nhân dân trong việc thể hiện chiến kiến bảo vệ chủ quyền biển đảo, chống lại sự tham tàn của Trung Quốc. Bên cạnh đó, việc nói lỏng cho báo chí chính thống được viết về chủ quyền biển đảo và lên án những hành vi sai trái, ngược ngạo của Trung Quốc với một tần suất khá cao đã khiến cho rất nhiều người ngỡ rằng chính quyền đang “bật đèn xanh” cho dân chúng được phép biểu tình chống Trung Quốc lần này. Tuy nhiên, thực tế diễn ra trước, trong và sau ngày CN 01-07 vừa qua đã nói lên nhiều điều khác hẳn... Đường như lòng yêu nước của người dân vẫn còn bị chính quyền e ngại?

Lòng yêu nước bị dập tắt từ trong... trứng nước

Trước ngày CN 01-07 mấy bữa, nhiều người mình quen biết ở SG đã bị canh gác, theo dõi ráo riết. Tùy vào mức độ “nguy hiểm” của từng người mà số lượng nhân sự được bố trí “canh gác” có khác nhau (từ 1,2 người cho đến 6,7 người). Một số người được an ninh, công an khu vực mời đi uống café hay gọi điện khuyên bảo không nên tham gia biểu tình vì... tình hình rất phức tạp, sẽ không có chuyện biểu tình được đâu... Một số kẻ bị đưa giấy mời đi làm việc vào các ngày 30-06 hay 01-07 (Thứ bảy và Chủ nhật là ngày nghỉ) với những lý do rất trời ơi như: “bổ túc hồ sơ tạm trú”, “hỏi về một số việc có liên quan đến ông/bà”, “giải quyết vấn đề khai thông cống rãnh, chống ngập úng”... (?)

Những người có tinh thần yêu nước, muốn được xuống đường thể hiện tiếng nói của mình để ủng hộ Quốc hội, phản đối Trung Quốc đã phải tìm cách né các “cảnh vệ bắt đắc đĩ” bằng cách cắt đuôi rồi ngủ ở khách sạn hay nhà bạn bè, người quen chứ không ở nhà. CLB Bóng đá NO-U SG vẫn duy trì đá banh vào chiều tối T7 (30-06) và được ân cần giám sát chặt chẽ bởi 3-4 “người lạ” dưới cơn mưa tầm tã, rét mướt. Bản thân tôi khi đi đá banh về cũng phải chạy lòng vòng cắt đuôi và mướn phòng trọ ngủ chứ không về nhà. Đêm đó, an ninh thành phố gọi điện cho một thành viên trong đội bóng để hỏi dò xem tôi ngủ ở đâu... Tôi không bao giờ nghĩ rằng việc ăn chơi, giải trí, ngủ nghỉ của cá nhân mình lại

được các anh quan tâm đến thế!

Đúng như dự đoán, nhiều người đã bị canh gác tại nhà từ đêm hôm trước và không thể ra khỏi nhà vào sáng hôm CN 01-07. Những “cảnh vệ bắt đắc đĩ” của họ đã ngăn chặn họ một cách rất nghiêm túc và cứng rắn. “Một là cứ ở yên trong nhà, hai là mời về phường làm việc” – nếu như bạn, bạn chọn cái nào đây?

Ngăn chặn, cản trở thể hiện lòng yêu nước

Nhiều người đã không thể ra khỏi nhà để tiến vào khu trung tâm vì bị chặn tại nhà (như Mẹ Đốp, Hoa Đồng Nội, Vô Thường...). Các khu vực lân cận dinh thái thú Tàu Khựa trở thành “điểm nóng” với một lực lượng hùng hậu các vị công an, an ninh chim nổi, CSGT, CS 113, Thanh tra đô thị, Thanh niên xung phong, Dân quân tự vệ, Dân phòng, Thành đoàn... Công viên 30-04 và Lê Văn Tám tràn ngập màu xanh (cả cửa cỏ cây và cửa người). Bất cứ nhóm nào tụ tập khoảng 4,5 người liền bị chú ý, nhắc nhở giải tán...

Chí Đức từ Hà Nội và Bùi Hằng từ Vũng Tàu vào SG đã bị theo sát từ đêm trước. Sáng sớm, khi cả hai vừa ra khỏi khách sạn đi Taxi một đoạn thì liền bị tóm gọn. Ngay lập tức, an ninh cưỡng chế chị Bùi Hằng về Vũng Tàu. Chí Đức phải vào đồn Công an uống trà nói chuyện. Yêu Nước Việt bị cưỡng chế đem về CA P. Đakao ngay khi đang ăn sáng. Nhóm bạn Huỳnh Thực Vy, Huỳnh Trọng Hiếu, Khánh Vy, Trầm Tử, Vy AT... ngay khi có mặt ở Công viên 30-04 đã bị hốt sạch lên xe chở đi mất. Trịnh Kim Tiến ra nhà thờ Đức Bà liền bị gây khó dễ, buộc phải về nhà. Thế nên chị Bùi Hằng và Trịnh Kim Tiến đã phải biểu tình một mình... ở nhà.

Rất cuộc biểu tình cũng nổ ra ở SG vào khoảng 8g30', đi đầu là Gs Trương Lai, André Menras Hồ Cường Quyết, Đỗ Trung Quân, Lê Hiếu Đằng, phía sau rất nhiều bạn trẻ và bên cạnh rất nhiều an ninh... Cuộc tuần hành diễn ra ôn hòa, có trật tự, được dẫn đường bởi các lực lượng chức năng. Người tham gia biểu tình hô vang khẩu hiệu “HS-TS là của VN”, “VN muôn năm”, “Đả đảo “Trung Quốc xâm lược”... và hát vang những bài ca yêu nước. Rất đông người chụp hình, quay phim đoàn người, nhưng những ai không được chỉ đạo quay chụp mà dám quay chụp thì đều bị ngăn cản, bắt xóa hình, giật máy hình hoặc hốt về phường làm việc.

Một anh bạn họa sĩ thấy cảnh đông vui chụp hình liền bị cưỡng chế về P. Đakao làm việc từ 10h-13h. Anh cho biết rất đông sinh viên dùng điện thoại di động quay phim cũng bị đưa về đồn "làm việc". Các em đã thật sự hoảng sợ, không hiểu lý do tại sao...

Bất ngụy, hành hung người yêu nước

Sau khi tuần hành một vòng đến gần LSQ để thể hiện tinh thần dân tộc, bảo vệ chủ quyền biển đảo, phản đối TQ, ủng hộ Luật Biển của Quốc hội thì mọi người trở về lại khu Công viên 30-04 rồi giải tán. Lúc đó, có rất nhiều "người lạ" chiếu những tia nhìn không thiện cảm, dò xét cùng những chiếc máy quay phim, chụp hình về phía tôi và vài người bạn. Một vài bạn trẻ đến gần và nói nhỏ: "Anh chị đang bị theo dõi đó, cẩn thận nha!". Chúng tôi biết chắc rằng thế nào cũng sẽ bị gây khó dễ, và để an toàn nên đã lên taxi đi về chung. Tuy nhiên, xe chạy một đoạn thì 2 anh CSGT chặn xe taxi lại và bắt tài xế chở chúng tôi về phường. Chúng tôi phản đối và nhảy xuống xe đi bộ vì CSGT không có quyền mời chúng tôi đi làm việc trong khi chúng tôi không hề vi phạm luật giao thông gì cả.

Tiếp đó, chúng tôi đón xe bus hướng về chợ Bến Thành. Những "cái đuôi" vẫn kiên trì bám theo. Khi chúng tôi lên xe bus thì có khoảng 3, 4 chiếc xe máy chạy theo. Những người trên xe lấy làm lạ và sau khi được giải thích rằng chúng tôi vừa mới biểu tình chống TQ về và bị bọn người kia bám theo. Họ cũng rất tình ý và phát hiện ngay ra đó chính là... an ninh! Họ khuyên chúng tôi cứ ở trên xe bus, đừng xuống. Chúng tôi cứ thể lấy vé đi tiếp một vòng hướng về chợ đầu mối nông sản Thủ Đức. Lúc này, số lượng xe máy theo đuôi đã tăng lên, có khoảng hơn chục người bám theo... cứ y như trong phim hành động. Trên xe, chúng tôi thấy có một người lạ cứ lảng lảng quan sát chúng tôi và gọi điện đi đâu đó. Khi xe bus tới cây xăng Huệ Thiên 2 (QL 13, P. Hiệp Bình Phước), người lạ gọi điện báo: "Sắp tới rồi". Ngay sau đó, có 2 CSGT kè chiếc xe bus vào cây xăng, bắt tài xế phải chờ chúng tôi vào đồn CA P. Hiệp Bình Phước. Đến đó, họ cưỡng chế chúng tôi (gồm 6 người) vào đồn CA một cách rất thô lỗ, hung hăng với lý do "mời làm việc". Tôi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của anh CA phường khi chứng kiến hơn chục người an ninh dùng bạo lực (chắc là không phải bạo lực cách mạng rồi) để đẩy chúng tôi vào đồn.

An Đỗ Nguyễn bị giật điện thoại,

bỏ tay, bóp cổ... khiến cô ấy rất bức xúc nên đã không chịu "làm việc". Thấy việc hành xử thô bạo với phụ nữ như thế, chúng tôi xúm vào can ngăn thì cũng bị đẩy ra rất mạnh, Gió Lang Thang bị đánh vài cú. Một tay an ninh đã vươn tay tính bóp cổ tôi thì bị tôi gạt tay ra. Tôi thấy không có lý do gì để mời chúng tôi làm việc lúc giữa trưa, trong khi chúng tôi đang khát rã họng và bụng đói meo. Tôi mới nói: "Nếu các anh muốn mời đảng hoàng, công khai thì cứ việc gọi giấy mời về nhà, chứ đừng cưỡng ép phải làm việc như thế!".

Sau đó, họ chuyển chúng tôi qua bên UBND P. Hiệp Bình Phước cách đó chỉ vài trăm mét. Một viên CA phường được chỉ đạo lấy tên tuổi, lý lịch cá nhân của từng người. Riêng An Đỗ Nguyễn, vì họ không trả lại điện thoại, không cho xem tin nhắn nên An Đỗ Nguyễn không khai báo tên tuổi, không hợp tác cho đến khi nào xin lỗi và trả lại điện thoại cho cô ấy. Một tay an ninh tự xưng là an ninh quận Thủ Đức hỏi tôi nhận xét thế nào về thái độ của An Đỗ Nguyễn, tôi trả lời: "Cũng tại mấy anh thôi! Bất người ta vào đây làm việc không có lý do chính đáng, hành xử thô bạo, sai trái nên người ta phải bức xúc thôi. Mẹ cô ta đang bệnh nặng ở nhà, mới vừa được xuất viện, giờ không rõ tin tức con gái mình ra sao... Cô ấy phản ứng là phải rồi! Làm việc phải đúng luật, phải có tình có lý chứ mấy anh đối xử với người dân, nhất là phụ nữ kiểu đó là thua rồi..."

Tình hình căng thẳng quá khiến mấy tay an ninh càng thô lỗ, An Đỗ Nguyễn vừa khóc vừa la, định nhảy lầu để phản ứng lại. Cả bọn an ninh phải xúm lại giữ chặt, sau đó lại cưỡng chế lên xe chuyên dụng để chở cô ấy về phường chỗ cô ấy sinh sống. Còn lại 5 người chúng tôi vì nghĩ rằng chắc họ cũng bị chỉ đạo phải làm như vậy nên không muốn làm to chuyện, hợp tác đối thoại với họ. Họ tách chúng tôi ra, mỗi tay an ninh làm việc với một người (có dân phòng ngồi canh gác hẩn hoi và đi kèm mỗi khi chúng tôi muốn đi WC). Họ ghi biên bản hàng say, hỏi về việc đi biểu tình có ai rủ đi không, quan niệm như thế nào về biểu tình, mối quan hệ với một số người bạn thế nào... nói chung là rất vớ vẩn và tốn thời gian!

Họ khuyên nhủ chúng tôi rằng không phải ai đi biểu tình cũng vì yêu nước đâu, chúng tôi đừng để bị lợi dụng, hãy yêu nước bằng cách khác hợp lý hơn... Tôi có cảm tưởng như đang nghe một cái đài phát... Tôi công nhận các anh có quyền bày tỏ

theo cách riêng của các anh, miễn là điều đó hợp pháp và ngược lại các anh cũng phải tôn trọng quyền bày tỏ của chúng tôi. Xin đừng bắt chúng tôi phải theo ý các anh!

Chúng tôi không phải là tội phạm. Nếu như yêu nước là phạm tội thì chúng tôi sẽ thôi không yêu nước nữa, để mặc cho chính quyền lo thôi! Quyền biểu tình đã được Hiến pháp thừa nhận, mỗi người công dân đều được có quyền đó. Còn việc các anh nói là phải chờ Luật Biểu tình ban hành đã, phải biểu tình đúng cách, được phép... thì xin thưa rằng các anh có đợi được người ta ra Luật thờ, Luật ăn, Luật uống thì các anh mới thờ-ăn-uống không? Đó là những nhu cầu tự nhiên, bình thường của con người. Nếu như việc trể nãi ra Luật Biểu tình thì đó là sai sót, trách nhiệm của phía chính quyền. Chứ không phải đó là cơ để các anh hành dân!

Về cá nhân, vì lý do gia đình, tôi có thể chịu nhượng bộ các anh (dù không viết cam kết) chờ khi nào có Luật Biểu tình mới tiếp tục đi biểu tình (để đúng theo hình thức). Nhưng các anh làm sao ngăn hết tất cả những người khác không được nhượng bộ đường bày tỏ lòng yêu nước, phản đối quân giặc ngoại xâm lăm le nuốt trọn biển đảo quê hương mình? tàn phá đất nước mình? bắn giết ngư dân mình? Yêu nước không phải là độc quyền đặc quyền của chính quyền. Người dân chúng tôi cần có sự tự do để thực hiện cái quyền lợi và nghĩa vụ đó! Một chính quyền ngăn cản, trù dập lòng yêu nước thì không xứng đáng với niềm tin của nhân dân và sẽ khó có thể tồn tại lâu dài...

Làm việc đến 16g30' xong tôi mới được ăn trưa, 17g30' được cho về. Về đến nhà thì được biết anh Huỳnh Công Thuận cũng bị giữ đến 17g, An Đỗ Nguyễn được thả lúc 19g30', Huỳnh Thực Vy & Trâm Từ được thả lúc 23g, Yêu Nước Việt bị giữ qua đêm. Sáng 02-07, bạn bè và gia đình phải tạo áp lực mạnh CA P. Tân Hưng (Q.7) mới thả về. Ngay sau đó họ gây khó dễ và bắt 3 người bạn của anh là Paulo Thành Nguyễn, Trịnh Kim Tiến và Annie Thanh. Chỉ Đức bị một số "người lạ" đập mũ bảo hiểm vào mặt và kè cho đến khi anh lên tàu về lại Hà Nội. Có thể trường hợp bắt giữ người trái pháp luật và hành hung khác tôi biết chắc là sẽ có nhưng chưa được biết đến. Nếu ai biết trường hợp nào, xin hãy công khai cho mọi người được biết!

Yêu nước sao mà khổ quá đi!!! (nhưng mà trong cái khổ có cái sướng)

<https://www.facebook.com>

ĐỪNG BỘI PHẢN CHA ÔNG CHÚNG TA

— Thanh Quang RFA 09-07-2012 —

Trong thời gian gần đây, dù có tuyên bố “trỗi dậy hoà bình” như thế nào đi chăng nữa, TQ ngày càng không che giấu hành động xâm lược ở Biển Đông mà hành động có tính cách “giành dân chiếm đất” còn đang tiếp diễn của Bắc Kinh là vụ Bãi cạn Scarborough của Philippines và Trung Quốc gọi thầu khai thác 9 lô dầu sâu trong vùng đặc quyền kinh tế của VN.

Đừng để quá muộn

Nguy cơ lãnh hải VN bị mất dần vào tay phương Bắc khiến blogger Nguyễn Thông không khỏi báo động: “Bờ làng nước ời, giặc vào tận trong nhà rồi”, để “tựưng cứ chấp chờn hình ảnh cha con An Dương Vương quát ngựa vào núi Mộ Dạ khi đã quá muộn”; khiến nhà văn Trần Khải báo động: “Hoàn cảnh cả nước bị bao vây bởi những tàu lạ có chữ Hán”; khiến blogger Thuỳ Linh bức tức rằng “Biển Đông bây giờ bọn Tàu cứ chèn ềnh tàu và người nó ra đây”...

Trước nguy cơ đó, giữa lúc giới cầm quyền VN ứng phó trong chiều hướng mà nhiều bloggers cáo giác là “hèn với giặc nhưng ác với dân”, với người biểu tình yêu nước, Đức Đệ Ngũ Tăng thống GHPGVNTN, Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ đã viết thư phản đối gửi Đại sứ Trung Quốc Khổng Huyền Hựu tại Hà Nội, để “nói lên nỗi âu lo và phẫn nộ của toàn dân Việt nói chung và Phật giáo đồ VN nói riêng”, nhắc lại chuyện “tự nghìn xưa” về “sự xâm lăng và chiếm đóng VN của các triều đình phong kiến Trung Quốc” mà ngày nay người dân Việt không khỏi “ngỡ ngàng trước việc Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa áp dụng lại chính sách thực dân xâm chiếm của các triều đình đại Hán đã lỗi thời ở thế kỷ 21, là thế kỷ của tương sinh và cộng tác quốc tế”.

Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ cũng không quên đề cập tới chuyện mà Ngài tin là Đại sứ Khổng Huyền Hựu “không thể chối cãi”, đó là “Hàng nghìn công nhân Trung Quốc hiện hữu ở vùng yết hầu quân sự Tây Nguyên VN”, “Hai Hiệp ước lãnh thổ và lãnh hải ký kết giữa Bắc Kinh và Hà Nội năm 1999 và 2000 đã cho phép Trung Quốc lấn chiếm lãnh thổ và lãnh hải VN trên hàng nghìn cây số vuông...”, “Từ năm 1974 dưới thời VN Cộng hòa, rồi qua các năm 1988, 1992 Trung Quốc đã dùng vũ lực xâm lược Hoàng Sa và tám đảo ở Trường Sa. Bao năm qua, ngư dân VN đã bị Trung Quốc bắt bớ, giết chóc, đòi tiền

chuộc, biến ngư dân Việt thành bia đỡ đạn trước âm mưu xâm lược Biển Đông. Gần đây nhất, Tổng công ty Dầu khí Hải Dương TQ ngang nhiên mở thầu thăm dò dầu khí ở chín lô trong vùng đặc quyền kinh tế (EEZ) 200 hải lý và thềm lục địa của VN”.

Và Hoà thượng Thích Quảng Độ hết lòng mong mỗi Đại sứ Trung Quốc “biết lắng nghe tiếng kêu trầm thống của gần 90 triệu người dân Việt đang khắc khoải lo âu trước cảnh nhà tan, nước mất, như chính nhân dân Trung Quốc đã luân hiềm đau thương như thế vào thế kỷ XIX khi các nước ngoại quốc xâm lăng Trung Quốc”. Tại sao Đại lão Hoà thượng Quảng Độ mong mỗi như thế ở một quan Tàu. Ngài giải thích:

Ngày xưa Sử gia Tư Mã Thiên không vì bị triều đình phong kiến phế thân bóp méo dòng lịch sử mà vẫn quyết tâm viết theo sự thật. Ngày nay, tôi mong mỗi Ngài Đại sứ sẽ để lại trong dòng lịch sử thế giới: người đã chặn đứng sự chết chóc của nhân dân Trung Quốc và nhân dân VN trong cuộc xâm lược vô vọng sắp tới theo chính sách bành trướng phi thời vụ của nhà cầm quyền Bắc Kinh, mà chắc chắn chỉ đưa tới thất bại.

Không vì cái ghế mà bỏ Tổ quốc

Qua bài “Trung Quốc đang xâm lược VN”, GS Nguyễn Thanh Giang lưu ý thời cha ông của chúng ta, ai cũng “rạch ròi” rằng “Nam quốc sơn hà Nam đế cư”, ngoại trừ những nhân vật phản bội quê hương, dân tộc như Lê Chiêu Thống, Trần Ích Tắc. Theo GS Nguyễn Thanh Giang thì “bội phản cha ông” thời nay – thời ĐCS VN trị vì, “các cuộc xâm lược từ Phương Bắc đều do các lãnh tụ ĐCSVN mời” vào:

Thời Hồ Chí Minh: có công hàm 14-09-1958 của TTg Phạm Văn Đồng

Thời Lê Duẩn: không biết có mời không nhưng, năm 1974, khi binh lính đồng bào mình (VN Cộng hòa) bị Trung Quốc diệt để chiếm Hoàng Sa thì lãnh đạo Cộng sản Bắc Việt chỉ đứng nhìn và vỗ tay.

Thời Tổng Bí thư Lê Khả Phiêu: “Hiệp ước biên giới trên đất liền VN và Trung Quốc” ký ngày 30-12-1999 “mời Trung Quốc xơi” 1500 km² lãnh thổ, trong đó, có các địa danh lịch sử nổi tiếng: Ái Nam Quan, thác Bản Giốc... cùng các cao điểm có tính chiến lược quốc phòng...” Hiệp định Vịnh Bắc Bộ” ký kết ngày 25-12-2000, cắt dâng 10% diện tích phần lãnh hải ở đây cho Trung Quốc.

Thời Nông Đức Mạnh: Trung Quốc được ông Tổng Bí thư này mời vào đóng chốt ở Tây Nguyên dưới danh nghĩa khai thác bauxite.

Thời TBT Nguyễn Phú Trọng: lời “mời” (xâm lược) còn toàn diện hơn, sâu sắc hơn...:

“Hai bên khẳng định VN và Trung Quốc tiếp tục kiên trì phương châm “láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai” và tinh thần “láng giềng tốt, bạn bè tốt, đồng chí tốt, đối tác tốt”...

Hai bên nhất trí cho rằng, trong bối cảnh tình hình thế giới và khu vực diễn biến sâu sắc, phức tạp, việc hai Đảng, hai nước VN – Trung Quốc tăng cường hơn nữa sự tin cậy chiến lược, hợp tác chặt chẽ toàn diện...

Đi sâu hợp tác giữa hai quân đội, tăng cường tiếp xúc giữa lãnh đạo cấp cao quân đội hai nước...

Theo GS Nguyễn Thanh Giang thì “buộc nhau phải kiên trì phương châm nọ phương châm kia đâu phải vì quyền lợi dân tộc, vì đời sống của nhân dân mình mà “vì tầm cao chiến lược và tầm nhìn toàn cục”, và vì để “có lợi cho sự nghiệp chủ nghĩa xã hội!” và “Cưỡi rồng đoạt biển của nhau trắng trợn đến thế thì rõ ràng là kẻ thù rồi. Chưa choáng cho họ một trận chẳng qua chỉ vì chưa dám đánh, chưa muốn đánh, chưa đến lúc đánh chứ “Đi sâu hợp tác giữa hai quân đội” để làm gì? Để đi đánh ai? Hay để lập Thiên An Môn ở VN?”.

Trong khi đó, “...lãnh đạo chỉ thị phải tin rằng TQ là “láng giềng tốt, bạn bè tốt, đồng chí tốt, đối tác tốt”. Lại bảo phải: “tăng cường hơn nữa sự tin cậy chiến lược, hợp tác chặt chẽ toàn diện”. Thật khôn khéo! Nguy cơ chết đến nơi thật rồi! Không thể ù lì được nữa, không được bảo mạng, không được vì ơn sâu nghĩa nặng cái ghế của mình mà bỏ Tổ quốc”.

Hèn với giặc ác với dân

Thực trạng quê hương cùng sự tồn vong dân tộc đang bị phương Bắc đe dọa –ngày càng rõ rệt và trầm trọng– đã dẫn tới nhiều cuộc xuống đường biểu tình của người dân Việt yêu nước –nhưng bị giới cầm quyền, công an VN thẳng tay đánh đập, trù dập một cách vô cảm, phi lý. Chẳng hạn như trường hợp Bùi Thị Minh Hằng, qua bức thư chị gửi tới Ngoại trưởng Hoa Kỳ Hillary Clinton với những dòng như sau:

Mùa hè năm 2011, tôi đã cùng với đồng bào VN xuống đường biểu tình chống Trung Quốc xâm lược. Thay vì bảo vệ cho chúng tôi, nhà cầm quyền VN đã xem chúng tôi là “phản động”, “thế lực thù địch”.

Bùi Thị Minh Hằng, qua bài “Hãy

cứu dân vô tội trước hành động khủng bố của nhà cầm quyền VN”, báo động rằng bản thân chị đã từng chịu nhiều lần bắt bớ giam cầm trái phép chỉ vì muốn lên tiếng thể hiện lòng yêu nước và đòi hỏi quyền con người dân chủ theo đúng pháp luật và hiến pháp. Nhưng nhà cầm quyền ra sức đàn áp, bức hại chị mà –theo lời Bùi Hằng– “không từ một thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi nào...”. Và công dân yêu nước Bùi Thị Minh Hằng khẳng định nếu “việc làm thô bạo của nhà cầm quyền cứ tiếp diễn và gây bức ép... bằng khủng bố, đàn áp, đe dọa, vu khống” thì: *Tôi, công dân VN yêu nước Bùi Thị Minh Hằng, sinh ngày 20-7-1964, thường trú tại 106 Lê Hồng Phong, phường 4, thành phố Vũng Tàu sẽ tự thiêu để lên án sự bức hại của chính quyền đối với bản thân tôi cũng như những hành xử tương tự và thường xuyên gia tăng với rất nhiều đồng bào tôi trên khắp lãnh thổ... và coi họ như kẻ thù!*

Trước cảnh nhiều như vậy, Hoà thượng Thích Viên Định, Viện trưởng Viện Hoá đạo, GHPGVN, cáo giác: *Hành động bắt cóc người dân trên đường đi của những người không sắc phục, không có thẻ công an, rồi tiếp tục khủng bố, đe dọa, sách nhiễu của Nhà cầm quyền Cộng sản, như lời kêu cứu của bà **Bùi Thị Minh Hằng** khiến bà có ý nghĩ tự thiêu để tố cáo tình trạng phi pháp, độc tài, chứng minh điều gì, nếu không là hành vi vi phạm của một Nhà nước hành xử như băng đảng xã hội đen? Việc bắt bớ, đánh đập, đập vào mặt, bỏ tù, cho vào trại cải tạo những người đi biểu tình, nhất là những người biểu tình chống ngoại xâm bảo vệ đất nước, như **Điêu Cày**–**Nguyễn Văn Hải**, **Bùi Thị Minh Hằng**, **Nguyễn Chí Đức**, **Trịnh Kim Tiến**, **Huỳnh Thục Vỹ** và các em... đã chứng minh điều gì, nếu không là hành vi của kẻ phản quốc? Một nhà nước chân chính, lương thiện không thể hành xử với người dân bằng những hành vi phát xít như thế.*

Hay trường hợp blogger “chứa chan lòng yêu nước” Huỳnh Thục Vỹ cùng chồng là Lê Khánh Duy và người thân cùng nhiều bạn trẻ khác cũng vì ra sức tham gia biểu tình chống Trung Quốc xâm lược cách nay hơn một tuần mà lâm vào tình cảnh –nói theo lời Lê Khánh Duy khi “tố cáo hành vi sách nhiễu và vi phạm pháp luật của CA”– là “chúng bóp cổ, đánh đập, trấn áp tàn bạo”, “Họ thay nhau thăm vấn, hỏi cung chúng tôi, làm cho tinh thần chúng tôi hoảng loạn và sức khoẻ bị suy sụp nghiêm trọng”. Khánh Duy cho biết thêm rằng

“Thục Vỹ do bị đánh đập và đàn áp trong lúc bị bắt lên xe đã xuất huyết ngay trong đồn, ướt cả quần đang mặc, nhưng chúng vẫn tiếp tục thăm vấn”, “Cả mấy anh chị em toàn thân bầm dập và ê ẩm. Riêng Thục Vỹ bị chấn thương nhiều chỗ...”.

Sau khi an ninh Quảng Nam vào tận Sài Gòn “kéo Thục Vỹ một cách thô bạo lên xe” để áp giải về Đà Nẵng gọi là “làm việc” tiếp, cuối cùng Thục Vỹ cũng được về nhà. Qua bài “Sang sông”, tác giả Sông Kôn nhận định:

Họ rất sợ và không bao giờ chịu để cho cô Huỳnh Thục Vỹ sống ở đất Sài Gòn. Tại sao vậy? Đó là vì họ sợ tầm gương về yêu nước và lòng dũng cảm của cô là điểm sáng cho mọi người tìm đến, đó là họ sợ cô cùng giới bạn bè trẻ blogger liên kết lại tạo thành phong trào yêu nước trong giới trẻ hiện nay...

Theo blogger Nhã Nam qua bài “Từ Điêu Cày đến Huỳnh Thục Vỹ – một thế hệ mới đã thành hình”, thì “Hình ảnh cô gái trẻ Huỳnh Thục Vỹ cùng chồng và các em bị bắt, bị trấn áp thô bạo ngay đường phố cũng làm liên tưởng đến cảnh blogger Điêu Cày bị bắt giữa phố vài năm trước. Nhưng Sài Gòn của năm 2012 đã khác, giữa Điêu Cày và các em bị bắt hôm nay là cách biệt tuổi tác hơn một thế hệ và sẽ càng ngày càng trẻ. Nếu như Điêu Cày và CLB Nhà báo Tự do đứng khá cô đơn trên bậc thềm Nhà hát Thành phố thì hôm nay, các em đã sát cánh bên nhau để lên tận đồn công an đòi người. Một thế hệ trưởng thành qua đàn áp sẽ tiếp nối cho một xã hội dân sự lành mạnh hình thành”.

Và hôm qua Chủ nhật mừng 8 tháng 7, những người dân Việt tại Sài Gòn và Hà Nội cũng lại ra sức thể

hiện lòng yêu nước chống Trung Quốc xâm lược. Trong khi tại Sài Gòn, công an, an ninh chìm, nổi “dày đặc”, với nhiều xe công vụ, xe cảnh sát và cả xe ôm trá hình tại những khu vực có đông người quy tụ như Công viên 30-4, khu Nhà thờ Đức Bà, để sẵn sàng trấn áp khiến cuộc tuần hành đã không diễn ra, thì tại Hà Nội, được biết hàng trăm người dân Hà Nội, có cả Cụ bà Lê Hiền Đức, nhà dân chủ Phạm Hồng Sơn, LS Lê Quốc Quân đã xuống đường biểu tình trong tiết trời mát dịu, không mưa. Họ hô vang khẩu hiệu “Hoàng Sa–Trường Sa–VN” đầy khí thế dù vẫn có sự hiện diện đông đảo của lực lượng công an. Theo ghi nhận của các bloggers thì chưa thấy có dấu hiệu bắt bớ, đàn áp tại Hà Nội hôm qua.

Khi viết “Những Tổ Hữu đang sẵn sàng tố tã”, tác giả Nhật Bình không quên lưu ý rằng:

Nếu những quan chức ở thượng tầng còn lo ngại và đang tìm mọi cách xóa sạch hồ sơ như vậy, thử hỏi những cán bộ cấp trung và thấp, những người không có đường chạy, có nên tiếp tục nợ thêm máu nhân dân không? Đặc biệt trong hàng ngũ công an, liệu cán bộ cấp trung và thấp có nên cứ tiếp tục làm công cụ tay sai, thi hành những chỉ thị miệng “ác ôn” của cấp trên truyền xuống không — những chỉ thị mà lãnh đạo sẽ sẵn sàng chối bỏ trách nhiệm và đổ vấy cho cấp dưới? Và càng thấp trong hệ thống, các chiến sĩ công an càng cần biết rằng trên cả thế giới ngày nay, chứ không riêng gì ở VN, các tòa án công lý đúng nghĩa đã từ lâu không còn chấp nhận kiểu nguy hiểm “chỉ vi theo lệnh trên”! ●●●●●

Chính quyền tỉnh Hưng Yên phải chịu trách nhiệm vụ hành hung nông dân Văn Giang .....Nguyễn Tường Thụy 13-07-2012.....

Ngày 12-7-2012, máu những người nông dân Văn Giang lại đổ trên mảnh đất của tổ tiên họ để lại. Hai mươi tên côn đồ xông vào từng nhà đánh đập dã man những người già bằng chai bia, gậy gộc. Nhiều người bị thương rất nặng phải đưa đi cấp cứu tại bệnh viện Việt Đức.

Kể từ khi đi khiếu kiện về đất đai, những người nông dân Văn Giang đã nhiều lần bị đánh nhưng lần này họ bị đánh dã man nhất, khủng khiếp nhất.

Gần đây nhất, ngày 15-6-2012, trong khi ra đồng giữ đất, họ cũng bị hai chục tên côn đồ do tên Hà cụt cảm đầu dùng gậy, dùng xẻng đánh bắt kẻ ai mà chúng gặp.

Những người nông dân Văn Giang đều chung nhận định: những tên côn đồ này do công ty Cty cổ phần đầu tư và phát triển đô thị Việt Hưng, chủ dự án Ecopark thuê. Điều này có thể tin được vì hành động quyết tâm giữ đất không nhận tiền đền bù của nông dân V.Giang đã làm ảnh hưởng đến dự án.

Đất nước đã vô luật pháp tới mức thế này sao?

Sau vụ cưỡng chế tàn bạo và đầy tai tiếng ngày 24-4-2012, nhiều người dân Văn Giang vẫn không chịu nhận tiền đền bù mà kiên quyết giữ đất.

Có phải vì không thể tái cưỡng chế do không đủ lý lẽ, không có chính nghĩa nên sau đó chính quyền Hưng Yên để mặc chủ dự án và nông dân tự giải quyết với nhau không? Tự giải quyết cũng được nhưng phải bằng thương lượng, bằng thỏa thuận chứ không thể bằng cách bỏ tiền ra thuê bạo lực.

Ai đã bật đèn xanh cho việc thuê côn đồ đánh đập nông dân Văn Giang?

Các quan phụ mẫu chặn đất dân đen ở Hưng Yên đâu? Chính quyền nhân dân tỉnh Hưng Yên đâu? Công an nhân dân Hưng Yên đâu? Sao lại để công dân các ông khôn khờ khôn nạn đến thế này?

Việc truy tìm ra lũ côn đồ đánh nông dân Văn Giang không hề khó. Cả hai chục tên xông vào nhà đánh người giữa ban ngày không thể nói là khó điều tra được. Bắt được chúng rồi thì việc tìm ra ai là kẻ thuê chúng, đưa cho chúng bao nhiêu tiền cũng là một việc hoàn toàn không khó. Chỉ cần họ muốn làm ra hay không mà thôi.

Vụ hành hung nông dân Văn Giang hôm 15-6 chính quyền Hưng Yên có biết không hay là lại nói “chúng tôi không nhận được thông tin”? Nếu vụ ấy, các ông cho tiến hành điều tra, nghiêm trị kẻ côn đồ, nghiêm trị kẻ cầm đầu thì chắc chắn sẽ không xảy ra vụ đánh dân khủng khiếp như ngày hôm qua.

Phải chăng chính chính quyền Hưng Yên bỏ mặc chủ dự án và nông dân giải quyết với nhau?

Chính quyền tỉnh Hưng Yên phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc này. Một chính quyền gọi là chính quyền nhân dân mà bỏ mặc tính mạng nhân dân như thế thì gọi là gì?

Phải tìm cho bằng được những tên đã đánh đập tàn bạo những người nông dân Văn Giang.

Phải tìm cho bằng được những tên dùng tiền để khơi dậy bản năng

khát máu của những kẻ côn đồ đối với đồng loại.

Phải tìm cho bằng được những kẻ bật đèn xanh, đồng lõa với việc làm vô pháp này.

Đó là yêu cầu thúc bách của nhân dân, của công luận.

Đề nghị Chính phủ kiểm điểm trách nhiệm của Chủ tịch UBND tỉnh Hưng Yên, yêu cầu ông ta phải làm đúng chức năng nhiệm vụ của mình.

Đề nghị hơn 700 tờ báo được nhà nước cấp phép, đề nghị những phóng viên, nhà báo có lương tâm hãy vượt qua sợ hãi, vượt qua những điều cấm kỵ mà về Văn Giang làm phóng sự điều tra, lên tiếng bảo vệ những người nông dân đã làm ra hạt gạo, đóng thuế nuôi sống các quý vị hàng ngày. Nhân dân nuôi các vị để phục vụ cho họ chứ không phải để các vị phục vụ lợi ích cho nhóm người nào đó quay lưng lại với nhân dân, với đất nước. Xin các vị đừng im lặng trước nỗi thống khổ của đồng bào mình.

Những kẻ sống bằng việc hút máu mủ của đồng bào mình, những kẻ tàn ác với đồng bào mình hãy dừng ngay bàn tay tội ác lại. Một kết cục bi thảm và nhục nhã đến với chúng là hoàn toàn hợp với qui luật nhân quả, chắc chắn chúng sẽ bị quả báo.

Tôi kêu gọi những người có lương tri trong nước và trên thế giới hãy lên tiếng hoặc bằng mọi hành động bảo vệ những người nông dân Văn Giang.

13/7/2012

Nguyễn Tường Thụy

Tin thêm về Văn Giang

Ngay sau khi bị côn đồ hành hung, nông dân Văn Giang đã làm đơn tố cáo gửi ông Bộ trưởng Công an và cụ bà Lê Hiền Đức. Nội dung như sau:

Cộng hòa xã hội chủ nghĩa VN Độc lập – Tự do – Hạnh phúc ĐƠN TỐ CÁO KHẨN CẤP

Xuân Quan ngày 12-07-2012

Kính gửi:

Ông Bộ trưởng Bộ Công an

Đồng kính gửi:

Cụ Lê Hiền Đức (công dân chống tham nhũng)

Chúng tôi nhiều công dân thuộc xã Xuân Quan huyện Văn Giang tỉnh Hưng Yên gửi đơn này tới ông Bộ trưởng và cụ để tố cáo việc khẩn cấp xảy ra tại địa bàn thôn 1 xã Xuân Quan như sau:

Vào hồi 16 giờ 45 phút hôm nay ngày 12-7-2012 trong lúc xóm thôn đang bình yên thì bỗng dưng có một tốp người toàn độ tuổi thanh niên tay gậy gộc, tay vô chai hùng hổ tràn vào thôn xóm vào khu dân cư thẳng tay đánh đập nhân dân rất dã man. Bọn chúng ngang nhiên đuổi dân và tràn vào từ nhà này sang nhà khác thẳng tay đánh bị thương rất nặng ba ông là Lê Thạch Bàn, Đàm Văn Đồng, Đàm Văn Nghiệp đang được dân đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Thưa ông Bộ trưởng,

Thưa cụ Lê Hiền Đức

Đây là một việc làm hết sức dã man, tàn bạo của một tổ chức côn đồ, hung hãn, coi thường pháp luật.

Vậy chúng tôi gửi đơn tố cáo khẩn cấp tới ông Bộ trưởng và cụ. Kính mong có biện pháp kịp thời ngăn chặn và trừng trị nghiêm minh những kẻ không còn lương tri con người, dã man không khác loài cầm thú để đem lại sự bình yên cho đất nước.

Chúng tôi khẩn thiết kêu cứu.

Xin chân thành cảm ơn Bộ trưởng và cụ Lê Hiền Đức.

Công dân ký tên.

